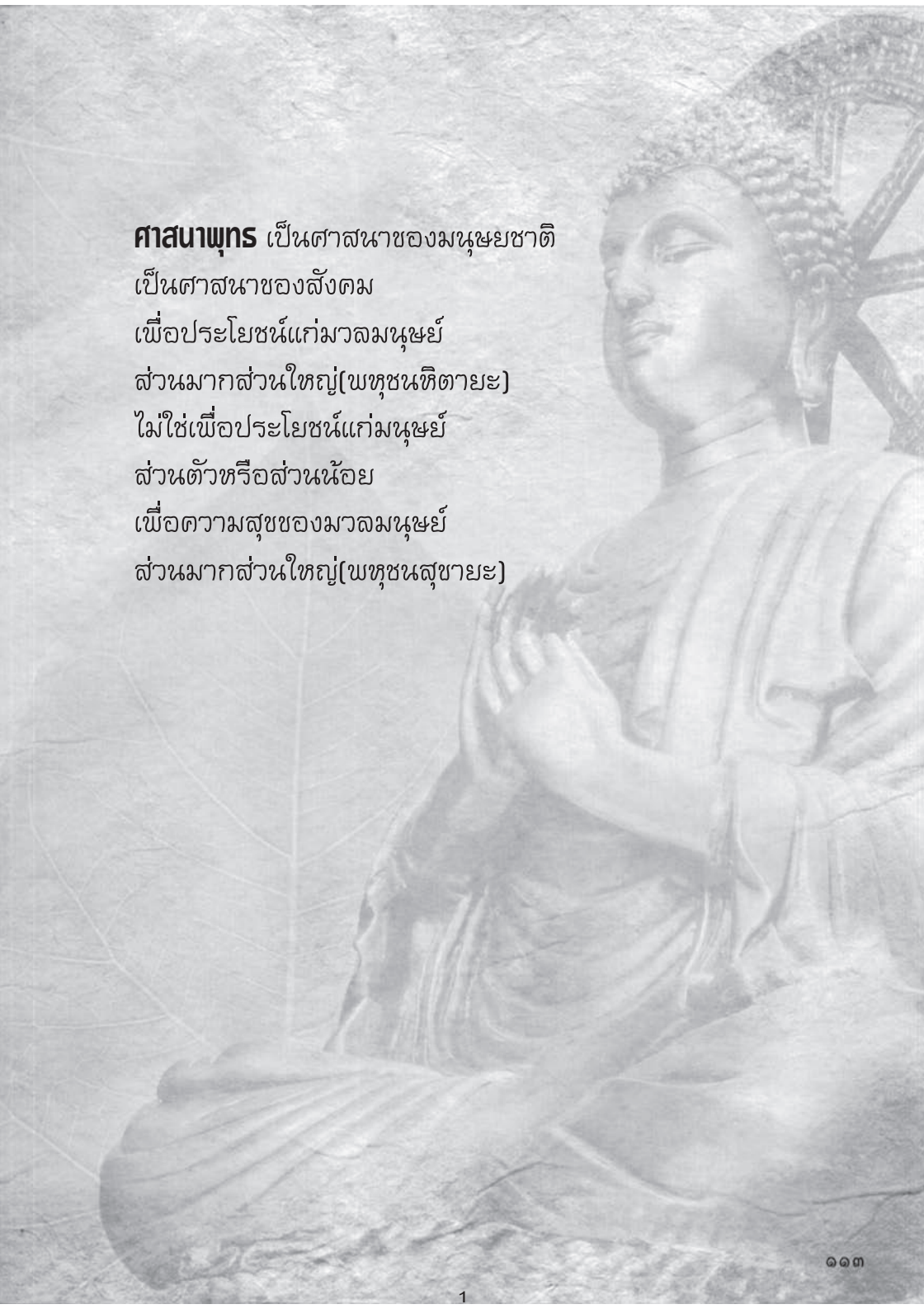

จิตตานุภาสิต

สมณะไพฑูริย์รักษ์

ศาสนาพุทธ เป็นศาสนาของมนุษยชาติ
เป็นศาสนาของสังคม
เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์
ส่วนมากส่วนใหญ่(พุทธชนที่ตายะ)
ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แก่มนุษย์
ส่วนตัวหรือส่วนน้อย
เพื่อความสุขของมวลมนุษย์
ส่วนมากส่วนใหญ่(พุทธชนสุขายะ)

สารบัญ

เศรษฐกิจบุญนิยม-กุนนิยม

เศรษฐกิจบุญนิยม.....๗
แนวคิด“เศรษฐกิจกุนนิยม”.....๑๔
“เศรษฐกิจกุนนิยม” เอาเปรียบอย่างไร.....๒๐
ทรัพย์สินแท้ประจำตน.....๒๗
อำนาจธรรมะย่อมประเสริฐ.....๓๓

วิธีคิดพีชิตอวิชา

ทฤษฎีกำจัดความเห็นแก่ตัว.....๔๑
ควรรู้จักตัวตนของกิเลสในตน.....๔๘
ธรรม...เป็นอุปสงค์ ที่สำคัญสูงสุดในสังคม.....๕๔
ไม่รับเงินรายได้ใดๆให้แก่ตนเลย จึงชื่อว่าเสียสละแท้.....๖๐
เศรษฐกิจชนคือคนมีวรรณะ ๙.....๖๖
ความต่างของเศรษฐกิจชนกับคนผู้มั่งคั่ง.....๗๔
ชั้นวรรณะในศาสนาพุทธ.....๘๑

ฐานะ ๔ แห่งการงาน

มิถาชีพ ๔ หรือ มิถาอาชีพะ ๕.....๘๙
นักผลิต นักบริการ นักบริหาร.....๙๖
นักบวช.....๙๙
โลกุตระและโลกียะ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ.....๑๐๙
ธรรมคือการดับธรรมชาติ..... ๑๑๖
“เนื้อแท้ของพุทธ” เป็นเนื้อหาสำคัญยิ่งในความเป็นคน.....๑๒๒

ตำนาน

ในประเทศไทย ใครๆก็..รู้จัก “ศาสนาพุทธ” เพราะคนไทย
ทั้งประเทศนับถือศาสนาพุทธกันมากที่สุดถึง ๙๕ %

บางคนก็รู้จักศาสนาพุทธแล้วว่า พระพุทธรูปองค์นั้นอย่างนั้น
องค์นี้เป็นอย่างนี้ แล้วก็ใส่ใจพยายามศึกษาในเรื่องนี้ เข้าถึงความ เป็น
พระพุทธรูปต่างๆอย่างถึงแก่น ผู้ที่รู้จักศาสนาพุทธกันเก่งเด่นเรื่อง
นี้ มีลูกศิษย์ลูกหาพากันรู้จักศาสนาพุทธโดยเน้นเนื้อหาอยู่ที่เรื่องนี้

บางคนทั้งเก่งถึงระดับเขียนทั้งสะสมมากมายไปด้วยพระเครื่อง
อย่างหาตัวจับยาก ผู้ที่รู้จักศาสนาพุทธกันเก่งเด่นในเรื่องนี้ และมี
ลูกศิษย์ลูกหาพากันรู้จักศาสนาพุทธในเนื้อหาที่เพียงเท่านี้

บางคนเก่งทั้งอาคมของขลังสารพัดชนิด เป็นยอดเกจิอาจารย์

บางคนเก่งเดรัจฉานวิชา หรือไสยศาสตร์ เป็นที่เลื่องลือช่วย
เหลือประชาชนโด่งดังไปทั่วประเทศไทยเมืองพุทธ และยืนยันว่าเป็นคือ
เรื่องของศาสนาพุทธแน่ๆ

บางคนเชี่ยวชาญรู้รอบจารีตประเพณีพิธีการที่เป็นเนื้องอก
หรือมะเร็งของศาสนาพุทธแท้ๆ แต่ไม่รู้ว่ามันมันขัดแย้งกับศีลกับธรรม
ของพุทธไปแล้ว แต่ก็ทำกันสืบทอดกันมาและประยุกต์เติมงอกเพิ่ม
ซ้ำเข้าไปอีก แล้วยืนยันยึดมั่นไปทั่วประเทศชาวพุทธว่า นี่คือศาสนาพุทธ

บางคนก็เก่งเป็นพระกรรมฐาน ออกป่าบุงดง คุยด้วยว่าเชี่ยวชาญ
ทางวิปัสสนา บำเพ็ญอยู่ในป่ามานาน ถึงขั้นนำวิกรรมผลบุญภัย
ต่างๆในป่ามาเล่าได้จนเป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก บั้นปลายท่านก็ได้รับ
การยกย่องเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบผู้มีความขลัง และจะมีคน
นิมนต์ท่านนั่งปลุกเสกเป็นเกจิอาจารย์หรือเป็นผู้สวดในพิธีสำคัญต่างๆ

บางคนเก่งทางสมาธินั่งหลับตาเข้าไปในอวิชชาถึงขั้นยืนยันกันว่าได้“นิโรธ”แบบไม่รู้ ออกมานอกทวาร ๕ ข้างนอกปานฉะนั้น แล้วก็หลงกันว่านี่คือเนื้อแท้ของพุทธ และเชื่อว่าเป็น“สัมมาวิมุตติหรือนิพพาน” ก็จะมีผู้จัก“นิโรธ”อันเป็นคุณธรรมสำคัญยอดของพุทธกันอย่างนี้

บางคนเก่งทางปฏิบัติวิปัสสนา ซึ่งต่างก็มีวิปัสสนาวิธีหรือมีรูปแบบของการทำวิปัสสนาแตกต่างกันไปหลากหลาย ก็บรรลุผลกันไปคนละอย่าง แต่ทุกแบบไม่ยืนยันว่า“วิชา๘”คือ“อนุศาสน์ปาฏิหาริย์” ทั้งๆที่เป็นอธิปญญาของไตรสิกขาซึ่งผู้บรรลุธรรมต้องได้ทุกคน และต้องมีมากพอที่จะบรรลุธรรมด้วย นั่นก็เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิชาจรรณสัมปันโน”อย่างสัมมาทิฐิ ไปรู้จักอยู่แต่ว่า“วิชา๘”เป็น“อิทธิปาฏิหาริย์กับอาเทศนาปาฏิหาริย์” ซึ่งเป็นแคลงก็ยะอยู่เท่านั้น

บางคนเก่งทางปริยัติ แต่อธิบายเพี้ยนไปจากธรรมจากวินัย เพราะไม่บรรลุธรรมแท้จริง เมื่อไม่บรรลุธรรม ก็เลสน์ในจิตก็พาให้สาธยายผิด ดังนั้นการรอบรู้แค่ปริยัตินี้ จึงไม่แน่นอน แม้จะถึงขั้นเป็นผู้ฟังพุทธพจน์ก็มาก จำคำสอนไว้ในใจได้ก็มาก กล่าวก็มาก บอกสอนผู้อื่นอยู่ก็มาก แต่ตนไม่บรรลุมรรคผลในชาตินั้น” บุคคลชนิดนี้ พระพุทธเจ้าก็ยังทรงจัดอยู่ในบัวประเภทที่ ๔ คือ “ปทปรมบุคคล”

บางคน... ฯลฯ

ผู้ที่รู้จักศาสนาพุทธ จึงหมายถึง ผู้ได้บรรลุมรรคผลอย่างสัมมาทิฐิ ตามภูมิธรรมของแต่ละฐานะ นั้นแหละแน่แท้

หนังสือเล่มนี้รวมข้อเขียนที่อาตมาเขียนลงในน.ส.พ.“เส้นทางเศรษฐิกิจ” ถ้าทำให้ผู้อ่านรู้จักศาสนาพุทธได้บ้าง อาตมาก็ภูมิใจยิ่งแล้ว

สมณะโพธิรักษ์

๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗

บริษัท พลังบม
โทร. ตลอด ๑๐
โทรสาร ๓๓๕-๘๕๐๐

ร้านไร่สารพิช เครือข่าย
บุญนิยม

THE UNITED STATES OF AMERICA
SERIAL A 847397601

IRELAND
FIFTY POUNDS

500
THAI BATH

日本銀行券
10000
10000
2025
10000
日本銀行券

500
FIFTY MARK
DEUTSCHE
MARK

เศรษฐกิจ บุญนิยม-ทุนนิยม

เศรษฐกิจบุญนิยม

หากอาตมาจะพูดจะเขียนถึงเรื่องของ“เศรษฐกิจ”บ้าง ก็แน่นอนว่า เศรษฐกิจที่อาตมาจะเขียนนั้น ก็คงจะหนีไปทางเศรษฐกิจเชิงพุทธ ซึ่งอาตมาเรียกว่า “เศรษฐกิจบุญนิยม” และแนบยิ่งกว่าแน่ว่า จะต้องต่างจาก“เศรษฐกิจทุนนิยม” ผู้เคยได้ยินได้ฟังมาบ้างก็คงพอจะรู้ แต่ผู้ที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังมาเลยก็คงจะต้องติดตาม

หัดเดิมเริ่มแรก เมื่อ ๒๐ กว่าปีมาแล้ว อาตมากล่าวคำว่า “เศรษฐกิจเชิงพุทธ หรือเศรษฐกิจแนวพุทธ” ครั้นท่านผู้รู้ในเมืองไทยนี้แหละได้ยินอาตมาเรียกขานและอธิบายขยายความเกี่ยวกับเศรษฐกิจเชิงพุทธเข้า ท่านก็ว่า “เศรษฐกิจเชิงพุทธ”อะไรนั่น ไม่มีทฤษฎี ศาสนาพุทธไม่เกี่ยวกับเศรษฐกิจแต่อย่างใด ศาสนาพุทธไม่ได้ให้มายให้ยุ่งกับโลก ต้องมุ่งนิพพาน ...ว่างั้นเลย

แต่พอมาถึงวันนี้ท่านผู้รู้ทั้งหลายต่างก็ขานรับความมี“เศรษฐกิจเชิงพุทธ หรือเศรษฐกิจแนวพุทธ”กันถ้วนทั่วแล้ว เพียงแต่ว่า ความรู้ความเข้าใจเรื่อง“เศรษฐกิจเชิงพุทธ”ของใคร จะเป็นลักษณะไหน มีทิศทางอย่างไร เท่านั้นเอง

และก็แน่นอนอีกว่า “เศรษฐกิจเชิงพุทธหรือเศรษฐกิจแนวพุทธ” ตามทฤษฎีหรือตามที่เอาสมาเข้าใจและเชื่อถือซึ่งเอาสมาเจตนาเรียกว่า **“เศรษฐกิจบุญนิยม หรือแบบบุญนิยม”** นี้ ก็ย่อมมีลักษณะและทิศทางที่**แตกต่างกันไป** จากท่านอื่นๆ เข้าใจอยู่บ้าง หรือไม่เหมือนกับของท่านผู้รู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญใดๆ ก็จะได้สาธยายไปเรื่อยๆ ซึ่งก็คงเป็นการสาธยายไปตามแบบและตามภูมิของเอาสมาเท่าที่มี

ที่ว่า **“แตกต่างกันไป หรือไม่เหมือนกันอย่างมีนัยสำคัญ”** นั้น ก็เพราะ**“นัยสำคัญ”** ในความเข้าใจ หรือทิศทางสำคัญของความเป็นพุทธศาสนาที่ท่านอื่นๆ เข้าใจกับเอาสมาเข้าใจมันต่างกัน พูดเข้าเป้า ก็คือเข้าใจ**“วิถีพุทธ”** แตกต่างกันอย่างอยู่จริง ท่านก็ว่า**“ถูก”** ของท่าน เอาสมา ก็ว่าของเอาสมา**“ถูก”** ส่วนใครๆ จะเห็นว่าอันไหน**“ถูก”** ก็ย่อมเห็นดีเห็นชอบกันไปได้ตามความเข้าใจส่วนตัวของแต่ละคน ศึกษากันดีๆ ก็แล้วกัน

ผู้ขับถ้อและศรัทธาเคารพบูชาศาสนาพุทธ ย่อมเชื่อว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ดีที่สุดเยี่ยม ไม่ว่าในด้านไหนๆ ทั้งปรัชญา(philosophy) ก็สุดยอดแสนเลิศ ทั้งคำสอน(doctrine) ก็มีมากหลากหลายละเอียดลออ ทั้งด้านจิตศาสตร์(psychology) ก็สูงส่งลึกล้ำ ทั้งญาณวิทยา(epistemology) ก็ครบพร้อมในวิหาคความรู้ และสามารถหยั่งถึงความจริงได้ถึงต้นกำเนิดหรือต้นเหตุของนามธรรมอันเป็นที่สุด จนขั้นสุดแห่งที่สุดของจิต..เจตสิก..รูป..นิพพาน ถึงสุญญตา..อันตตากันทีเดียว และอื่นๆ อีกก็ล้วนมีอย่างดีสมบูรณ์พร้อมทั้งนั้น

แต่ทำไมคนไทย จึงมุ่นอยู่ในออบายมุขมหรสพก็มากมาย อาชญากรทางราคะทางโลภะและทางโทสะก็หลากหลาย ตั้งแต่อาชญากรชั้นหยาบต่ำสามัญไปจนถึงชั้นอาชญากรชั้นสูง กระทั่งถึงชั้นอาชญากรเลื่อนนอกแฝงกินบ้านโกงเมืองชนิดไม่กลัวบาปกันเลย ทั้งๆ ที่

ประเทศไทยมีศาสนาพุทธกันมานานเป็นพันๆปีแล้ว ประชากรที่นับถือพุทธก็เกือบทั้งประเทศถึง ๙๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ที่น่าคิดมากก็คือ ภิกษุผู้สืบทอดพระศาสนาและมีหน้าที่เผยแพร่อบรมสั่งสอนประชากรชาวพุทธทั้งหลายให้ได้รับประโยชน์มรรคผลของศาสนาก็มีออกมากตั้งสองแสนสามแสนรูป ผู้ผ่านการบวชศึกษาศาสนามีดีกรีความรู้ในพุทธศาสตร์ก็มีอีกเป็นล้านๆคน แต่**“พฤติของคน”**(จรรยา ๑๕)แม้แค่เบื้องต้น คือ ศีล ๕ อันเป็นศีลพื้นฐานของศาสนาพุทธแท้ๆก็ยังมีกันไม่สมน้ำสมเนื้อของชาวพุทธ ที่รักนับถือบูชาศาสนาพุทธ หวงแหนเทิดทูนศาสนาพุทธกันยิ่งนักนั่นเลย

คำตอบก็คือ “วิถีพุทธ”หรือ“แนวทางของพุทธ”มันได้ผิดเพี้ยนไปจาก“สัมมาทิฐิ”กันมากแล้วนั่นเอง

ต้องขออภัยอย่างยิ่ง ที่เริ่มต้นทักทายกันไม่ทันไร อาตมาก็กล่าวหา“ชาวพุทธ”เข้าให้แล้ว หากไม่นึกซึ้งหรือถึงกับโกรธอาตมาละก็ลองติดตามศึกษาแบบที่อาตมาเข้าใจและเชื่อว่า“ถูก”ดูบ้างก็แล้วกัน

ตามความเข้าใจและเชื่อมั่นของอาตมานั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี“ปรมัตตลัจจะ” และมี“โลกุตระ” เป็นศาสนาที่ต้องอยู่กับสังคัม ไม่ใช่ศาสนาที่หนีเอาตัวรอด ปลีกวิเวกหนีออกป่าเขาถ้ำ หนีสังคัมหนีผู้คนเอาแต่ตัวแต่ตน ตามที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ในทุกวันนี้หลงเข้าใจและเชื่อถือกันอยู่ แต่ก็มิได้หมายความว่า ปฏิเสธป่า ไม่ออกป่าไปเลยหรือไม่ยินดีในเสนาสนะป่า นี่ก็เป็น“นัยสำคัญ” ที่อาตมากับท่านผู้รู้มากหลายเข้าใจต่างกัน

เรื่องนี้เป็นเรื่องลึกซึ้ง ที่มีความจริงอันซับซ้อนอยู่ ก็คงจะไปได้แจกแจงความละเอียดลุ่มกันฟังไปเรื่อยๆ ผู้สนใจเรื่องนี้สามารถจะติดตามในข้อเขียนอื่นๆหรือในเทปที่อาตมาเคยบรรยายไว้ก็มีอีก

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาของมนุษยชาติ เป็นศาสนาของสังคม เพื่อประโยชน์แก่มวลมนุษย์ส่วนมากส่วนใหญ่มาก (พหุชนหิตายะ) ไม่ใช่เพื่อประโยชน์แก่มนุษย์ส่วนตัวหรือส่วนน้อย เพื่อความสุขของมวลมนุษย์ส่วนมากส่วนใหญ่มาก (พหุชนสุขายะ) ไม่ใช่เพื่อความสุขของตนแต่ผู้เดียว หรือส่วนน้อยแน่ๆ ที่มีนัยสำคัญมากก็คือ พุทธเป็นศาสนาที่เห็นแก่ผู้อื่นเห็นแก่โลก เอ็นดูเมตตาชาวมวลประชาในโลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่ใช่ศาสนาที่ทิ้งโลก ที่เอาตัวตนออกห่างจากมนุษย์จากสังคมจากโลก ไม่ใช่ศาสนา“หนีโลก”เลย แต่เป็นศาสนาที่ปฏิบัติตนอยู่กับชาวโลก รู้แจ้งสภาวะของความเป็นไปในโลกีย์หรือในโลกล รู้ในอรรถยาศัย สันดานของสัตว์โลก รู้แจ้งในความเป็นโลกหรือโลกีย์อย่างดี (โลกวิทู) มี“สาราณียะ(ความระลึกถึงกัน)..ปิยกรณะ(ความรักกัน)..ครุกรณะ(ความเคารพกัน)..สังคหะ(ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน)..อวิวาทะ(ไม่วิวาทกัน)..สามัคคียะ(พร้อมเพรียงกัน)..เอกีภาวะ(เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)” จึงสามารถอยู่กับโลกกับโลกีย์ได้อย่าง“ไม่เป็นทาสโลกีย์” แต่ช่วยโลกีย์อยู่ จึงเรียกว่า“โลกุตระ”(เหนือโลก มีใจหนีโลก)

“โลกวิทู”ไม่ได้หมายความว่า เป็นคุณสมบัติเฉพาะพระพุทธรู้เท่านั้น มิได้เป็นได้เฉพาะพระพุทธรู้องค์เดียว ใครอื่นเป็นไม่ได้ มิได้...มิใช่อย่างนั้น ความจริงที่ถูกต้องคือ ผู้มีมรรคมีผลของพุทธก็เพราะมี“ความรู้จักโลกีย์รู้จักทุกข์แบบโลกีย์”(ทุกขอารยสัจ) “รู้จักเหตุที่ทำให้ตนตกเป็นทาสโลกีย์หรือตกเป็นทุกข์ในโลกีย์”(ทุกขสมุทัยอารยสัจ) “สามารถกำจัดเหตุที่หลงติดหลงยึดความเป็นโลกีย์ได้สำเร็จจนดับสนิท”(ทุกขนิโรธอารยสัจ) “มีทางปฏิบัติที่สามารถดับความเป็นทุกข์เป็นนิวาสสารแบบโลกีย์”(ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาหรือมรรคมีองค์ ๘) จึงชื่อว่า“**โลกุตรบุคคล**” หมายความว่า **ผู้อยู่ในโลกในโลกีย์นี้แหละ แต่ไม่ได้ทุกข์สุขไปตามโลกีย์**

เพราะได้ปฏิบัติจนสามารถอยู่เหนือโลกีย์สำเร็จ ไม่เป็นทาสโลกีย์ได้จริง แต่ก็อยู่กับโลกีย์นั่นเอง ไม่ได้หนีไปไหน สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ตามปกติ

ดังนั้น ผู้ที่ปฏิบัติตามหลัก“สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘” ไม่ได้หนีไกลออกไปนั่งหลับตาสะกดจิตในป่า จึงรู้เท่าทันโลกีย์ทั้งหลาย ทั้งวัตถุภายนอกและทั้งจิต..เจตสิก..รูป..นิพพานภายใน และสามารถ “รู้เหตุแท้ในจิต” คือ กิเลสโลกิกรรณหลงของตน จะไม่ใช่ไปหลงว่า วัตถุเป็นเหตุ แล้วเอาแต่วิ่งหนีวัตถุ หรือทำลายวัตถุ เป็นอันตราย เพราะมีแบบฝึกหัดปฏิบัติที่“ถูกถ่วง”(สัมมา)จน“ดับเหตุคือโลกิกรรณหลง ภายในจิตตนได้อย่างถูกตัวถูกตนชนิดรู้แจ้งเห็นของจริงภาวะนั้นๆ” จะมีใช้หลงดับจิตไปทั้งหมดแบบที่นั่นสมาธิทั่วไป แล้วก็**ดับทั้งเวทนาดับทั้งสัญญาอย่างพาชื่อกันแน่ๆ** เพราะผู้ปฏิบัติตามทฤษฎีมรรค องค์ ๘ ของพุทธอย่าง“ถูกถ่วง”(สัมมา)นั้นจะไม่“ดับ”เวทนาและสัญญาทั้งหมด อย่างพาชื่อ แต่มีการดับเวทนาและสัญญาจริงอย่างมีนัยสำคัญ

โดยขณะปฏิบัติให้เกิด“สัมมาสังกัปปะ”ก็จะรู้เท่าทันกิเลส ภายในจิตที่กำลัง“ดำรินึกคิด”(สังกัปปะ) และกำจัดหรือ“ดับ”กิเลสอย่างรู้ๆ(ซานาติ)เห็นๆ(ปัสสตี)ตัวตนของมันในทันทีที่ยังมีกรรมกิริยา “ดำรินึกคิด”อยู่นั่นเอง ไม่ได้“ดับ”เวทนาและสัญญาทั้งหมด เป็นคน**ไม่มีความรู้สึกใดๆแน่ๆ**

ในขณะที่ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาวาจา”ก็จะรู้เท่าทันกิเลสภายในจิตที่กำลัง“พูดจา”(วาจา) และกำจัดหรือ“ดับ”กิเลสอย่างรู้ๆ(ซานาติ)เห็นๆ(ปัสสตี)ตัวตนของมันในทันทีที่ยังมีกรรมกิริยา“พูดจาปราศรัย”อยู่นั่นเอง ไม่ได้“ดับ”เวทนาและสัญญาทั้งหมด เป็นคน**ดับความรู้สึกใดๆไม่รู้เรื่องอะไรอย่างทีหลงผิดกันแน่ๆ**

หรือในขณะที่ปฏิบัติให้เกิด“สัมมากัมมันตะ”ก็ดี ก็จะรู้เท่าทันกิเลสภายในจิตที่กำลัง“ทำการทำกิริยาใดๆอยู่”(กัมมันตะ) และกำจัด

หรือ“ดับ”กิเลสอย่างรู้ๆ(ชานาติ)เห็นๆ(ปััสสติ)ตัวตนของมันในทันทีที่ยังมีกรรมกิริยา“ทำการทำกิริยานั้นๆ”อยู่นั่นเอง ไม่ได้“ดับ”เวทนาและสัญญาทั้งหมด *อย่างพาชื่อ*

แม้ในขณะที่ปฏิบัติให้เกิด“สัมมาอาชีวะ”ก็ตาม ก็จรรู้เท่าทันกิเลสภายในจิตที่กำลัง“ประกอบอาชีพออยู่”(อาชีวะ) และกำจัดหรือ“ดับ”กิเลสอย่างรู้ๆ(ชานาติ)เห็นๆ(ปััสสติ)ตัวตนของมันในทันทีที่ยังมีกรรมกิริยา“ประกอบอาชีพออยู่”อยู่นั่นเอง ไม่ได้“ดับ”เวทนาและสัญญาทั้งหมด *ดังที่หลงผิดกันอยู่ส่วนมาก*

ซึ่งล้วนสามารถรู้เท่าทัน“กิเลสภายในจิต” ในขณะที่กำลังกระทำ“กรรม”ทั้งหลายเป็นปัจจุบัน พร้อมกันนั้นก็กำจัดกิเลสอย่างรู้ๆเห็นๆ“ตัวตน”(อัตตา)ของมันได้ กิเลสตายมากตายน้อยก็รู้แจ้งเห็นจริง อารมณฺ์ในขณะที่กิเลสยังมีอยู่ที่รู้ หรืออามรณฺ์ขณะที่กิเลสดับสนิทไปแล้วก็รู้แจ้งเห็นจริง จะรู้แจ้งเห็นจริงภายนอกภายในอย่างครบครัน ไม่ต้องหนีห่างจากสังคมาจากโลกีย์ภายนอกใดๆไปเลย เป็นการปฏิบัติธรรมในขณะที่ปฏิบัติกิจประกอบการงานอยู่ในชีวิตประจำวันนั้นแล แต่ดับเฉพาะอามรณฺ์หรือเวทนาที่เป็นโลกีย์เท่านั้น

การปฏิบัติตามหลัก“มรรค ๘”นั้นไม่ได้หนีจากชีวิตสามัญปกติ ไม่ได้หนีจากสังคมาจากสิ่งที่โลกีย์เขามีเขาเป็น จึงได้รู้แจ้งเห็นจริงใน“ปรมาตถธรรม” รู้แจ้งเห็นจริงใน“ปรมาตถะ”ที่เป็น“ประโยชน์อันดียิ่งในสังคมา”ซึ่งเกิดซึ่งมีอยู่ในสังคมาในโลก

เมื่อ“จิต”ละล้างกิเลสตัว“เหตุ”คือ โลกโอรชหลงลงได้จริง จิตจึงยังมี“ปัญญา”(อธิปัญญาหรือญาณทัสสนะ)รู้แจ้งเห็นจริงใน“हितะ”หรือ“ประโยชน์เกื้อกูล”ที่แท้ที่จริงแก่ตนแก่สังคมา ผู้ปฏิบัติแบบพุทธจึงสามารถทำแต่สิ่งที่เป็น“हितะประโยชน์” เป็นกุศลแท้แก่โลกแก่สังคมาได้อย่างมี“อธิปัญญา หรือญาณทัสสนะ”จริง ความจริงที่ว่า

“พหุชนหิตายะ..พหุชนสุखाเย..โลกานุกัมปายะ” จึงมีในสังคมในโลกได้จริง
 เช่นนี้เอง เศรษฐกิจในสังคมพุทธ หรือรัฐกิจในสังคมพุทธ
 ก็จะมีจะเกิดเป็น “เศรษฐกิจบุญนิยมหรือเชิงพุทธ รัฐกิจบุญนิยม
 หรือเชิงพุทธ” อันเกิดอันเป็นจากคนที่“จิตใจ”มีกิเลสน้อยไปจนกระทั่ง
 ถึงขั้นไม่มีกิเลสเลย ต่างร่วมกันประกอบการณ์ ก่อให้เป็นระบบ
 เป็นวิถีแห่งการดำเนินชีวิต และเป็นวัฒนธรรมแบบพุทธ ที่มี
 “กิจกรรมกิจการ”ต่างๆที่ดี มี“พิธีกรรมพิธีการ”ต่างๆก็ตาม ล้วน
 เกิดจาก“พฤติกรรมหรือพฤติกรรม”ของคนที่ไม่มีกิเลสและคนที่
 ไม่มีกิเลส ร่วมกันสร้างร่วมกันทำให้เป็นสังคมอยู่จริง เรียกว่า สังคม
 แห่ง“พุทธบริษัท ๔”ที่แท้จริง

แนวคิด“เศรษฐกิจทุนนิยม”

เมื่ออาตมาได้เกริ่นถึงคำว่า “เศรษฐกิจทุนนิยม” ออกมาแล้ว ก็คงจะต้องอธิบายความเป็น “เศรษฐกิจทุนนิยม” กันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ลู่กันฟังต่อไป

แต่ต้องขอบอกด้วยความ“จริงใจ”ในที่นี้ก่อนว่า ที่อาตมาจะสาธยายด้วยภาษาคำความอันยาวเย็ด ออกไปอีกมากมายเกี่ยวกับ “เศรษฐกิจทุนนิยม” นั้น อาตมาจำเป็นเหลือเกินที่จะต้องพูดถึงลักษณะ **บกพร่อง**ของ “เศรษฐกิจทุนนิยม” ในแง่ต่างๆ ไปด้วย **ตั้งแต่จุดบกพร่อง** ไปจนถึงขั้นความไม่ดีไม่งาม และอาจจะถึงขั้นฟังแล้วรู้สึกว้าอาตมาถู **ถูกเหยียดหยามลักษณะที่เลวร้ายเอามากๆ**ของ “เศรษฐกิจทุนนิยม” ที่มีจริงเป็นจริง ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่ง **อาตมาจะพูดแบบไม่เสีง** เพราะเจตนาจะพูดให้เข้าใจ กระจะกระจ่างที่สุด เท่าที่เห็นว่าควร และเท่าที่อาตมาจะสามารถอธิบายได้ ด้วยเจตนาดีนั้นแท้แน่นอน และอาตมาแน่ใจตนเองที่สุดอีกด้วยว่า อาตมาได้พยายามจริงๆที่จะไม่ให้มือคตี่ใดๆในการสาธยายนี้

แล้วเศรษฐกิจทุนนิยมไม่มี“ดี”บ้างหรือ? ..มี แต่ขอยืนยันว่า “มี”แค่ขั้นโลกีย์ แต่“สมมุติสังจะ”ซึ่งยังไม่เที่ยง ไม่พันทุกขอาริยสัง ยัง“ดี”ไม่ถึงปรมัตถ์ ยังมีใช้“ปรมประโยชน์”อันประเสริฐ

เศรษฐกิจที่ดำเนินบทบาทอยู่ในโลกขณะนี้หรือครอบงำสังคมปัจจุบันนี้อยู่ทั่วโลก ก็คือ “เศรษฐกิจทุนนิยม” ซึ่งเป็นเศรษฐกิจที่ “ไม่มีคุณค่าต่อสังคมเลย” เพราะสร้างความเหลื่อมล้ำเอาเปรียบให้แก่คนในสังคมอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ชำทำร้ายคน ทำร้ายสังคม อยู่ตลอดเวลา

“เศรษฐกิจทุนนิยม” นี้แหละ ที่กล่อมเกลათหรือหล่อหลอม “จิต” ของ มนุษย์ ให้เสื่อมต่ำลงไปๆอย่างไม่หยุดยั้ง และไม่รู้จัก

ที่กล่าวเช่นนั้น ก็ไม่ใช่อาตมมากล่าวตูโล่ร้ายเลยจริงๆ แต่กล่าว “ลัจจะ” ให้ฟังโดยแท้

เพราะแนวคิดหลักของเศรษฐกิจทุนนิยมนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นก็ **“เอาเปรียบอย่างบริสุทธิ์”** เสียแล้ว

ที่ว่า **“เอาเปรียบอย่างบริสุทธิ์”** ก็หมายความว่า “แนวคิดหรือวิถี แห่งความคิด” ที่ชาว “ทุนนิยม” ยึดถือ นั้น เป็นแนวคิดหรือวิถีแห่งความคิด ที่ยัง **“ขาดคุณค่า”** ยังไม่ประเสริฐเท่าที่ควร ยังมีความเห็นแต่แก่ตัว มีความเอาเปรียบ ยังสุขทุกข์อยู่กับโลกีย์ **“ยังใช้สมรรถนะเป็นแค่ “มูลค่า” ไม่ใช้สมรรถนะให้เกิด “คุณค่า”** ยังไม่ก่อประโยชน์ต่อผู้อื่นจริงแท้ โดยลัจจะแล้วแนวคิดในการซื้อขายหรือการแลกเปลี่ยนแบบทุนนิยมนั้น เป็นแนวคิดที่ขายหรือแลกเอา “มูลค่า” ของตนกลับคืนมาให้แก่ตนหมด เกลี้ยงแล้วทั้งนั้น ข้ามิหนำคิดบวก “เอาส่วนเกิน” มาให้แก่ตนเสียอีก และเรียกว่า **“กำไร”** นั้นนะ **มันไม่เหลือ “คุณค่าของคน” ให้แก่ตนไว้อีกแล้ว** ทำให้เป็นคน **“หมดประโยชน์สิ้นคุณค่าต่อผู้อื่น”** อย่างสิ้นเชิง ซ้ำสั่งสมหนี้กรรม เป็นวิบากบาปทัมตตามลัจธรรม เพราะเอา **“ส่วนเกิน”** มาเป็นของตนหรือเอาเปรียบ แล้วเรียกว่า **“กำไร”** นั้นเอง จึงเป็นแนวคิดที่ยิ่งฉ้อฉลด้วยกลเชิงที่เลื่อมล้ำ ไม่ประเสริฐเลย เพราะยิ่งฉลาด ยิ่งเต็มไปด้วยวิธีการเอาเปรียบ ที่กดขี่ผู้ด้อยกว่าอย่าง เฉลียวฉลาดสามารถยิ่ง ไม่มีจุดจบสิ้น ไม่มีวันพอ

ที่ว่า.. **“ทำให้คน “หมดประโยชน์สิ้นคุณค่าต่อผู้อื่น” อย่างสิ้นเชิง** นั้น ก็คือ ตนทำงานเท่าไร ตนก็คิดค่าสมรรถนะของตนจนครบหมด และ เอาค่าทั้งหมดนั้นกลับคืนมาให้แก่ตนจนไม่เหลือแล้ว แล้วประโยชน์

คุณค่าของคนผู้นั้นจะเหลือให้แก่ผู้อื่นแต่ที่ไหน? เพราะสมรรถนะของ ตนก็ตีค่าเป็นเงิน เป็น“มูลค่า”จนครบราคาเต็มที ดีไม่ดีจะพยายาม ตีราคาเอาจนเกินด้วยซ้ำน่าจะหา กิเลสของคนมันจะทำเช่นนั้นเสมอ จริงไหม? และเจ้าตัวก็เอาเงินนั้นเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนกลับคืนมาให้ แก่ตน หหมดสิ้นแล้วนี่ *ประโยชน์หรือคุณค่า“ของตน”จึงหมดเกลี้ยง* จะนับว่า มีประโยชน์แก่ผู้อื่นผู้ใดอีกไม่ได้แล้ว

ยกตัวอย่าง เช่น เมื่อผู้ทำงานสร้าง“ผลผลิต”ไว้ให้แก่นายทุน ที่นั่นนายทุนจะจำหน่ายผลผลิตแก่ลูกค้าต่อไป ตามระบบ“ทุนนิยม”เขา ก็จะต้องราคาสินค้าโดยคิดบวกไว้หมด ไม่ว่าจะป็นค่าวัสดุ ค่าแรงงาน ค่าตัว ค่าใส่หุ้ยทั้งหลาย แถมบวกเออเรอร์ไว้อีก ๓ % บ้าง ๕ % บ้าง บางรายบวกถึง ๗ % ๑๐ % แล้วถือว่า นี่คือ “ต้นทุน” เมื่อจะจำหน่าย สินค้านี้ก็ *“บวกส่วนเกินจาก‘ต้นทุน’เพิ่มขึ้นอีก”* เป็นราคาขายหรือแลกเปลี่ยน ส่วนที่เกินจากต้นทุนนี้แหละที่เรียกกันว่า **“กำไร”ของชาว ทุนนิยม** แล้วก็ยอมรับกันว่า วิธีการ*“ที่บวกเอากำไร”*อย่างนี้ คือ สัจจริตดีแล้ว ยุติธรรมดีแล้ว

และก็หลงตีใจภาคภูมิยกย่องนับถือกันอีก ว่า ถ้าแก่นผู้ใด สามารถได้“กำไร”โดยทำให้คนยอมจำนนต้องจ่ายเงินแลกเปลี่ยนสินค้า ของตนหากทำราคาได้สูงมากเท่าใดๆ ก็ถือว่า ผู้นั้นมีความสามารถยิ่ง ประสพผลสำเร็จในวิธีการของชาวทุนนิยมดียิ่ง เท่าที่จะสามารถทำให้คน จำนนยอมจ่ายสูงได้มากที่สุด ก็นับถือกันว่า เก่งเลิศประเสริฐยิ่งเท่านั้นๆ

ชาวทุนนิยมทั้งหลายต่างถือว่า วิธีคิดอย่างนี้ **“สุจริตดีแล้ว ยุติธรรมดีแล้ว”**

ลองคิดดูชัดๆตามลัจจะซี ว่า สินค้าเมื่อคิดราคาของทุน จนครบแล้ว ตามวิธีคิดไม่ให้ค่าอะไรต่ออะไรตกหล่นไปเลย ดังกล่าว

ข้างต้นนั้นแหละ สมมติว่า คุณ ๑,๐๐๐ บาท แล้วถ้าจำหน่ายสินค้าไปในราคา“เท่าทุน” คือ ๑,๐๐๐ บาท อย่างนี้ก็เหมือนอันว่า “เสมอกัน” ไม่มีใครมีค่ามีประโยชน์แก่ใคร ไม่มีใครเสียเปรียบ ไม่มีใครได้เปรียบ เพราะเจ้ากันแล้ว ใช่มั้ย?

ทีนี้ถ้านายทุนจำหน่ายสินค้านั้นเกิน ๑,๐๐๐ บาท หรือ**เกินทุนไป** ตามวิธีสามัญของชาวทุนนิยม โดยเรียก**ส่วนเกินที่บวกไว้**นั้นว่า **“กำไร”** และยิ่งบวกได้มากล้นทับทวีได้เท่าไร ก็ยิ่งนับถือกันว่า นั่นคือฝีมือหรือความเก่ง เป็นความสามารถของคนในระบบทุนนิยม ขอถามหน่อยเถอะ ว่า **ส่วนที่บวกเกินจากทุน** คือเกินจาก ๑,๐๐๐ บาท ไปนั้น **เป็น“ค่า”อะไร?** ถ้าไม่ใช้การบวกเกิน“ส่วนเกิน”กันคือๆ ที่เป็น **ส่วน“เอาเปรียบ”**ไปอย่างตีกัน เพราะส่วนเกินที่เรียกว่า “กำไร”นั้น ไม่ใช่“ค่า”อะไรของสินค้าที่เป็นสิทธิ์แท้ก็แล้ว เนื่องจากค่าอะไรต่างๆ ทั้งค่าวัตถุ ทั้งค่าแรง ทั้งค่าความรู้ ทั้งค่าไสหุ้ยต่างๆประดามี แถมค่าเออเรอร์ ค่าอะไรต่ออะไรก็ล้วนบวกไว้อยู่ในคำว่า**“ทุน”**หมดสิ้นแล้วนี่ ดังนั้น ส่วนที่เรียกว่า**“กำไร”** จึงเป็น**“ส่วนเกิน”****“ตีกันคือๆ”** ที่เอามาให้แก่ตน ซึ่งตามความจริง(สัจจะ)ก็คือ **“ส่วนที่ได้เปรียบ”** **โดยตรงแท้ๆ** และชาวทุนนิยมทั้งหลายต่างเห็นกันว่า วิธีคิดอย่างนี้ **สุจริตดีแล้ว ยุติธรรมดีแล้ว**

นี่แหละคือ **แนวคิดหลักของเศรษฐกิจทุนนิยมที่“เอาเปรียบอย่างบริสุทธิ์”** เสียแล้ว **ตั้งแต่เริ่มต้น**

หากเข้าใจแม่นคมในความจริง เช่น “เท่าทุน”นั้น **ไม่มีใครได้ ไม่มีใครเสีย** ถ้าเอามาเกินทุนก็คือ **“เอาเปรียบ หรือผู้ขายได้เปรียบ”** แต่ถ้าผู้ขายเอามาต่ำกว่าทุนก็คือ **เสีย หรือเสียเปรียบ หรือถ้าผู้เสียนั้น ตั้งใจเสีย เต็มใจเสีย ยินดีสละให้** นั่นก็คือ **“เสียสละ”** ซึ่งเป็น

“คุณค่า”ของคน โดยเฉพาะผู้ชายนั่นเอง

การ“ได้เปรียบ”หรือการมี“กำไร” จึงหมายถึง... ผู้ชายสินค้า
 ก็ดี ผู้ชายความรู้ชายแรงงานก็ดี ถ้าเอา“ส่วนเกิน”ตามนัยที่ยกตัวอย่าง
 มาแล้วนั้น ก็คือ **ผู้ นั้นไม่มีส่วนที่“เป็นประโยชน์”แก่คนอื่นใดเลย**
 หรือ**ผู้ขายสินค้าผู้ขายความรู้ชายแรงงานนั้นไม่เชื่อว่า“มีคุณค่า”อะไร**
ต่อคนอื่นใดเลย เพราะในเมื่อค่าอะไรต่ออะไรก็คิดบวกไว้และเอาคืน
 ไปหมดแล้ว ดังนั้นเมื่อหักกลบลบ“ค่า”กันตามมูลค่าต่างๆ เจ้าของสินค้า
 เจ้าของความรู้ เจ้าของแรงงาน ก็เอาคืนกลับไปหมดสิ้นแล้ว แล้วยัง
บวก“เอาส่วนเกิน” โดยเรียกว่า**“กำไร”** แถมเข้าไปอีก **ปานจะหนี้แล้ว**
ยังจะชื่อว่า เป็นคนมีคุณค่า หรือมีประโยชน์ หลงเหลืออยู่ตรงไหน?

แนวคิดหรือมาตรฐานการปฏิบัติแบบทุนนิยมที่มีกันมานาน
 แสนนาน ทำให้คน“หมดประโยชน์ไร้คุณค่าต่อผู้อื่น”อย่างสิ้นเชิง
 ด้วยประการฉะนี้ แถมเป็นหนี้กรรม สิ่งสมวิบากบาปตามลัทธิธรรม
 อีกด้วย เพราะการ“เอาเปรียบ”นั่นคือ“หนี้กรรมหนี้เวร”แท้ๆซัดๆ ที่
 สิ่งสมลงเป็นวิบากบาปติดตัวไปจริง ตามกฎแห่งกรรม ที่ว่า**“กรรมเป็น**
ของของตน เป็นสมบัติ เป็นทรัพย์ของตน(กัมมัตสโกมทิ) ..ตนเป็น
ทายาทที่ต้องรับมรดกของกรรมของตน ไม่ว่าชั่วหรือดี ไม่รับก็ไม่ได้
(กัมมทายาท) ..กรรมพาดตนเกิดตนเป็น(กัมมโยนิ) ..กรรมเป็นเชื้อเป็นพันธุ์
ของตน(กัมมพันธู) ..กรรมเป็นที่พึ่งสำคัญยิ่งของตน(กัมมปฏิสรโณ)”

การแลกเปลี่ยนเอาค่าตัวของตนคืนมาจนครบค่าก็ดี การคิด
 ค่าแรงงานค่าสินค้าหรือค่าการแลกเปลี่ยนต่างๆ จนครบ“ค่า”คืนมาก็ดี
 วิธีคิดของ“ทุนนิยม”คิดแลกเปลี่ยนเอากลับคืนมาให้แก่ตนเองตีราคา
 เป็นเงิน จนครบค่าของมันหมดสิ้นแล้วนี้ คือ **การไม่เหลือคุณค่า**
ไม่มีประโยชน์อันใดของตน และยิ่งแถม**“บวกเอาส่วนเกิน”หรือยื่นหยัด**

“การเอาเปรียบแท้ๆ” ว่าเป็น “กำไร” อันยอมรับนับกันว่า **สุจริตยุติธรรม** เข้าไปอีก นายทุนใหญ่ นายทุนกลาง นายทุนน้อยก็จะประสานกันถักทอ เครือข่าย ครอบงำเบียดเบียนสังคมหนักขึ้นๆ

เช่น นาย ก. มีค่าความรู้ความสามารถอย่างเหมาะสมในสังคม เดือนละ ๕ หมื่น พอทำงานไปครบเดือน นาย ก. ก็รับเอาเงิน ๕ หมื่น ที่ตนเองได้ทำประโยชน์นั้น คืนไปจนหมดสิ้นแล้ว จะถือว่า เป็น เงินเดือน หรือเงินค่าแรง ค่าความรู้ ค่าความสามารถก็ตาม ก็เป็น อันเสมอกันไปแล้ว หักกลบลบ“ค่า”กัน ครบแล้ว **หมดสิ้นประโยชน์ หรือหนี้ส่วนใดกันแล้ว** นาย ก. จะมาเรียกร้องว่า **ตนมีประโยชน์ คุณค่าต่อผู้อื่น ต่อใครๆหรือต่อสังคมอีกไม่ได้แล้ว ...จริงมั๊ย? เพราะ ค่าตัวของตน “เต็มมูลค่า” เป็นเงินจนครบ และที่“รับเอามูลค่า” นั้นไป เกลี้ยงแล้ว ไม่เหลือแล้ว ...ใช่ไหม?**

ซึ่งการ“ตีราคาค่าตัว”ในสังคมชาวทุนนิยมนั้น หากใครสามารถ โกงเอาให้ได้มากๆ ก็จะต้องทำ จึงเกิด“ค่าตัวที่ฉ้อฉล”กันมากเหลือ เกินในสังคมทุนนิยม เพราะคนก็มักจะ“ตั้งราคาค่าตัว”ไว้เกินกว่าจริง เกินกว่าควรกันเท่าที่จะทำได้เสมอ ยิ่งผู้มีอำนาจสั่งการหรือนายทุน หรือคนที่มีอำนาจต่อรองก็จะตั้งค่าตัวได้มากเกินกว่าจริงขึ้นไปเรื่อยๆ ตลอดเวลาที่มีโอกาส นี่แหละคือ **ความฉ้อฉล** ดังนั้นความไม่สุจริต ที่เกิดจาก“การได้เปรียบ”จึงยังเป็นปฏิกิริยาตอบโต้ “ค่าที่ได้เปรียบ”ของ ผู้มีอำนาจจึงมากขึ้นๆๆ และยิ่งห่างจาก 0 (ศูนย์) หรือห่างจากคน ชั้นล่างที่ไร้อำนาจยิ่งขึ้นๆๆ ไปกับความยาวของอนาคตอันไม่มีที่สุด

เห็นไหมว่า ระบบทุนนิยมทำให้คน**“หมดประโยชน์ไร้คุณค่า ต่อผู้อื่น”อย่างสิ้นเชิง** ด้วยลัทธิจะฉ้อฉลนี้เอง ในเมื่อตนเอาค่าความรู้ ความสามารถที่ตนทำนั้นเต็มราคาเต็มค่าไปหมดแล้ว ก็เป็นอันตนเก็บ

เอา“ของตน”ที่ตีราคาแลกกลับคืนมาเป็นเงินไปครบค่าครบราคาบริบูรณ์แล้ว ดีไม่ดีเอาเกิน“ค่าจริง”บวกเข้าไปอีกด้วย ดังกล่าวแล้ว **แล้วเรายังจะมีสิทธิ์ไปทวงเอาความมีคุณค่า ว่า เรามีประโยชน์ให้แก่ใครๆ หรือแก่สังคมได้จากที่ไหน??** ...ในเมื่อเราเอา“ค่าตัว”ของเราคืนมาจนหมดจนสิ้นจนเกลี้ยงจนเกินแล้ว

“เศรษฐิกิจทุนนิยม” เฮาเปรียบอย่างบริสุทธิ์

อาตมาได้พยายามชี้เจาะลงไปหาความจริง ที่“เศรษฐิกิจทุนนิยม” **เป็นอยู่จริง** ไปบ้างแล้ว ซึ่งแน่นอนว่า ต้องมีผู้ที่ไม่เห็นด้วย และก็อาจจะมีบ้างกระมังที่เห็นด้วย เพราะมันออกจะดูเหมือนหรือช่างอะไรเพ่งโทษ“เศรษฐิกิจทุนนิยม”ไปในแง่เสียหายเลวร้ายเสียเหลือเกิน หากพูดหนักไปก็ขอภัยด้วยเถิด แต่อย่างไรๆมันก็เป็น“ความเห็นจริง”ของอาตมา ที่ไม่ได้เสแสร้ง ไม่ได้หาเรื่องหาความ อาตมาบอกได้แต่เพียงว่า อาตมากล่าวคำความต่างๆออกมาด้วยความมั่นใจ อาตมามีความจริงใจและมีความจริงตามที่อาตมาเห็นว่า**“เป็นสิ่งดี”** สำหรับมนุษย์ ควรจะได้รู้ได้แจ้ง“ความจริง” จึงนำเสนอ ส่วนใครจะเห็นว่า เป็นแค่ตรรกะหรือเป็นลัทธิจะ นั้นก็แล้วแต่

ที่ได้เขียนไปแล้ว เป็นการชี้แจงความจริงไประดับหนึ่ง ซึ่งผู้ใดติดตามอ่านก็คงจะใช้วิจารณญาณของตนๆ ว่าอะไรจริงอะไรไม่จริง หรืออะไรน่าเชื่อ อะไรไม่น่าเชื่อ อาตมาเพียงมีสิทธิ์แสดงความจริงตามที่อาตมามั่นใจ อาตมาไม่มีสิทธิ์แม้แค่จะขอรับรองให้ใครเชื่อหรือไม่เชื่อ

ที่ผ่านมาแล้ว อาตมาได้แจกแจงความจริงที่ว่า แนวคิดของระบบ“เศรษฐกิจทุนนิยม”นั้น **“เอาเปรียบอย่างบริสุทธิ์”มาตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว** ที่เดียว

แต่ความจริงยิ่งกว่านี้ ก็คือ ในคนที่มีกิเลสเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ก็จะมี“มักได้” จึงชอบที่จะ“ตีค่า”กำหนดราคาของตนเองสูงเกินไว้เสมอ เพราะยิ่งได้มากก็ยิ่งเป็นสุขสมใจกิเลสเป็นธรรมดา ดังนั้น เมื่อคนผู้มีอำนาจบริหารหรือมีอำนาจปกครองอยู่ในฐานะที่“ได้เปรียบ” สามารถใช้อำนาจที่มีนั้นกำหนด“เอา” หรือต่อรองเรียกร้อง“ได้”ราคาสูงกว่าควรเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ตามความไม่รู้จักพอของกิเลส กิเลสในตัวคนผู้มีสมรรถนะสูงก็ใช้ความมีสมรรถนะของตนเป็นอำนาจหาทางเอาเปรียบได้เสมอ และผู้ที่มีอำนาจชั้นรองแล้วก็ยังมีรองๆต่อลงไปอีกมากมายหลายชั้น ก็มีส่วนตัวได้เปรียบน้อยเดียวกันลดหลั่น กันไปตามลำดับด้วย จึง

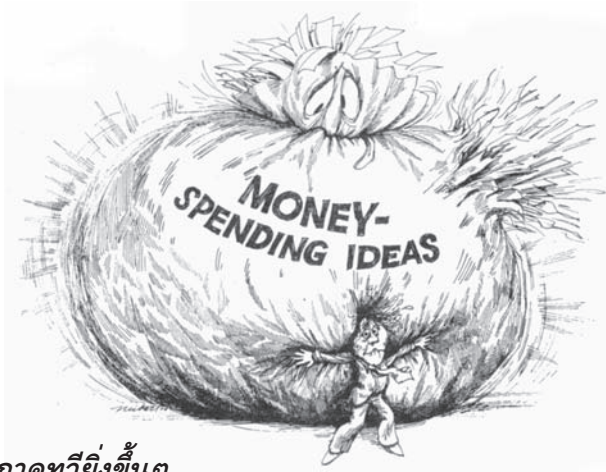

ร่วมกันเห็นดีในวิธีคิดลักษณะนี้ กลายเป็นอำนาจเบ็ดเสร็จในการตั้งราคา
อัตราค่าตัวของคนในสังคมทุนนิยม “ราคา”ของผู้มีความรู้ความสามารถ
จึงสูงเกินจริงยิ่งขึ้นอย่างประมาทไม่หวาดไหวเลยในสังคมทุนนิยม ซึ่ง
เป็นความเหลื่อมล้ำอันไม่สุจริตยุติธรรมยิ่งขึ้น และยังคนผู้ใด
สามารถกำหนดราคาค่าตัวให้แก่ตัวเองได้ ชนิดมีอำนาจมีตำแหน่ง
มีหน้าที่อันอาจสามารถทำได้ ก็จะต้องกำหนด“ค่าตัว”แพงลิบลัว ซึ่งคน
ระดับต่ำที่ไม่มีอำนาจ ต้องจำนนโดยดุษณี ต้องกลักริ้นความพ่ายแพ้
ตามระบบสังคมทุนนิยม

เห็นได้ชัดใหม่ว่า แนวคิดแบบ“ทุนนิยม”นั้น **มันทำให้คน
“หมดประโยชน์ไร้คุณค่าต่อผู้อื่น”**อย่างสิ้นเชิงกันมานานแสนนานแล้ว
และยิ่งเอาเปรียบ ยิ่งเหลื่อมล้ำมากยิ่งขึ้นไม่มีกำหนด โดยคนในสังคม
ทุนนิยมเอง ไม่เคยจุกคิดหรวก จริงๆแล้ว ยิ่งในสังคม“ทุนนิยมเสรี”
ที่นับถือกันว่า เป็นสังคมที่ได้พัฒนาอย่างเจริญ ก็นั่นแหละยังเป็นสังคม
ที่ยังฉ้อฉล ยิ่งมีการเอาเปรียบหรือได้เปรียบกันหนัก ยิ่งไม่สุจริต
แต่ก็ยอมรับกันว่า สุจริต ยุติธรรมเสมอมาในโลกของทุนนิยม

ยังมีความละเอียดลึกซึ้งที่ซับซ้อนอีกมากมาย ในเชิงชั้นของ
ระบบทุนนิยม ซึ่งต่างพากันคิดค้นหากลวิธีเพื่อให้“ได้เปรียบๆ”เต็ม
ความสุดฉลาด แล้วก็“เอาเปรียบๆๆ”อย่างไม่เห็นว่าผิด ไร้รู้สึก
ว่าไม่ดี จึงเพิ่มเติกรแห่งการ“ได้เปรียบ”ไม่ลดราวาศอก และไม่เคยหยุดยั้ง
เพราะถือว่านี่คือ**“กำไร”อันเป็นเป้าหมายหลักที่แสนประเสริฐของ
ชาวทุนนิยม** เพราะฉะนั้น **ความเป็น“กำไร”ยิ่งมากเท่าใดๆๆ ก็ยิ่ง
เป็น“การเอาเปรียบ”มากยิ่งขึ้นๆๆ** จึงยิ่งร้ายทับทวีไม่มีสิ้นสุด

**ชาวทุนนิยมก็ยิ่งดีอกดีใจยิ่งภาคภูมิใจปลาบปลื้มใจ ใน“กำไร”ที่
มากมายๆๆนั้น ก็เลยยิ่งเป็นคน“อวิชชา”หนักขึ้นๆซับซ้อนและลึกซึ้ง**

เป็นปฏิภาณที่ยิ่งขึ้นๆ

คน“อวิชชา”ยิ่งๆขึ้นนั้นก็คือ คนที่ยิ่งฉลาดอัจฉริยะทางทุนนิยมหรือทางโลกียะที่ยิ่ง“ทำชั่ว”ได้เก่งซับซ้อนยิ่งๆขึ้น เพราะยิ่งหาทาง“เอาเปรียบ”ผู้อื่นได้มากยิ่งๆขึ้น ความฉลาดทำอะไรก็ยิ่งเก่งกาจแนบเนียนยิ่งๆขึ้นๆ จึงยิ่งร้ายลึกยิ่งๆขึ้นและได้เปรียบ(บาป) ซ้ำตัวผู้อัจฉริยะก็ยิ่งหลง(โง่)เข้าใจว่า “**ตนยิ่งเก่งยิ่งได้ดียิ่งๆขึ้น**” เลยยิ่งดีอกดีใจ ทั้งๆที่ตนได้ทำชั่วซ้ำซ้อนและหนักหนาสาหัส ได้สะสมวิบากบาปให้แก่ตนเอง ซับซ้อนยิ่งหลายชั้นและยิ่งหลายนัย แต่หลงเข้าใจผิดว่า“ตนได้ดี-ตนยิ่งฉลาด” เช่นนี้เอง ที่มันเป็นเรื่องยิ่งหลงผิดกลับตาลปัตร“**ยิ่งไม่รู้ สัจธรรม**”หนักหนาไปใหญ่ **แต่ยิ่งฉลาดนะ!**

ดังนั้น ผู้ยิ่งฉลาดอัจฉริยะที่ยิ่งทำอะไรได้มาก ก็ยิ่ง“อวิชชา”หนักหนาหนาจัดยิ่งๆขึ้น เพราะไป“หลงผิด”(โง่)ในการ“ได้เปรียบ”แล้วก็ดีใจ(หลงดีใจกับ“กำไร”และความเก่ง) หลงปลอบปลัมลึงโลดใจเมื่อได้เปรียบมากๆๆ จึงยิ่งพอกพูน“ความเข้าใจผิด” และพอกพูน“ความเป็นหนี้เป็นบาปเวร”(การเอาเปรียบเป็น“หนี้”โดยสังกรรม)ให้แก่ตนมากขึ้นๆ นั่นคือยิ่งฝัง“มิจฉาทิฏฐิ”ให้แก่ชาวทุนนิยมแน่นหนักเข้าไปในจิตวิญญาณของตน เพราะไปหลงเข้าใจว่า มาตรฐานหลักแห่งการ

ปฏิบัติในลักษณะนี้ เป็นความยุติธรรม เป็นความสุจริต ชาวทุนนิยมหลงผิดเข้าใจผิดตามที่ว่านี่จริงๆ จึงทั้งสร้างแบบอย่างทั้งสร้างค่านิยมที่ผิดให้แก่ตนแก่คนแก่สังคมมาตลอด และสะสมกิเลสสะสมบาปสะสม“อวิชชา”ให้แก่ตน หนาหนักยิ่งๆขึ้นอย่าง“ไม่รู้ตัวเพราะไม่รู้สัจจะ”

ดังที่เคยชี้ให้เห็นมาแล้ว คือ ในคนที่มิเกลเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้ นั้น ก็จะมี“มักได้”อยู่ไม่สิ้นสุด กิเลสจึงบังคับให้“ตีค่ากำหนดราคา”ให้แก่ตนเอง“สูงเกิน”ไว้เสมอ เพราะยิ่งได้มาหลายๆเท่าใด ก็ยิ่งชอบ ยิ่งเป็นสุขสมใจกิเลสเป็นธรรมชาติ ในสังคมทั่วไปทั้งหลายผู้ยิ่งฉลาดยิ่งมีสมรรถนะสูงจึงสามารถใช้ความฉลาดและสมรรถนะเป็นอำนาจต่อรองเอาราคาตัวให้สูงขึ้นได้ไม่หยุดหย่อน กิเลสในตัวคนผู้ฉลาดและมีสมรรถนะดังว่านี้ จะใช้ความฉลาดและสมรรถนะของตนเป็นอำนาจเอาเปรียบ หรือต่อรองเรียกร้องราคาสูง“เอา”ให้“ได้”มากที่สุดเท่าที่จะได้ ซึ่งจะ“เกินเลยความเป็นจริง..ผิดจากสัจจะ”ขึ้นไปเรื่อยๆตามความไม่รู้จักรู้จักพอของกิเลส และผู้ที่ฉลาดและมีสมรรถนะรองๆลงไปก็มีอำนาจขึ้นรองลงไปๆเป็นลำดับๆ ก็ใช้อำนาจให้ได้เปรียบนับเดียวกันนี้ตามชั้นลดหลั่นกันไปตั้งแต่สูงสุดถึงต่ำสุด บาบมากน้อยก็ตามลำดับที่ฉลาด

จึงเกิดเป็นเครือข่ายนายทุนใหญ่นายทุนกลางนายทุนน้อยที่ถักทออำนาจทุนนิยมร่วมกันสานผนึกอย่างเหนียวแน่นและหนาถึของ“อัตรการเอาเปรียบ” เป็นค่ายกลแห่งทุนนิยมที่ร้ายแรงมุ่งวิ่งไปหา“ความได้เปรียบ”สูงสุด เท่าที่มันจะมีฤทธิ์จันไม่มีแรงใดจะต้านได้ ทุนนิยมยิ่งเสรีเท่าใดๆ ก็ยิ่งร้ายกาจหนักหนาสาหัสเท่านั้นๆ

วิธีคิดลักษณะนี้ได้กลายเป็นอำนาจเบ็ดเสร็จแล้วในการตั้งราคาอัตรค่าตัวของคน และทั้งราคาสินค้าในสังคมทุนนิยม “ราคา”ของผู้ที่อยู่ในฐานะ“นายทุน”และในฐานะ“ผู้มียศศักดิ์” ซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจ

การกำหนดราคากันเอง จึงได้เปรียบสูงเกินค่าจริงที่สุจริตยุติธรรมไปอย่างเทียบไม่หวาดไหวเลยในสังคมทุนนิยม เป็นความเหลื่อมล้ำอันไม่สุจริตยุติธรรมยิ่งๆขึ้น เช่น ไทเกอร์ วูดส์ นักตีกอล์ฟ ได้ค่าตัวเป็นยอดเงิน ๑๐๐ ล้านดอลลาร์(เกือบ ๕,๐๐๐ ล้านบาท)ในการ**สวมใส่สินค้า**(ผลผลิตของบริษัทหนึ่ง)ให้ชาวบ้านดูเพียง ๕ ปี ซึ่งเมื่อเทียบกับคนงานไทยผู้ต้อง**ใช้แรงงานทำสินค้า**(ผลผลิตนั้น)นั้นแท้ๆด้วยน้ำมือและหยาดเหงื่อ จะต้องทำงานนานถึง ๗๒,๐๐๐ ปีจึงจะได้เงินเท่า ไทเกอร์ วูดส์ ดังนั้นเป็นต้น *“คุณค่าและมูลค่าของคน”ทำไม่มันจึงได้เหลื่อมล้ำสุดล้ำเหลือ กันนักกันหนาขนาดนี้!* นี่คือ เครื่องซึ่งบังคับคนในโลกว่า“อวิชชา”นี้แสนอเนจอนาถยิ่งนัก เพราะ“ความได้เปรียบ”ที่ยกตัวอย่างแค่เรื่องนี้ เป็นความสามารถเก่งกาจของคนในอบายมุขด้วยซ้ำ

หรือรายได้ประธานาธิบดี นายกรัฐมนตรี นายธนาคาร นักธุรกิจใหญ่ๆ เทียบกับคนชั้นล่าง ฯลฯ ก็น้อยเดียวกัน เพราะฉะนั้น คนผู้ใดมีโอกาสสามารถกำหนดราคาตัวหรือค่าสินค้าเองได้ชนิดมีตำแหน่งมีหน้าที่ มีอำนาจ ก็ยิ่งโง่“ราคา”ให้สูงลิบลิวเพื่อตนและเพื่อพรรคพวกของตน โดยที่คนระดับต่ำกว่าก็ดี คนที่ถูกตัดสิทธิ์ก็ดี ต้องจำนนโดยคุณิมาตลอด ยังไม่มีที่ท่าว่าจะลดถอย

หากเข้าใจในความเป็นจริงตามที่สาธยายมาแล้วนั้น ก็ให้เห็น“ความฉ้อฉล”ด้วยกลวิธีชั้นเชิงที่เหลื่อมล้ำ ไม่ประเสริฐได้ชัดเจนขึ้น เพราะเต็มไปด้วยการเอาเปรียบที่กดขี่ผู้ด้อยกว่า อย่างเฉลียวฉลาดสามารถยิ่ง นั่นคือ ทั้งคนเด่นคนดังทั้งพ่อค่านักธุรกิจทั้งข้าราชการที่เป็นนายทุนเป็นผู้มีอำนาจนั่นเอง จะเป็นผู้ตั้งเป็นผู้กำหนดราคา โดยจะใช้อำนาจและวิธีอย่างฉลาดของตนเองกับพรรคพวกของตนที่พึงมีอำนาจ ตั้งอัตราค่าตัว ค่าแรงงาน ค่าสินค้า ค่าการแลกเปลี่ยนต่างๆ

อย่างไม่รู้ลึกไม่รู้สาว ยิงตั้งค่าตัวหรือค่าสินค่าค่าการแลกเปลี่ยนต่างๆให้
 แก่ตนเองแก่พรรคพวกของตนได้เปรียบสูงเท่าใดๆ มันยิ่งเหลื่อมล้ำ
 น่าเกลียดเท่านี้ๆ เพราะโดยลัจจะ“การได้เปรียบ”แม้น้อยมันก็น่าละอาย
 แล้ว มันไม่น่าชื่นชม มันเอาเปรียบอยู่ซัดๆ มันโลภเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้
 ไม่เกื้อกูล มันน่าขยะแขยงตัวเอง มันน่าทุเรศตัวเองที่ไม่มีน้ำใจเห็นแก่
 ผู้ด้อย **จริงที่สุดก็คือ ยิงได้เปรียบมากเท่าใดๆ มันก็ยังไม่สุจริต**
(ไม่ใช่ความประพฤติที่ดี) ไม่ยุติธรรม (ไม่ใช่ความชอบธรรม) เป็นคนไร้อุณค่า
หนี่ว้ากกรรมที่เป็น“ทรัพย์แท้”ติดตนตามตนไปก็ยิ่งมากขึ้นๆเท่านั้นๆ

ดังนั้น ผู้อยู่ในระดับสูงระดับยอดและระดับรองลงไป ยิงตีราคา
 ค่าตัวยิงสูงยิงยอด ยิ่งเหลื่อมล้ำไ้ระดับลงมาเกินความเป็นจริงเกิน
 ความเหมาะสมอย่างมากล้นพ้นประมาณในสังคม ก็ยิ่งเป็น“ความฉ้อฉล”
 ด้วยกลวิธีชั้นเชิงของคนฉลาดในระบบทุนนิยมและศักดินา ที่มีจน
 เป็นสามัญ แล้วต่างยอมรับกันว่า สุจริต ยุติธรรม มานานแสนนาน
 คนฉลาดนั้น น่าจะมีความเข้าใจว่า ผู้เก่งกว่าสูงกว่าสามารถกว่า
 ควรจะช่วยหรือควรจะให้”แก่ผู้ต่ำกว่าด้อยกว่า เช่น พ่อแม่ที่แข็งแรง
 กว่า ก็ต้องให้ลูกได้กินมากกว่า เพราะตนเองอดได้ทนได้มากกว่า หา
 กินเก่งกว่า ปลาใหญ่ควรช่วยปลาเล็ก นั่นเป็นความถูกต้องและดีงาม
 ซึ่งไม่เห็นจะต้องบอกแก่ผู้ฉลาดเลยว่า “การเสียสละ”กับ“การเอาเปรียบ”
 นั้นมนุษย์ควรปฏิบัติอย่างไรน จึงจะดีกว่า ประเสริฐกว่า สง่างามกว่ากัน

แนวคิด“ทุนนิยม” ยังเห็นว่า ผู้แข็งแรงกว่าและมีสมรรถนะ
 สูงกว่า ยิ่งมากเท่าใดๆ ก็ต้องเอามากกว่าเข้าไว้ ให้มากๆเท่านั้นๆ
 แล้วถือว่า นี่แหละสุจริตและยุติธรรม หรือน่าจะทำ และก็ทำกันอยู่
 ทั่วโลก โลกจึงเลวร้ายลงไปเรื่อยๆตามที่ปรากฏให้เห็นกันอยู่ใ้ต่าง
 ในทุกวันนี้

ทรัพย์แท้ประจำตน

ในเมื่อ**แนวคิด“ทุนนิยม”** ยังเห็นว่า **ผู้แข็งแกร่งกว่าและมีสมรรถนะสูงกว่า ต้องเอามากกว่า** เพราะเป็นปลาใหญ่ที่แข็งแกร่งกว่ามีความสามารถมากกว่า **ก็ต้องเอามากกว่า** แล้วถือว่า นี่แหละ **สุจริตและยุติธรรม** หรือน่าจะทำ และก็ทำกันอย่างหลงใหลได้ปลื้มอยู่ทั่วโลก ชื่นชมยินดีเฉลิมฉลองการได้มาก-การได้เปรียบกันอยู่ทั่วโลก **แทนที่จะเป็นปลาใหญ่ที่แข็งแกร่งกว่ามีความสามารถมากกว่า ก็ควรเอาน้อยกว่า** เพราะ**ผู้แข็งแกร่งยอมเสียสละช่วยปลาที่อ่อนแอและด้อยสมรรถนะกว่าได้มาก** ด้วยเหตุนี้โลกจึงเลวร้ายลงไปเรื่อยๆ ตามที่ปรากฏให้เห็นกันอยู่ใต้งานนี้ และร้ายแรงรุนแรงยิ่งขึ้น

ส่วน**แนวคิด“บุญนิยม”** กลับเห็นว่า คนฉลาดแท้จริงอย่างถูกสังขรณ์นั้น น่าจะมีความเข้าใจว่า ผู้เก่งกว่าสูงกว่าสามารถกว่าควรจะช่วยหรือควร**“ให้”** แก่ผู้ต่ำกว่าด้อยกว่า เช่น พ่อแม่ที่แข็งแกร่งกว่า ก็ต้องให้ลูกได้กินมากกว่า เพราะพ่อแม่อดได้ทนได้มากกว่า และมีสมรรถนะในการหากินก็เก่งกว่าลูกอยู่แล้ว **ปลาใหญ่ควรเสียสละช่วยปลาเล็ก** จึงจะเป็นความถูกต้องและดีงาม ไม่ควรเลยที่ปลาใหญ่ผู้มีศักดิ์ถึงขั้นชื่อว่า“มนุษย์”แล้ว จะเอาแต่เบียดเบียนปลาเล็ก ผู้เป็นมนุษย์จริงแล้วน่าจะเห็นได้ว่า**“การเสียสละ”** นั้นเป็น**“คุณค่า”ของสัตว์โลก** ที่ควรปฏิบัติอย่างยิ่งและต้องปฏิบัติให้ได้เสมอๆ เพราะดีกว่าประเสริฐกว่า สง่างามกว่า**“การเอาเปรียบ”**นั้นๆ แม้แต่สัตว์เดรัจฉานแทบทุกตัวมันยังปฏิบัติการเสียสละกันแล้ว

ชาว“บุญนิยม”ไม่สับสนจริงๆว่า **ผู้แข็งแกร่งและมีสมรรถนะสูงต้องช่วยเหลือผู้ที่อ่อนแอหรือด้อยกว่า** นั่นเป็นสัจจะที่ **ต้อง“ทำ”ให้**

เป็นจริงให้สำเร็จ ไม่ใช่เอาแต่รู้ เอาแต่เข้าใจอยู่เท่านั้น หรือเข้าใจก็อย่างหนึ่งแต่“การกระทำ”ก็อีกอย่างหนึ่ง และ“ทำ”ก็ต้องทำชนิดไม่ใช่เล่นๆ ไม่ใช่“ทำ”แบบแฝงไปด้วยความฉลาด ใช้เชิงซ้อนซ้อน “การเอาเปรียบ”ที่ลึกซึ้งเข้าไปอีกแน่

แม้แต่“การสะสม”ชาวบุญนิยมก็ไม่นิยมสะสม ชาวบุญนิยมจึงไม่พยายามทำตนให้“ร่ำรวย” แต่จะพยายาม“สะพัด”ออกไปเกื้อกูลผู้อื่นเสมอ เพราะรู้แจ้งชัดเจนว่า การสะสมกอบโกยกักตุนให้ตนเป็นกระดุมพี“มั่งคั่งร่ำรวย”นั้นมันเป็นบ่อเกิดแห่ง*การทำลาย“สภาพคล่อง”* ในสังคมอย่างเลวร้าย หรือใช้เป็นบ่อดักบ่อตุ้มมาให้แก่ตนยิ่งๆขึ้น ก็ยิ่งบ่งชี้ถึงความซี้โลภ-เห็นแก่ตัวหนักหนาสาหัสอยู่โต้งๆ

แถมยังนำเอา“ความร่ำรวย”ไปเป็นแง่เป็นเชิงในการเบ่งข่มเบ่งคักดีเบ่งศรีเบ่งอำนาจ ว่า “คนรวย”นั้นยิ่งใหญ่เลิศลอยสูงส่ง เป็นคนชั้นบนของสังคม ก็ยิ่งสร้าง“*ศักดิ์นา*”ให้เป็นหายนธรรมใส่สังคมซ้ำร้ายเข้าไปอีก

นัยสำคัญยิ่งอีกอย่างก็คือ เราสะสมเงินทองไว้มากๆ ล้นๆ เกินๆ เป็นของตน โดยไม่สะพัดออกไปนั้น มันล่อถึง“**ความเป็นคนไม่เชื่อมั่นในสมรรถนะและความยืนยันของตนเอง**” ทั้ๆที่ก็พอจะรู้ว่า หากเรากักตุนเงินไว้ที่เรามากๆ มันก็กองเบะเบะเกินล้นเหลือเฟืออยู่ที่เราเพราะเราชอบหวง นั่นคือ เราซี้เหนียว เป็นความเห็นแก่ตัวอยู่โต้งๆ เนื่องจากเงินไม่สะพัดออก มันติดขัดอยู่ที่เรา มันกักตุนอยู่ที่เรา สังคมก็ต้องขาดสภาพคล่องขึ้นแน่ๆ ก็เกิดผลเสียขึ้นในสังคม และ**ความมีกิเลสก็ยังคงติดอยู่ที่ตัวเรา** ไม่สละ ไม่ละไม่ปล่อย เราหน้าจะ“กล้ามั่นใจ”(confident) มี“ความเชื่อมั่นในตนเอง”(confidence) หรือน่าจะ“ภาคภูมิใจในตนเอง”(proudly) ว่า เมื่อเรามี**สมรรถนะและ**

ความขยันอยู่ในตัวเรา นั่นคือ **เรามี“ทรัพย์”แต่อยู่ประจำตนแล้ว** ซึ่งใครก็แย่งเอา“ทรัพย์”ชนิดนี้ไปไม่ได้ ครั้นเราลงมือ“ทำ” ลงมือสร้าง **ด้วยสมรรถนะและความขยันของเรา**เมื่อใด ก็ย่อมเกิด“ผลผลิต” ซึ่งเป็น“ลาภ”ขึ้นมาเมื่อนั้นทันที นั่นคือ เกิด“สิ่งที่ได้”(ลาภ)ทันทีนั่นเอง เป็น “ทรัพย์”แท้ๆของเราตามลัทธิตามธรรม เป็น“ลาภโดยธรรม”(ลาภธัมมิกา) เป็น“ทรัพย์”ชั้นหนึ่ง เป็น“ลาภ”ที่อยู่ในตัวเราเต็มลัทธิ เป็น“ลาภ”ชั้นหนึ่ง“คน”ควรจะ“เชื่อมันภาคภูมิ”ใน“ทรัพย์”ที่อยู่ในตัวเราแท้ๆนี้อย่างยิ่ง **มันเลอเลิศยิ่งกว่า“เงิน” เพราะมันเป็น“ของจริงกว่า”** เราไม่น่าจะไปหลง“กักตุนเงิน”ที่เป็น“ทรัพย์ชั้นสอง”ไว้ ทำให้เสีย“คุณค่า”ของความเป็นคนของเราเลย

ลึกเข้าไปยิ่งกว่านั้นอีกคือ คนผู้นั้นไม่มีสังคมที่“พึ่งพา”กันได้ เพราะคนในสังคมนั้นต่างก็ขาด“ความเอ็นดูเมตตากัน”(อนุกัมปา) ไม่มี“ความเกื้อกูลช่วยเหลือกัน”(สังคหะ) พึ่งเกิดพึ่งแก่พึ่งเจ็บพึ่งตายกันไม่ได้ จิตวิญญาณคนยังเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ ระวัง แย่งชิง ยังเป็น **ตัวกูของกู**จัดจ้านอยู่

ชาว“บุญนิยม”เห็นในรายละเอียดดังกล่าวมาคร่าวๆนั้น จึง **ไม่นิยมการสะสม แต่นิยมการสละออก** ดังนั้น ผู้มีภูมิสูง สมรรถนะสูง ฉลาดมาก เก่งมาก ขยันมาก จึงยิ่งสร้างมากแต่ไม่เอามากหรือ มักน้อย(อัปปิจจะ) แบ่งสละออกแก่คนอื่นไปมากมาย ไม่มีมาก ไม่เอาไว้ที่ตนมาก ไม่สะสมไว้มาก(อปจยะ) มีแต่จะให้คนอื่นมากมาย ที่สุดเป็นผู้กล้า เสียสละถึงขั้นไม่ต้องมีของตัวของตน เป็นคนจน เป็นคนทำงานไม่รับเงินเดือนหรือไม่รับ“ค่าตัว” แล้วคนในสังคมนั้นจะรู้จะเห็น **“ความเป็นคนมีประโยชน์แก่ผู้อื่นแก่สังคม”**ของผู้มีภูมิสูง สามารถมาก ฉลาดมาก เก่งมาก ขยันมาก ที่ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ด้อยกว่าในสังคม

อยู่จริงนี่ตามจริง

คนมีประโยชน์แก่ผู้อื่นแก่สังคม จึงเท่ากับคน“รับใช้”สังคม ตามลัทธิจะ คนในสังคมหรือประชาชนยอมศรัทธาเลื่อมใสเคารพบูชา ผู้มีภูมิสูงสามารถมากฉลาดมากเก่งมากขยันมากและ“รับใช้”สังคมนี้ ด้วยปัญญา คนผู้นี้จึงชื่อว่า**“บุญญา”**ที่ประชาชนไว้วางใจ มีอะไรประชาชน ก็จะร่วมมือร่วมอุปัถม์ภัก์คำจุนช่วยเหลือเต็มที่เสมอ และเลี้ยงไว้รักษา ไว้ พฤติกรรมของผู้มีภูมิสูงสามารถมากฉลาดมากเก่งมากขยันมาก นี้จึงทำงานอยู่ในสังคมโดยไม่อาศัย“เผด็จการ”และไม่ต้องใช้อำนาจ “ศักดิ์นา” แม้มีเงินก็ไม่ใช้เงินเผด็จการ ไม่ใช้ศักดิ์นาเป็นอำนาจ แต่จะมี“ศักดิ์ศรี”แท้ตามลัทธิจะ จะเป็นประชาธิปไตยที่เกิดเพราะ ประชาชนเต็มใจร่วมมือ เพื่อประชาชนในสังคมส่วนใหญ่เอง จึงเป็น *ของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน*

ระบบ“บุญนิยม”จึงเข้าข่ายประชาธิปไตยที่ประกอบไปด้วย “ธรรมะ”ของพระพุทธเจ้า หรือชื่อว่า“ธรรมาธิปไตย” ดังได้สาธยายมา ซึ่งมีนัยสำคัญประกอบด้วยธรรมะยิ่งกว่าระบบคอมมิวนิสต์

ส่วน“ทุนนิยม”นั้น ยังไม่ใช่“ประชาธิปไตย”เลย แต่เป็น “เผด็จการเครือข่ายนายทุนและศักดิ์นา”โดยแท้

เรายังจะพูดถึง“ทุนนิยม”กับ“บุญนิยม”กันต่อไปอีกไม่จบสิ้นๆ อยู่แค่นี้แหละ เพราะยังมีนัยต่างๆมากมายที่เราจะวิเคราะห์เจาะลึกแยกแยะ ให้รู้ชัดรู้แจ้ง และอย่าว่าอย่างไรอย่างนี้เลย ถ้าเราจะ“อวดตัวอวดตน” ที่เราได้เป็นได้มีมาบ้างแล้ว ก็ขออนุญาตละกัน เพื่อเป็นการยืนยันว่า ที่กล่าวมานั้นในโลกนี้มันมี**“ความเป็นไปได้”**(possibility)จริง

แนวคิด“ทุนนิยม”นั้น ก็รู้ดีกันอยู่แล้วว่า คนที่มีความรู้ ความสามารถจะพยายามใช้สมรรถนะและทักษะของตนนั้นแหละ

เป็นเครื่องล่า สะสม..กอบโกย“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ให้แก่ตนเอง ให้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถยื้อแย่งเอาได้ และเชื่อมั่นทั่วไปว่า ลาภก็ดี ยศก็ดี สรรเสริญก็ดี โลภียสุขก็ตาม ล้วนเป็นองค์ประกอบสำคัญ ที่จะนำมาซึ่ง“อำนาจ”และ“ความสำเร็จ”อันยิ่งใหญ่ในการเกิดมาเป็นคน จึงต่างนับถือกันอย่างสูงว่า เป็น“สิ่งสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุด”ที่มนุษย์จะต้องมีให้มากๆ มีให้ถาวรยั่งยืนไม่มีที่สิ้นสุด เพื่อแสดงเพื่อประกาศยืนยันถึง**“ความเลิศยอดของการเป็นคน”** ซึ่งคนในโลก ล้วนใช้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”นี้ทั้งนั้นแหละ เป็นเครื่องแสดงให้เห็นปรากฏยืนยัน“ความเชื่อ”ดังกล่าวนี้กันอยู่ดาษดื่นเต็มสังคมโลกีย์สามัญ ต่างเฉลิมฉลอง“ความเลิศยอด”ชนิดนี้กันอยู่ทั่วบ้านทั่วเมือง

ชาวทุนนิยมจึงนิยม“อำนาจ”และ“ศักดิ์ศรี”ที่เกิดจากพลังแห่งลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขกัน และต่างก็ใช้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขเป็น“อำนาจ”เป็น“ศักดิ์ศรี”ไปถ้วนทั่วสังคม ชาวทุนนิยมจึงต่างก็ยื้อแย่งสะสม“โลกธรรม ๔” เห็นมันยิ่งใหญ่ วิเศษ สำคัญกว่า“คุณธรรม” จนกลายเป็น“ทาส”ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขกันอย่างงมงายไม่ขึ้น หรืออย่างที่เขาวางกันว่า เป็นทาสที่ปล่อยไม่ไป

เผินๆก็หลงเชื่อกันเกือบสนิทไปแล้วว่า ไม่มี“อำนาจและศักดิ์ศรี”อะไรอีกแล้ว ที่จะยิ่งใหญ่ไปกว่า **“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”** ทั้ๆที่..ลึกลงนั้น ก็พอมิปฏิภาณรู้อยู่บ้างเหมือนกันว่า ถ้าสังคมใดมี**“ธรรมะหรือคุณธรรมของคน”**เป็น**“อำนาจ”** นั้นต่างหากที่ประเสริฐแท้

เมื่อประชาชนส่วนมากยอมตกเป็น“ทาส”ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข ฉะนั้น ก็เท่ากับประชาชนยอมรับว่า “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”เป็น“อำนาจยิ่งใหญ่”

คำว่า“อำนาจยิ่งใหญ่”ก็คือ คำว่า“อธิปไตย” ดังนั้น“ประชาธิปไตย”หรือ“อำนาจยิ่งใหญ่ของประชาชน”ในระบบทุนนิยม จึงขึ้นอยู่กับ “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”

นั่นคือ ประชาชนชาว“ทุนนิยม”ทั้งหลาย **ต่างได้หลงผิดสนิทใจไปแล้ว**ว่า ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข เป็น“อำนาจยิ่งใหญ่” จึงเท่ากับ “ประชาธิปไตย”ของชาวทุนนิยมตกอยู่ในสภาพ“เผด็จการผสม คักคินา”ที่มาจากลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุขนั่นเอง ทั้งผู้บริหาร และ ทั้งประชาชนชาวทุนนิยมก็เลย **จมอยู่ในวังวนของ“เผด็จการผสม คักคินา”** ที่มาจากลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข

เพราะความเฝิ่นดังกล่าว ไม่เชื่อ“อำนาจ”ที่มาจาก**กรรม** แต่ ก็ฉลาดหลอก โดยยังอาศัย**กรรมหรือศาสนา**เป็นเครื่องแถม สร้าง**ทุน เสริมความรุ่งโรจน์**ของตนๆได้อย่างเก่ง กล่าวคือ ทุกคนนั้นแหละ ไม่ว่าจะรวยล่ำรวยยศหรือไม่ก็ตาม ต่างพยายามสร้างภาพลักษณ์ให้แก่ตน ให้คนเห็นว่า ตนเป็นคนดี เป็นคนมีคุณธรรม โดยเฉพาะให้คนเข้าใจ ว่าตนมีศีลมีธรรมะมากอยู่ทั้งนั้นๆ ทั้งๆที่โลภอยู่ก็มีใช้ศีลธรรมอยู่แท้ๆ แต่ก็ยัง“หลงเชื่อ”ชนิดประพุดีออกหน้ากันอยู่จริงๆว่า ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข ต่างหาก ที่เป็น“อำนาจอันประเสริฐ” ยิ่งใหญ่กว่า ที่คนจะต้องแสวงหาไขว่คว้าแย่งชิงเอามาให้กับชีวิต แล้วต่างก็ทุ่มโถม เรี่ยวแรงในชีวิตให้ได้สิ่งดังกล่าวอย่างหน้าดำคร่ำเครียดกันอยู่ทั้งนั้นๆ

ส่วนแนวคิด“บุญนิยม”นั้นเข้าใจดีใน“อำนาจ”ที่เกิดจาก“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข”ว่าเป็นอย่างไร และมีอำนาจไหน แต่มี“ความเชื่อ”ด้วยปัญญาที่ยังลึกเข้าไปในใจอย่างแท้จริงที่ชื่อว่า“ภาวนามยปัญญา”(มีใช้แค่“สุดมยปัญญาและจินตามยปัญญา”เท่านั้น) “ความเชื่อ”ของชาว“บุญนิยม”จึงมียิ่งไปกว่านั้นว่า หากเป็น“อำนาจ”ที่เกิดจาก**“กรรมหรือคุณธรรม”**

อันมีในตนและมีในสังคม นั้นต่างหาก ที่ประเสริฐกว่า แท้จริงกว่า ยิ่งใหญ่กว่า เป็นประโยชน์สุดพิเศษกว่า โดยเฉพาะ**หากคนในสังคมนั้นๆมี“ธรรมะหรือคุณธรรม”กันอย่างเพียงพอได้จริง ก็เป็นสังคมที่มี“สุขวิเศษสามัคคีสงบอบอุ่นถาวรยืนนาน”ยิ่งกว่า อย่างมีอาจจะเทียบกันได้เลย**

อำนาจธรรมะย่อมประเสริฐ

เอาตามขอยืนยันว่า ประชาชนในโลกแห่ง**“ทุนนิยม”**ทุกวันนี้ ที่นับถือระบบ**“ประชาธิปไตย”**นั้นแหละ คือ ประดาคนผู้นับถือ**“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”**เป็น**“อภิปไตย”** นั่นก็หมายถึงว่า คนทั้งหลายทั้งโลกที่นับถือ**“ประชาธิปไตย”** อย่อว่าแต่**“ประชาธิปไตย”**เลยแม้แต่คอมมิวนิสต์สังคมนิยมหรือเผด็จการก็ด้วย ล้วนยังอยู่ภายใต้**“อำนาจยิ่งใหญ่”**ของ**ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข** ทั้งนั้น

เพราะคนทั้งหลายเกือบทั้งโลก **ไม่เชื่อ“อำนาจ”**ที่มาจาก**ธรรมะ**ว่า จะพาชีวิตตนและสังคมเจริญพัฒนาไปสู่**“สุข”** ไปสู่ความสงบ เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย งาม อุดม สมบูรณ์ หรือไปสู่**“สันติภาพ”** อันวิเศษและถาวรจริง **แต่ลึกๆก็ยังพอรู้ว่า “ธรรมะ”**นั่นคือ **“สิ่งดีสุดประเสริฐยิ่ง”** จึงยังมีผู้อาศัยธรรมะเป็นเครื่องมือหรือเครื่องประกอบเล็กๆน้อยๆ ในการสร้างหนุนเสริมบุคลิกของตนๆเท่าที่พอทำได้อยู่บ้าง ทว่า..ไม่เอาจริงเอาจัง หรือไม่เอา**“เวลา”**เอา**“แรงงานทางกายทางสมอง”**เอา**“ทรัพย์สินทุนรอน”** มาทุ่มเทโถมถึงให้กับธรรมะ เหมือนกับทุ่มเทโถมถึงให้กับการล่า**“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”**เลย ก็เห็นๆกันอยู่

สรุปคือ ประชาชนคนโลกีย์ทั้งหลาย หลงใหลชนิดฝังหัวจริงๆว่า ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข เป็น**“อำนาจยิ่งใหญ่”**(อภิปไตย) ดังนั้น

ไม่ว่าจะเป็นลัทธิที่ตราไว้ว่าประชาชนเป็นใหญ่ เรียกออย่างสวยหรูคือ “ประชาธิปไตย” ก็ดี แม้จะเป็นคอมมิวนิสต์ก็ดี สังคมนิยมก็ดี หรือจะไม่ตราแต่ก็เป็นเผด็จการที่แฝงอยู่ในหลายรูปแบบก็ตาม ก็ยังอยู่ภายใต้อำนาจยิ่งใหญ่ของลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุข อย่างไรก็ตามไม่สามารถพ้นความเป็นทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุขไปได้กันทั้งนั้น

“ชาวพุทธ” ในประเทศไทยมีถึง ๕๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ ก็ยังไม่สามารถ “หลุดพ้นจากอำนาจยิ่งใหญ่” นี้ได้ ยังคงตกเป็นทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุขเฉกเช่นชาวประชาชนที่ไม่ใช่พุทธทั้งหลายส่วนใหญ่ในโลกอยู่ นั่นเอง **เพราะไม่ปฏิบัติตาม“แนวทางปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น”จาก โลกธรรมดังกล่าว**

แนวทางปฏิบัติที่สามารถพาให้หลุดพ้นจากความเป็นทาสของลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุขได้เด็ดขาดสัมบูรณ์(absolute) และยั่งยืน(sustainable) คือ “โลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้า

แต่ทำไมชาวพุทธตั้ง ๕๐ กว่าเปอร์เซ็นต์ จึงยังตกเป็นทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกีย์สุข อยู่เต็มบ้านเต็มเมือง ไม่มีผลให้เห็นเป็นประจักษ์ลึทธิ สัมกับที่เป็นเมืองพุทธกันเลย แม้แต่นักบวชในศาสนาพุทธที่ทั้งบวชทั้งเรียน จบคัมภีร์ของพุทธกันก็มากมาย ทั้งปฏิบัติก็มีออกหลากหลาย นั่นเป็นเพราะเล่าเรียนมาแล้ว“ทิวฐิ”ไม่ถูกถ้วน หรือ “ปฏิบัติ”ไม่ถูกถ้วน ...ใช่หรือไม่? จึงไม่บรรลุ“โลกุตรธรรม”

ซึ่งทิวฐิที่ถูกตรงถูกถ้วน(สัมมาทิวฐิ) ปฏิบัติที่ถูกตรงถูกถ้วน(สัมมาปฏิบัติ)นั้นเป็นอย่างไร ก็คงจะได้สาธยายกันต่อไปเรื่อยๆ

“**โลกุตรธรรม**”คือ ธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้น และอาตมาขอยืนยันว่า “โลกุตรธรรม”นี้แล

ที่จะพาคน“หลุดพ้นจากความเป็นทาสของลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภี้อยู่สุข”
อย่างเด็ดขาดสัมบูรณ์(absolute) และยั่งยืน(sustainable)

ซึ่งทฤษฎีเอกของพระพุทธเจ้าก็คงพอจะรู้กันทั่วไปอยู่แล้ว คือ
“อริยสัจ ๔” แต่อาตมาขอเรียกว่า “อาริยสัจ ๔” ที่ขอเรียกเช่นนี้ก็เพราะ
คำว่า“อริยะะ”นั้น คนได้เข้าใจความหมายผิดเพี้ยนไปจาก“พุทธสัจจะ”เดิม
กันแล้ว เช่น ผู้ที่ได้รับนับถือกันว่าเป็น“อริยะะ”ของพุทธเดิมนี่ก็ตั้ง
ตามหน้าหนังสือพิมพ์ทั้งหลายที่ประกาศโฆษณากันอยู่โครมๆทั่วไป
ล้วนแต่เป็นผู้เก่งเดรัจฉานวิชา ลำแดงอิทธิปาฏิหาริย์ อาเทศนาปาฏิหาริย์
ปลุกเสกพระเครื่องเก่ง นุ่งทางในเก่ง เป็นต้น ซึ่งเก่งทางนุ่งกลับตา
ทำสมาธิแบบอาฬารดาบส-อุทกดาบส กันทั้งนั้น เป็นสายพระปา
อันมีไซ่ทางที่จะพาสู่สัมมาวิมุติเลย

ส่วนด้าน“อนุสาสนี”หรือเก่ง“คำสอน”ที่เป็นพระบ้าน สอนเก่งก็เยอะ สาธยายเขียนหนังสือแพร่หลายมากมาย บ้างก็ปฏิบัติตามภูมิของท่าน ท่านที่สาธยายเก่งๆ เขียนหนังสือเก่งๆ ก็มีผู้ยกย่องให้เป็น“อริยะ”กัน แต่“คำสอน”ของท่านก็ไม่มี“ปาฏิหาริย์”(ความมหัศจรรย์)ให้เห็นถึงขั้น“ปรากฏมรรคผล”ตามคำสอน หรือ“คำสอนเป็นปาฏิหาริย์”(อนุสาสนีปาฏิหาริย์)จนกระทั่งมีกลุ่มบุคคลที่ประจักษ์ลึทธิที่ยืนยันว่า**“ไม่เป็นทาสลาม,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”** ชนิดเป็นรูปธรรมที่สัมผัสได้ เป็นแบบอย่างของ“พุทธบริษัท”หรือ“พุทธสังคม”ที่มีพฤติกรรมเห็นชัดๆเจนนๆพอบ่งบอกได้ว่า มีอินทรีย์พละแท้**“ไม่อยู่ใต้อำนาจของลาม,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”**จริง ซึ่งเป็นคุณลักษณะแตกต่างจากกลุ่มหมู่ชาวโลกีย์ที่เขายังไม่หลุดพ้น ยังตกอยู่ใต้อำนาจของลาม,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข

เพราะเหตุดังนี้ อาตมาจึงขอใช้คำว่า **“อริยะ”** ให้ต่างไปจากคำว่า**“อุริยะ”** และต่างจากภาษาสันสกฤตคำว่า**“อารยะ”**อีกด้วย ที่ไทยเอามาใช้ในความหมายว่า ความเจริญดั่งงามด้านขนบธรรมเนียม หรือความเจริญที่พ้นจากความป่าเถื่อน ซึ่งเน้นชี้มุ่งชี้ไปทางรูปธรรมและวัตรธรรม

เมื่อเป็น**“อำนาจยิ่งใหญ่”**ปานฉะนี้ “โลกิยธรรม”หรือ“โลกธรรม”อันได้แก่**“ลาม,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”** จึงเป็น**“ทรัพย์ปุถุชน”**หรือ**“โลกิยทรัพย์”**ที่คนปุถุชนทั้งหลายต่างแสวงหา ยื้อแย่ง กอบโกย กักตุนกันให้ได้มากที่สุดอยู่เสมอ ไม่มีพอ ไม่มีสิ้นสุด **สงครามอันเนื่องมาแต่‘โลกธรรม’ จึงไม่มีทางสงบ**

ส่วนผู้มี**“โลกุตระธรรม”**นั้น จะไม่หลงติดยึดหรือไม่หลงแสวงหา ยื้อแย่ง กอบโกย กักตุน..**“ลาม,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”**

แต่จะมุ่งมันศึกษาฝึกฝนตนให้เกิด “ศรัทธา..ศีล..จาคะ..ปัญญา” หรือ “ศรัทธา..ศีล..หิริ..โอตตปปะ..พาหุสัจจะ..จาคะ..ปัญญา” อันเป็น “ทรัพย์” ที่ชื่อว่า “**อาริยทรัพย์**” เป็น “**ทรัพย์**” จริงยิ่งแท้กว่า “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข” หรือ “**โลกิยทรัพย์**” เป็นไหนๆ

ดังนั้น ประชาชนชาว “**บุญนิยม**” ทั้งหลายที่มี “**ภูมิเข้าเขตโลกุตระ**” เห็นจริงแท้ด้วยปัญญาอันยิ่งว่า “**อาริยทรัพย์**” ดีกว่า **ประเสริฐกว่า** จึงแสวงหาไขว่คว้าสะสมเอา “ศรัทธา..ศีล..จาคะ..ปัญญา” มาให้กับชีวิต แล้วต่างก็มีชีวิตชุ่มฉ่ำเต็มเปี่ยมเรี่ยวแรงขยันหมั่นเพียรให้ได้สิ่งดังกล่าวอย่างจริงจัง ทำนองเดียวกันกับที่ชาว “**ทุนนิยม**” เขาทุ่มโถมขยันเพื่อให้ได้ “**โลกิยทรัพย์**” กันสุดเรี่ยวสุดแรงนั่นแหละ

“**ทรัพย์**” หรือ “**ผลประโยชน์**” ที่ชื่อว่า “**อาริยทรัพย์**” นี้ ชาว “**บุญนิยม**” ได้พิสูจน์จนกระทั่งจิตเกิด “**การบรรลุธรรมจึงเชื่อตามธรรมที่บรรลุนั้น**” (ศรัทธาสัมปทา) จริงๆ ว่า ทรัพย์นี้พาคนเจริญทั้งกรรม ๓ โดยเฉพาะมโนกรรม เช่น “**ศีลสัมปทา**” คนก็ต้องบรรลุ “**ศีล**” ถึงขั้น “**กระทำใจในใจจนได้ผลลงไปถึงที่เกิด คือในจิต**” (โยนิโส มนสิการ) หรือ “**มโนกรรมมีผลบรรลุธรรมตามศีลนั้นๆ**” หรือ “**จาคสัมปทา**” ก็เสียสละถึงขั้นบรรลุธรรม คือ “**ในใจก็สละกิเลสได้**” มีใช้สละได้แค่ทางวัตถุ และ “**ปัญญาสัมปทา**” ก็ฉลาดแบบโลกุตระโดยไม่รู้สึกรู้สีย่อยหน้าเลย ว่า หากตนจะไม่ฉลาดแบบโลกิย์ที่สะสม “**ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลกียสุข**” ไม่เก่ง ไม่ฉลาดในเชิงราคา ไม่ฉลาดในเชิงแก้แค้น เป็นต้น แต่ก็มี ความเหนียวแน่นด้วย “**ศรัทธาสัมปทา**” ในสังขาร และ มี “**หิริ..โอตตปปะ..พาหุสัจจะ**” อยู่ในเลือดเนื้อวิญญาณของตนอย่างแท้จริง

ชาวอโศกคือกลุ่มคนที่เชื่อมั่นว่า “**อำนาจ**” ที่เกิดจาก “**ธรรมะ หรือคุณธรรมของคน**” ย่อมประเสริฐกว่า “**อำนาจ**” ที่เกิดจาก “**ลาภ,**

ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข” เพราะชาวโศก“ศรัทธา”พระพุทธรูปพระธรรม พระสงฆ์ถึงขั้นมี“ภาวนามยปัญญา”(ความเห็นแจ้งในผลสำเร็จ) จึง สนิทใจเต็มหัวใจและเทิดทูน

ดังนั้น “วิถีชีวิต” ของชาวโศกจึงมุ่งมั่นในการปฏิบัติธรรม ของพระพุทธรูปเจ้าเป็นหลักสำคัญของตนๆทั่วทุกคนที่ชื่อว่าเป็นชาวโศก แม้แต่เด็กที่เริ่มรู้เพียงสา ก็ฟังสอนฟังฝึกให้เรียนรู้ถือศีลปฏิบัติธรรม เป็นแก่นแกนของชีวิตทุกคน อย่างต่ำต้องประพฤติตนอยู่ในศีล ๕ บางคนที่มีภูมิสูงกว่านั้นก็ประพฤติตนอยู่ในศีล ๘ ตามฐานานูฐานะ ส่วนนักบวชชายที่เป็นสมณะหรือภิกษุ ก็ประพฤติตนอยู่ในศีลที่ เรียกว่า“จูลศีล,มัชฌิมศีล,มหาศีล”และวินัย ๒๒๗ สำหรับนักบวช หญิงของชาวโศกเรียกว่า “สิกขมาตุ”นั้น ประพฤติตนอยู่ในศีล ๑๐ และสังวรตนตาม“จูลศีล,มัชฌิมศีล,มหาศีล”ส่วนใหญ่ด้วย เพราะ “จูลศีล,มัชฌิมศีล,มหาศีล”(มีในพระไตรปิฎก เล่ม ๙)นี้ คือ**“ธรรมบุญ”** ของศาสนาพุทธทีเดียว

“โลกีย์” คือ ความเป็นไปของโลกหรือสังคมคนที่ยังเป็น “ทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”อยู่

“โลกุตระ” คือ ความเป็นไปของโลกหรือสังคมคน ที่ไม่เป็น “ทาสลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”แท้จริง

“จิตเสื่อมต่ำ”ศาสนาพุทธเรียกว่าจิต“อวิชชา” แต่มีใช้“จิต”ที่ โง่ทึม หรือจิตที่ไม่รู้เรื่องอะไรต่ออะไรยิ่งขึ้น ตามที่แปล“อวิชชา”กันว่า“โง่” แล้วเข้าใจเอาว่าโง่ไปเสียทุกสิ่งทุกอย่างนั้นดอกนะ!

“จิตเสื่อมต่ำ”หมายถึง“จิตที่อวิชชา”นั้นแน่นอน เพราะเป็น จิตที่ไม่เจริญจริงแท้ อาจจะมีเจริญหลอกๆสมใจกิเลส แต่แท้จริงแล้ว

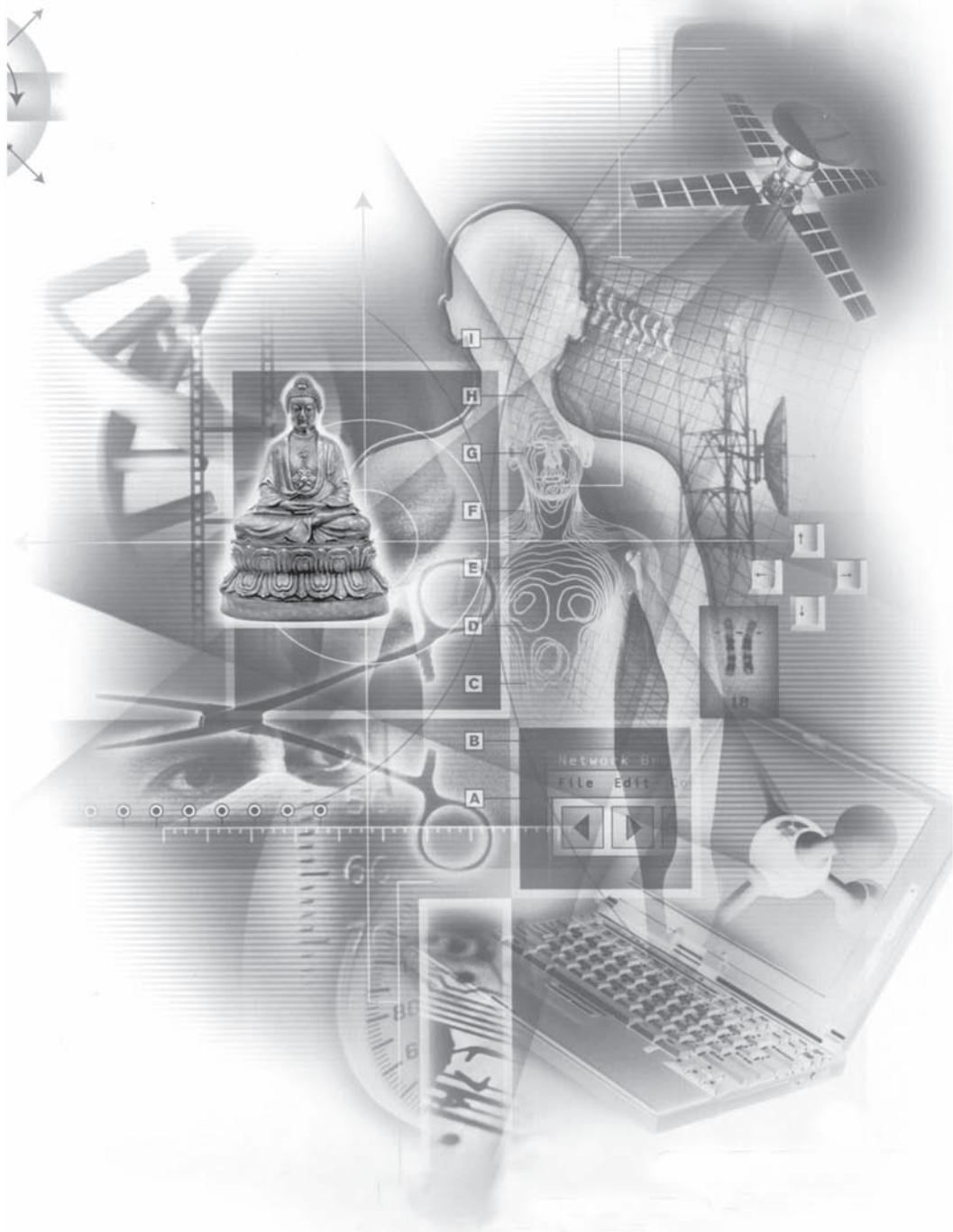
“ไม่เจริญ”อย่างเป็นทางการคุณค่าสูงส่งตามสังขธรรม

ลองตั้งสติคิดตามดูดีๆ ว่า “จิต” ของคนที่ไม่ทำอะไรบริสุทธิ์สุจริต แล้วก็ถูกคนในโลกเอาเปรียบเอารัดอยู่ในสังคมนั้น โดยที่ตนไม่ทำทุจริตยอมเป็น “คนโง่” แต่ก็ยังซื่อสัตย์สุจริตเป็นผู้ผลิตสร้างสรรอยู่ในสังคมและถูก “เขา” เอาเปรียบเรื่อยไปนั้น “จิต” อย่างนี้ไม่ชื่อว่า “อวิชชา” เพียงแต่ชื่อว่า **ไม่ “ฉลาด”** รู้ไม่เก่งเท่า “เขา” ไม่ทันคนไม่ทันเหลี่ยมของสังคมเท่านั้น และเก่งอย่าง “เขา” นี้ก็ไม่เรียกว่า มี “วิชา”

ส่วนความลึกซึ้งแท้ตามทฤษฎีพุทธ “อวิชชา” ก็คือ **ไม่มีอำนาจ อยู่เหนือ “อภัยตนะ”** (อภัยตนะ ๖) ของตนจึงตกเป็นทาสโลกธรรม ไม่รู้เท่าทัน “สมมุติสัจจะ” ที่คนทั้งหลายเขาปรุงแต่งสิ่ง “ประโลมโลกธรรม” มาหลอกล่อ แล้ว “จิต” ตนก็ยังหลงยึดติดจนกลายเป็นทาสสิ่งปรุงแต่งนั้นๆ ตกเป็นทาสโลกธรรมนั้นๆ

“ผู้ฉลาดแต่อวิชชา” จึงคือ ผู้เอาเปรียบหรือผู้ฉลาดคิดหาทางไปได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา และหาวิธีเอาเปรียบให้ได้เก่งยิ่งขึ้น ดังนั้น “จิตที่ยิ่งอวิชชา” จึงหมายถึง “จิต” ที่ยิ่ง “ฉลาดปราดเปรื่อง” ด้วยซ้ำ เพราะยังมีเหลี่ยมเล่ห์เรื่องโลกธรรมในสังคมยิ่งขึ้น แล้วก็หาทางที่จะ “เอาเปรียบ” ให้ได้มากยิ่งขึ้น

“อวิชชา” คือ “จิต” ที่ไม่รู้ตัวเองว่า ตน “เสื่อม” เพราะตนยิ่ง “สร้างโลกีย์” มอมเมาคน แถมหลงผิดชนิด “เห็นกงจักรเป็นดอกบัว” กลับตาลปัตรซ้ำเข้าไปอีก เช่น “เห็นดีเป็นชั่ว-เห็นชั่วเป็นดี” ลึกซึ้งซับซ้อนยิ่งขึ้นๆ ดังนั้น ในโลกในสังคมจึงเกิดคนที่ “เสื่อมหรือชั่ว” แล้วกลับหลง (เมหะ) เห็นไปว่า ตน “ยิ่งเจริญยิ่งดีสูงส่ง” เก่งยอดสามารถเยี่ยม ปรากฏเพิ่มขึ้นๆ อย่างลึกลับพรางลวงทับทวิหนักหนาไปเรื่อยๆ คนและสังคมจึงยิ่งเข้าใจ “ความถูกต้องในสัจจะ” ยากขึ้นไปทุกทีๆ

วิธีคิด พิชิตอวิชชา

ทฤษฎีกำจัดความเห็นแก่ตัว

เราได้พูดซ้ำซากกันมาแล้วว่า “เศรษฐกิจทุนนิยม” นั้น เป็นเศรษฐกิจศาสตร์ที่ยังไม่สุจริตจริง ไม่ยุติธรรมแท้ เพราะเป็นเศรษฐกิจศาสตร์ที่ทำให้คนผู้สมรรถนะสูงฉลาดมาก ยังคงมีการ“เอาเปรียบหรือได้เปรียบ”ไม่เลิกرا ยัง“ไม่กล้า”หรือยัง“ไม่ตั้งใจ”ที่จะเสียสละจนถึงขั้นเป็นคน“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น หรือ“เสียสละ”ให้แก่สังคมอย่างเจตนา และพยายาม“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่นแก่สังคมด้วยความจริงใจ **เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมยัง“ฉลาดแกมโกง”(แจกหรือแจก)** **ยังมีกิเลสแฝงในจิตอยู่** เพราะตัว“ฉลาดแกมโกง”ชนิดนี้ มันเป็น“อวิชชา”ตัวแท้ “เศรษฐกิจทุนนิยม”จึงยังไม่สุจริตจริง ไม่ยุติธรรมจริง

วิธีคิดหรืออุดมการณ์ของ“เศรษฐกิจทุนนิยม” ที่ครอบครองโลกอยู่เกือบทั้งโลกในทุกวันนี้ยังเป็นวิธีคิดที่ไม่“สร้างสรรค์”(สร้างแบบใช้ปัญญาคัดเลือก)**ด้วยอารยภูมิ** จึงเป็น“การสร้างสรรค์”(การสร้างให้มีให้เป็นขึ้น)ที่ไม่ช่วยให้สังคมหรือโลกอยู่เย็นเป็นสุขสงบ เรียบร้อยราบรื่น ง่าย งาม อุดม สมบูรณ์ หรือถึง“สันติภาพ”ได้แน่แท้ และ“ยั่งยืน”จริง เพราะวิธีคิดหรืออุดมการณ์ยัง**“เห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้”**

มาถึงบรรทัดนี้อาตมาก็ขอโอกาสอธิบายเจาะลึกลงไปทีคำว่า **“เห็นแก่ตัว”** ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นดูบ้าง ตามที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ และทรงมีทฤษฎีอันวิเศษให้เราปฏิบัติกำจัด**“ตัว”**ที่มันยังเห็นแก่**“ตัว”** นั้นๆกันด้วย อาจจะยากพอสมควร ตั้งใจอ่านขึ้นอีกสักนิดก็แล้วกัน

คำว่า**“ตัว”**หรือ**“ตน”**หรือ**“ตัวตน”** ภาษาบาลีที่ใช้เรียกสภาวะ เช่นนี้มีอยู่หลายคำ คำที่รู้จักกันดีก็ได้แก่คำว่า**“อัตตา”** นอกนั้นก็ยังมีคำว่า**“สักกายะ”** และ**“อัสวะ”** เป็นต้น

อัตตา หมายถึง *สภาวะที่จิตคนหลงหยิบเอาอะไรสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มา**“ยึดมั่นถือมั่น”**(อุปาทยติ) ขึ้นในจิตด้วย**“อวิชชา”**แท้ๆ* เช่น ยึดเอา**“กาม”**มาเป็น**“ตัวตน”**เป็นต้น เรียกว่า กามุปาทาน ยึดเอา**“ทิฏฐิ”**มาเป็น**“ตัวตน”** ก็เรียกว่า ทิฏฐุปาทาน ยึดเอา**“ศีลและพรต”**มาเป็น**“ตัวตน”** ก็เรียกว่า สิลัพพตูปาทาน ยึดเอาแค่**“คำพูดว่าเป็นตัวตน”** ก็เรียกว่า อัตตวาหุอุปาทาน นั่นคือ **“อุปาทาน๔”** ที่ยังเป็น**“อัตตา”**

โดย**“ลัจจะ”**แล้ว *“การยึดมั่นถือมั่น”*ที่ภาษาบาลีว่า**“อุปาทาน”**นี้ หมายถึง สิ่งใดก็ตาม ที่จิตใครมี**“อุปาทาน”**ก็คือมี**“การยึดมั่นถือมั่น”** สิ่งนั้นขึ้นมา อากาโรในจิตอย่างนี้แหละชื่อว่า**“อัตตา”** ที่จริงมันเป็นแค่**“อุปาทาน”** มันจึง**“ไม่ใช่ตัวตนของเรา”**(อนัตตา)จริงแท้เลย แต่เพราะว่าตัวเอง**“อวิชชา”** ยึดเอามาเป็น**“ตัวตน”**(อัตตา)หรือเป็น**“เรา”**(อัตตา) เป็น**“ของเรา”**เป็น**“ของตน”**(อัตตเนีย)เสียเอง มันจึงเกิดเป็น**“สมมุติลัจจะ”** หรือเกิดเป็น**“สิ่งที่มีจริงตามสมมุติ”** เกิดเป็น**“สิ่งที่เป็นที่...อันคนผู้นั้นยึดว่าจริง”** กันอยู่แท้ๆ แต่ยังไม่ใช่**“สิ่งที่มีจริงเป็นจริงตามความจริงแท้ อันสูงสุด”**ที่เรียกว่า**“ปรมาตถลัจจะ”**

เมื่อไปหลงยึดมาเป็น**“ตัวตน”**ในจิตตนแล้ว ผู้ปฏิบัติธรรมตามแบบพุทธก็ต้องเรียนรู้**“ความจริง”**(สมมุติลัจจะ)ที่เราไปยึดเอามามีมาเป็น

ในจิตตน ให้“รู้”(ชานาติ)ตัวตนนั้นๆในจิต ให้“เห็น”(ปัสสตี)ตัวตนนั้นๆ
ในจิต จนเป็น“ความรู้แจ้งเห็นจริง”(ญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณ)
ให้ได้ เพราะมันมี“สภาวะ”ที่ชื่อว่า“อุปาทาน” เกิดอยู่ในจิตเป็น“ตัว”
(อัตตา)ขึ้นแล้วใน“ตน”จริงๆ ตามที่ผู้นั้นมี“การยึดมั่นถือมั่น”ด้วยอวิชชา

บางท่านบางคนมี“ความเข้าใจผิด”(มิจฉาทิฏฐิ) เพราะได้ยินได้ฟัง
แค่**คำพูด**ว่า“ตัวตน”(อัตตา) ก็“ยึดมั่นถือมั่น”(อุปาทา)เอาเพียง“คำพูด”
ที่อธิบายเรื่อง“ตัวตน”เท่านั้น เมื่อได้ฟังคำพูดคำอธิบายในเรื่อง“อัตตา”
หรือ“ตัวตน”แล้ว คนผู้นี้ก็ยึดเอาได้แค่“คำพูด”ที่เข้าใจที่แจ่มแจ้ง ครั้น
ได้เรียนรู้จนเข้าใจดีแล้ว คนผู้นี้ก็ถือว่าจบเรื่อง“อัตตา”ลงด้วยความ
รู้จาก“คำพูด” ซึ่งก็แค่คำพูดว่า“มี”หรือ“ไม่มี” เช่น เมื่อเข้าใจอย่าง
ซาบซึ่งละเอียดลออชัดเจนแล้วจากคำพูดว่า**“อัตตาไม่มี”**(นิริตตา) โดยอาจ
จะได้ยินคำตรัสว่า“ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพ ธัมมา อนัตตา) ครั้น
ได้ฟังคำพูดแค่นี้ก็เหม่อไปหมดว่า อะไรรู้ก็“ไม่ใช่ตัวตน” อะไรก็
“ไม่มีตัวตน” ซึ่ง**เท่านั้นตนเองมี“อุปาทาน”ตาม“สมมุติสัจจะ”อยู่ในจิต**
ตนหรือไม่? อะไรบ้าง? ผู้นั้นก็ไม่ได้ปฏิบัติจนกระทั่งหยั่งรู้หยั่งเห็น
“อุปาทาน”ที่เป็น“ตัวตน”นั้นๆในจิตของตนเลย เพียงได้รู้ได้แจ่มแจ้ง
แค่จาก“คำพูด”(วาหะ) ศึกษาอยู่แค่“คำพูด”แค่“ตรรกะ”ก็ยึดมั่นถือมั่น
ลงไปเสียแล้วว่า อะไรรู้ก็“ไม่ใช่อัตตา” อะไรก็“ไม่มีตัวตน” ผู้เข้าใจ
“**ความไม่ใช่ตัวตน หรือตัวตนไม่มี**” ตามนัยนี้แหละพระพุทธเจ้าทรง
เรียกว่า “นิริตตา” จัดอยู่ใน**ลัทธิไม่มีตัวตน** ตามศัพท์ก็คือ**“นิริตตติฏฐิ”**

ผู้ที่เกิด“ความเห็นความเข้าใจ”(ทิฏฐิ)นัยนี้เอง คือผู้มี“อุปาทาน”
ที่ชื่อว่า“อัตตวาหุอุปาทาน” ซึ่งแปลว่า**“ยึดมั่น‘คำพูด’ว่าเป็นตัวตน”** คนที่
ยึดแบบ“อัตตวาหุอุปาทาน”คนนี้ก็จะมีศึกษา“ความเป็นอัตตา”ใดๆเลย
แม้ที่เป็นนามธรรมในจิตของตน เพราะถือว่า **“อัตตาใดๆตนก็เข้าใจดี”**

แล้วว่า *“ล้วนไม่ใช่ตัวตน”* ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่มี“อัตตวาทุปาทาน”นี้ จะแถมไปเฟ่งโทษคนอื่นว่า หากใครที่มีความเห็นว่า *“มีตัวตน”* อันจะต้องศึกษาในจิตหรือเป็นตัวตนใดๆก็ตาม ก็ถือว่าผู้นั้นมี“มิจจาทิฏฐิ”ไปเสียอีก

คนผู้ใดหากยังมี“อุปาทาน”อยู่ ก็ยังมี“อัตตา” เพราะ“อุปาทาน”เป็น“สังกิเลสธรรม”(จิตมีกิเลส) ต่อเมื่อกำจัด“อุปาทาน”จนสิ้นเกลี้ยงนั้นแล จึงจะหมดสิ้น“อัตตา”ได้สนิท

ผู้เข้าข่าย“อัตตวาทุปาทาน”จะนี้แหละคือผู้ยึดถือว่า *“ไม่มีตัวตน”*ชนิดที่ชื่อว่า *“นิรัตตา”* ซึ่งแตกต่างจากคำว่า *“อนัตตา”* อย่างมีนัยสำคัญ เพราะลักษณะ“นิรัตตา”นั้นคือผู้เหมาไปหมดว่า อะไรทั้งหลายก็“ไม่มีตัวตน”ทั้งนั้น และไม่ใส่ใจว่าจะต้องพิสูจน์“**สภาวะของความไม่มีตัวตน**”จนรู้แจ้งเห็นจริงจากสภาพที่**“มีตัวตน”**อยู่ในจิตกันจริงๆแล้วปฏิบัติ“กำจัดตัวตน”กระทั่ง“ตัวตน”นั้น**“ไม่มี”**อย่าง**สัมพัทธ์สภาพ“ความหมดตัวตน”**อยู่โหนโหนโหลดๆ ดังนั้นความเห็น(ทิฏฐิ)ว่า *“ไม่มีตัวตนแบบ“นิรัตตา”* จึงเข้าข่าย“นัตถิกทิฏฐิ” เพราะ**“ยึดได้แค่คำพูดว่า“เป็นตัวตน”แต่แท้ๆก็“ไม่มีอะไร”**เลย ส่วน“อนัตตา”นั้นจะไม่ยึดได้แค่“คำพูด”ว่าสามารถปฏิบัติจนรู้แจ้งเห็นจริง**“ความมีตัวตน”**ที่จิตของตนหลงยึดอยู่ และสามารถปฏิบัติ“กำจัดตัวตน”นั้นๆกระทั่งมีสภาพของ**“ความไม่มีตัวตน”**อย่าง**หมดสิ้นได้แท้ๆ** และรู้แจ้งเห็นจริงด้วย**“วิปัสสนาญาณ”**ซึ่งเป็น**“ญาณ-ความรู้ยิ่ง”**ที่รู้ชนิดเห็น**“ปรากฏการณ์อันเป็นของจริง”(ปาตุภาวะ)**อย่างถูกต้องต่อความเป็นจริงมีจริงนั้นๆ ทั้ง**“ความมีตัวตน”**และ**“ความหมดตัวตน”**

คำว่า “ตัวตน”หรือ“อัตตา” เป็นคำที่ใช้เรียก“ตัว”หรือเรียก“ตน”ทั่วไปอย่างกลางๆ เป็นสามัญนาม(common noun หรือ generic name) เช่น คำว่า“คน” ก็คือสามัญนามซึ่งเรียกขาน สัตว์ที่ชื่อว่า“คน”ทั่วไป

เป็นคำกลางๆ ใครก็ได้ “อัตตา” ก็เรียกขาน“ตัวตน”ทั่วไป ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “สັกกายะ” กับ “อาสวะ” เพราะ ๒ คำนี้ เป็นวิสามานยนาม (proper noun หรือ special name) ที่เรียกขาน“ตัวตน” แบบซึ่งระบุเจาะจงลงไปถึงสภาวะนั้น เช่น คำว่า “นายมา” อย่างนี้ก็เจาะจงลงไปหมายถึง“คน”ที่เป็นเพศชายคนหนึ่ง เฉพาะคนคนนั้นที่ชื่อว่า “นายมา” “สັกกายะ” กับ “อาสวะ” ก็เรียกขาน“ตัวตน”แบบซึ่งระบุเจาะจงซึ่งต่างกันกับ“อัตตา” ฉะนั้นแล

คำว่า “อุปาทาน” หรือ“การยึดมั่นถือมั่น” หมายถึง อะไรต่ออะไรต่างๆ ในโลก แม้ไม่มีในโลก ทั้งรูปธรรมทั้งนามธรรมทั้งอรูปธรรมที่คนผู้ใดหลง“ยึดมั่น”ขึ้นมาในจิตเพราะ“อวิชชา” ไม่ว่า..หยาบ-กลาง-ละเอียด จนเป็น“อัตตา”(ตัวตน) จน“ได้อัตตา”(อัตตปฏิลาโก) จะรู้ตัวไม่รู้ตัวก็ตาม แล้วยึดมั่นในสิ่งนั้นในภาวะนั้นอยู่ อาการอย่างนี้แหละคือ “อัตตา” ที่เกิดเป็น“ตัวตน”เพราะอวิชชาที่ยัง“ยึดมั่นถือมั่น”

ความเป็น“อัตตา”ทั้งหลาย พระพุทธเจ้าตรัสว่ามี ๓ ประเภท (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒) ได้แก่

(๑) *โอฬาริกอัตตา* หรือ*อัตตาหยาบ* คือ ตัวตนขั้นรูปธรรมอันประกอบด้วยมหาภูตรูป ๔ บ้าง ประกอบด้วยกวลิงการาหารบ้าง ซึ่งได้แก่ “ตัวตน”ที่ยึดวัตถุหรือของหยาบว่า เป็นเรา(อัตตา) เป็นของเรา(อัตตนิยา) เช่น ยึดว่าเงินทองเป็นเราเป็นของเรา บ้านเป็นเราเป็นของเรา ที่ดินของเรา ลูกเรา เมียเรา คู่รักเรา ลามเรา ยศเรา สรรเสริญเรา รูปที่เรายึดด้วยอวิชชา-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสนอก-สัมผัสใน ที่เรายึดด้วยอวิชชาว่า เป็นเรา เป็นต้น

(๒) *มนมยอัตตา* หรือ*อัตตาที่สำเร็จด้วยใจ* คือ ตัวตนที่เนรมิตหรือปั้นขึ้นจนเป็นรูปที่สำเร็จด้วยใจ มีส่วนน้อยส่วนใหญ่ครอบองค์

ประกอบ ซึ่งเป็นการปั้นนิมิตขึ้นในใจ เช่น ปั้นเมืองสวรรค์เป็นรูปวิมาน อยู่ในใจจนสำเร็จแล้วก็หลงติดหลงยึดเอารูปนั้นเป็นจริง ปั้นเทวดา หรือผีขึ้นในใจจนสำเร็จเป็นรูปในใจแล้วก็หลงติดหลงยึดเอารูปนั้นเป็นจริง ปั้นพระพุทธรูปขึ้นในใจจนสำเร็จเป็นรูปในใจแล้วก็หลงติดหลงยึดเอารูปนั้นเป็นจริง ปั้นลูกแก้วจนสำเร็จเป็นรูปในใจแล้วก็หลงติดหลงยึดเอารูปนั้นเป็นจริง แม้แต่“รูปฌาน”และ“อรูปฌาน”ที่สำเร็จในใจแล้วก็หลงยึดติดจริงจัง จนถึงขั้นปั้นอะไรก็ตาม เป็นรูปเป็นตัวตน ออกมาเห็นได้ด้วยตาภายนอกแล้วก็ยึดเป็นจริง ปานะนี้ ก็เป็นได้ เช่นเห็นรูปอาจารย์ลอยอยู่บนท้องฟ้า หรือเห็นแม่ตัวคนมีรูปร่างหน้าตา เนื้อตัวครบครันจับต้องได้ ดั่งนั้นก็เป็นที่

(๓) *อรูปอัตตา* หรือ*อัตตาที่หารูปไม่ได้* คือ ตัวตนที่สำเร็จด้วย สัญญา ซึ่งเป็นเพียงอรูปที่เราไปล้าคัมมันหมาย แล้วหลงติดหลงยึดว่าเป็นเรา เช่น ยึดความรู้ว่าเป็นเราเป็นของเรา ยึดความเห็นว่าเป็นเราเป็นของเรา ยึดความเชื่อ -ยึดศักดิ์ศรี -ยึดการเอาแต่ใจตัวเองเป็นเรา เป็นของเรา เป็นต้น

ผู้รู้และเห็น“อัตตา”ในตนด้วย“ภาวนามยปัญญา”(ความรู้ที่รู้จากการปฏิบัติจนเห็นของจริง) และกำจัดละล้าง“อัตตา”ได้หมดสิ้นลงด้วยการปฏิบัติ จนเห็น“ความไม่มีตัวตน”ในจิตในใจของตน “ความไม่มีตัวตน หรือความไม่ใช่ตัวตน”นี้เรียกว่า **“อนัตตา”** แต่ผู้ที่ศึกษาเพียงคำพูดคำสอนแล้วยึดถือทันที เมื่อเข้าใจดีก็จับกันแค่คำพูดว่า อะไรรู้ก็ล้วนไม่มีตัวตน แล้วยึดถือได้แค่“คำพูด” ไม่ต้องปฏิบัติใดๆ ถือว่าผู้นั้นถึงซึ่ง“ความไม่มีตัวตน”หรือ“ความไม่ใช่ตัวตน”กันได้แล้ว นัยนี้เรียกว่า **“นัตตา”**

ตามความหมายของภาษา คำว่า“นิรุตตา”และ“อนัตตา”ต่างก็
แปลว่า“ไม่มีตัวตนหรือไม่ใช่ตัวตน”เหมือนกัน แต่ไม่เหมือนกัน
ตามนัยสำคัญที่อธิบายมาแล้ว และพระพุทธเจ้าทรงจัด“นิรุตตา”
เป็น“มิจฉาทิฎฐิ” ส่วน“อนัตตา”นั้นเป็น“สัมมาทิฎฐิ”

ที่นี้คำว่า “ตัวตน” ที่ชื่อว่า “ลักกายะ”กับ“อาสวะ”นั้น เป็น
วิสามานยนามทั้งคู่ ซึ่งแตกต่างกับ“อัตตา”ตรงที่ ลักกายะ หมายถึง
“ตัวตน”ที่เป็นสภาวะของ“ตัวตน”ใดก็ตัวตนนั้น อันผู้ปฏิบัติสามารถ
รู้แจ้งเห็นจริงได้ด้วยภาวนามยปัญญาหรือวิปัสสนาญาณของตน
ตั้งแต่ขั้นต้นหรือขั้นหยาบไปจนถึงขั้นกลาง ส่วน**ขั้นปลาย**ของ
“ลักกายะ”นั้นก็คือ“อาสวะ”นั่นเอง ซึ่งเป็น“ตัวตน”ที่เหลือขั้นสุดท้าย
ผู้กำจัดได้จนมี“ญาณตรัสรู้ความหมดสิ้นตัวตนขั้นปลายนี้”(อัสวักขยญาณ)
ก็บรรลุที่สุดถึงขั้น“อรหัตตผล”

ควรรู้จักตัวตนของกิเลสในตน

เมื่อได้รู้จักความเป็น“ตัว”หรือ“ตน”หรือ“ตัวตน”ที่ภาษาบาลีว่า “อัตตา”บ้าง “สังกายะ”บ้าง และ“อาสวะ”บ้าง ดังที่ได้อธิบายกันไปพอสมควรแล้ว ทีนี้เราก็มานั่งกันลงไปถึงลักษณะอาการที่เรียกว่า **“เห็นแก่ตัว”**ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

โดยสามัญคนทั้งหลายก็พอจะรู้จักเจ้าอาการ“เห็นแก่ตัว”นี้กันอยู่ทั่วไปแล้วละ ไม่มากก็น้อย แต่ที่อาตมาจะอธิบายต่อไปนี้ ก็ตามประสาอาตมาอีกแหละ หากจะรู้สึกว่ามันยากไปอีกก็โปรดอย่าว่ายังโง่งนยังงี่เลย เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์บ้าง อาตมาจะพยายามอธิบายให้ง่ายๆเท่าที่จะทำได้ก็แล้วกัน

เหตุแท้ที่ทำให้คน“เห็นแก่ตัว”อยู่ ก็เพราะยังไม่รู้จักเจ้า**“ตัวตน”**ที่เป็น“อัตตา”หรือ“สังกายะ”และ“อาสวะ”นั่นเอง ยังบำเรอ“ตัวตน”หรือยังล้าง“อัตตา”หรือ“สังกายะ”และ“อาสวะ”ยังไม่หมดสิ้น

“เห็นแก่ตัว” คือ คนที่มีอาการ**“มุ่งเฉพาะเพื่อตัวเอง”** คนแสดงกิริยา“เห็นแก่ตัว”ออกมาทางกายกรรมก็มีให้เห็นกันอยู่เกลื่อนกล่น แสดงออกทางวจีกรรมก็มีให้ได้ยินอยู่ดินดาษ แสดงบทบาทอยู่แต่ในมโนกรรมก็มีอยู่หลากหลายมากมาย **ครั้นได้แสดงออกแล้ว** เจ้าตัวผู้ตัวบ้างก็พอมี **แต่ที่ไม่รู้ตัวนั้นแหละเยอะเยอะ** เพราะมันยัง **เป็นกิเลส** ที่**“มุ่งเฉพาะเพื่อตัวเอง”**อยู่ในใจแท้ๆ มันเป็น“ตัว”บงการหรือเป็น“ตัวการหลัก” ชนิด**มีอิทธิพลมีอำนาจเหนือตัวเอง** ซึ่งก็คือตนเป็นทาสมัน หรือผู้นั้นตกอยู่ใต้อำนาจกิเลส เป็นทาสกิเลสในโลภีย์ จึงทำให้เกิดบทบาทลีลาของเจ้า**“ความเห็นแก่ตัว”** อาละวาดคุนวายทำ ความร้ายกาจอยู่ในคนในสังคม จนทำให้คนเลวได้สุดๆเพราะมัน

และทำให้สังคมเดือดร้อนทุกข์ทรมานวាយวอดบรลัยจักรกัน อย่างที่เห็นๆ อยู่เต็มสังคม ก็เพราะมัน

“ความเห็นแก่ตัว” ยังมีบทบาท หรือยังมีฤทธิ์มีอำนาจแสดงอาการอยู่ ก็เพราะเจ้าตัวยังไม่ได้เล่าเรียนเพื่อจะได้รู้จัก“ตัว” (ลักษณะหรืออัตตาหรืออสาระ) ของมัน แม้จะเรียนก็ยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในเจ้า“ตัวตน” อย่างถูก“ตัว” มันได้ง่ายๆ หรือถึงจะสามารถรู้จักเจ้า“ตัว” นั้นๆ ในใจตนได้แล้ว ก็ยังมีเชื่อว่า จะ“กำจัด”(ปราบ)มันลงไปให้หมดฤทธิ์หมดอำนาจหรือตาย“ดับ”สนิทไปได้จนเป็น“อนัตตา” คือ “หมดตัวตน” ไปได้สะดวกตาย คนจึงยังบำเรอ“ตัวตน” อยู่เสมอๆ หรือพูดอีกทีชัดๆ ตรงๆ ก็คือ ยังบำเรอ“กิเลส”ต่างๆ ของตน ให้“ตัวของกิเลส”มันอ้วน..มันใหญ่..มันหนา..อยู่ไม่หยุดหย่อนนั่นเอง

“ตัว”ของกิเลส ที่มันอ้วน มันใหญ่ มันหนา มันมากขึ้นอยู่เสมอ นี้แหละคือ ลักษณะแท้ที่ชี้บ่ง“ความเป็นปุถุชน” เพราะกิเลสในตนมัน“ไม่เที่ยง-ไม่เท่าเดิม” แต่มัน“อ้วนหรือหนา”ขึ้นอยู่เสมอๆ คำว่า“อ้วน..ใหญ่..หนา..มาก”นี้ ภาษาบาลีก็คือคำว่า“ปุถุ” ดังนั้น ผู้ที่กิเลสอ้วนขึ้นหนาขึ้นอยู่เสมอๆ จึงชื่อว่า“ปุถุชน” หากผู้ใดไม่รู้แจ้ง“ตัวกิเลส”ของตนด้วยวิปัสสนาญาณ แล้ว“ลดกิเลส”นั้นลงได้อย่าง“ถูกตัว”และปฏิบัติเป็น“สัมมา”(ถูกถ้วน) ผู้นั้นก็เป็น“ปุถุชน”ที่ยัง“เห็นแก่ตัว”ยิ่งๆ ขึ้นไปตามกิเลสที่อ้วนที่หนาขึ้นๆ อยู่ตลอดเวลา เพราะ“สุข”กิเลสก็อ้วนก็หนาขึ้น “ทุกข์”กิเลสก็อ้วนขึ้นหนาขึ้นเสมอ

เพราะฉะนั้น ตราบใดที่คนยังไม่ยอมตั้งใจเรียนรู้ฝึกฝน จน“รู้จักตัวตนของกิเลสในตน”(ปฏิบัติธรรมถึงขั้นมีเพชฌัญญธรรม ๓๗) กระทั่งสามารถมี“วิปัสสนาญาณหรือภาวนามยปัญญา”รู้(ชานาติ)เห็น(ปัสสติ)ความไม่เที่ยง(อนิจจัง)ของ“ตัวตนกิเลสในตน”อย่างรู้แจ้งเห็นจริง“ปรมาตถ

ธรรม”ขั้นต้น คือ รู้(ซานาติ)เห็น(ปัสสติ)“ตัว”ของกิเลส ว่า มัน“ไม่เที่ยง หรือไม่คงที่หรือไม่เท่าเดิม”นั่นเอง แต่มันอ้วนขึ้นมันหนาขึ้น ก็ยังไม่เชื่อว่าคนผู้นี้“ละมิจฉาทิฏฐิ”ได้ ซึ่งขั้นต้นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้“ละมิจฉาทิฏฐิ”ได้นั้นจะต้องรู้(ซานาติ)เห็น(ปัสสติ)“อนิจจัง” หรือรู้-เห็น “โดยความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจจโต)

กล่าวคือ จะต้องเป็นผู้“รู้”ผู้“เห็น”ทั้งรูปทั้งนาม“โดยความเป็นของไม่เที่ยง”(อนิจจโต : พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔) เฉพาะอย่างยิ่ง ต้องรู้-เห็น“ตัว”แท้ๆของกิเลส ว่ามันไม่เท่าเดิมมันไม่เที่ยงเพราะมัน อ้วนขึ้นหนาขึ้น ผู้ที่นั้นจึงจะชื่อว่า ละมิจฉาทิฏฐิได้ หรือพินมิฉฉาทิฏฐิ นั้นก็หมายความว่า คนผู้นั้นต้องรู้แจ้งเห็นจริง“ไตรลักษณ์”ข้อต้น ที่เป็น“ปรมาัตถธรรม”(มีแค่ตรรกะ) ซึ่งเป็นธรรมะขั้นเริ่มมี“วิชา ๑” บรรลุเห็นแจ้งในจิต..เจตสิก..รูป..และกิเลส ว่ามัน“ไม่เที่ยง”จริง แต่ กระนั้นก็ดี ผู้ที่“พินมิฉฉาทิฏฐิ”ตามที่กล่าวมานี้ ก็ยังมีใช้ผู้บรรลุธรรม เป็น“อาริยบุคคล” เพียงแต่เห็น“อนิจจัง” แค่นี้ขั้น“พินมิฉฉาทิฏฐิ” หรือ“ละมิจฉาทิฏฐิ”ได้ เท่านั้น ซึ่งยังไม่ถึงขั้น“รู้-เห็น”โดยความเป็นทุกข์(ทุกขโต : พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ยังไม่ถึงขั้นมี“วิชา ๑”ที่เป็นมรรคผลบรรลุเห็นแจ้ง“อาริยสัจ ๔” เข้ากระแสเป็น“อาริยบุคคล”

เพียงแค่รู้-เห็น“ไตรลักษณ์”ขั้นแรก เป็นผู้“ตามเห็นความไม่เที่ยง”(อนิจจานุสสติ)ทั้งรูปธรรม(รูป,รส,กลิ่น,เสียง เป็นต้น)และนามธรรม(วิญญาณอันเกิดจากตา..อันเกิดจากลิ้น..อันเกิดจากจมูก..อันเกิดจากหู เป็นต้น)ทั้งหลาย ที่ต่างก็“ไม่เที่ยง-ไม่คงเดิม”กันทั้งนั้น โดยเฉพาะต้องรู้เห็นเจ้า“ตัวกิเลส” ที่ปรุปรวมอยู่ในวิญญาณอันเกิดจากตา..อันเกิดจากลิ้น.. เป็นต้น และวิญญาณอันเกิดจากทวารอื่นๆ นั้นแหละเป็น“ตัว”สำคัญที่สุด เพราะมันเป็น“เหตุแห่งทุกขอาริยสัจ”

ขั้นต่อมา เมื่อรู้-เห็น“ตัว”แท้ๆของกิเลส แล้วก็ต้องมีปัญญา รู้แจ้งเห็นจริงลึกลงไปอีกว่า“ตัว”ของกิเลส นี้เอง ที่มันทำให้เรา“หลง สุขๆทุกข์ๆ”วนเวียนอยู่ไม่รู้จักจบสิ้น เป็น“วิฏสงสาร”(ความวนเวียน “เกิด-ดับๆ” แต่ไม่ดับสนิท ไม่หยุดความวนจนยังยืนล้มสมบูรณ์) เพราะมันมี เจ้า“ตัวกิเลส”นี้แหละเป็น“ตัวตน”(อัตตา)ที่ชื่อว่า “เหตุแห่งทุกข์แท้” (ทุกขสมุทัยอาริยสัจ) ซึ่งเจ้าตัวยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ตัวตน” ของมันอย่างแม่นยำคมชัดแท้ และยังไม่มีความวิเศษจนสามารถ“ดับ ตัว”มันได้จริง กระทั่ง“ดับตัวมันตายสิ้นสนิทชนิดเด็ดขาดล้มบูรณ์” (absolute) จึงเท่ากับไม่สามารถ“ดับสนิทความวนเวียนของสุขๆ ทุกข์ๆ”(วิฏสงสารของสุขแล้วยังวนมาทุกข์ ทุกข์แล้วยังวนไปสุขอีก ไม่จบ)ได้ อย่างถึงที่สุด(ultimate)แน่แท้

เพราะฉะนั้น ผู้จะเริ่มเข้าชายเห็นแจ้ง“อาริยสัจ ๔” มี“อาริยมรรค -อาริยผล” ก็ต้องเป็นผู้จับมันคั่นตายสภาพที่เป็น“ตัว”แล้ว“ละตัว” หรือ“กำจัดตัว”นั้นๆให้ละลด“ตัวตน”ของมันลง หรือทำให้ฤทธิ์เดช ความเป็น“กิเลส”ของมัน ไม่เท่าเดิม ไม่เที่ยงแท้แน่นอนแหละ แต่มัน **ลดหรือจางลงไป เรียกว่า “วิราคะ”**

ผู้จะถึงขั้นดังกล่าวได้ก็ต้องเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสิ่งที่คือ“ตัว” ของกิเลส ตัวใดตัวนั้น ที่ชี้ระบุเจาะจงถึงสภาวะในจิตของ“ตน”เอง อย่าง“ถูกตัวตน” เรียกว่าจับ“สักกายะ”ได้ ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว นั่นคือ จะต้องมีความ“ญาณ”หรือ“วิชา ๙”หยั่ง“รู้”(ชานาติ)“เห็น”(ปัสสติ) “โดยความเป็นทุกข์”(ทุกขโต : พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๕) ซึ่ง “สักกายะที่เป็นเหตุแห่งทุกข์”นี้(ทุกขสมุทัย)เราก็ได้ปฏิบัติจน“ทำ ความจางคลายตัวมัน”ลงได้ กระทั่งเห็นแจ้งความเป็น“อนิจจัง” กล่าว คือ มัน“ไม่เที่ยง-ไม่เท่าเดิม” เพราะมัน“ลดตัวตน” หรือ“กิเลส

จางคลาย” (วิราคะ) ลงไปจริงๆ **ซึ่งต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกับ “ความไม่เที่ยง” ที่ “ตัวตนกิเลส” มันหนาขึ้นมากขึ้น (บุญ)**

ผู้ละลด “ตัว” (ของกิเลส) หรือ “ตัวตน” ที่เป็น “ลักกายะ” ดังกล่าวนี้ได้แน่แท้ จึงจะ **“เห็นแก่ตัว”** น้อยลงอย่างเป็นจริง ถ้าผู้ใดยิ่งละล้าง “ตัวกิเลส” ได้หมดสิ้นเกลี้ยงเต็ดขาดสัมบูรณ์ ผู้นั้นย่อมเป็น **“ผู้ไม่เห็นแก่ตัว”** อย่างเด็ดขาดเที่ยงแท้ชื่อตรงยั่งยืน (sustainable) กันทีเดียว

เมื่อทำความเข้าใจตามภาวะจริงของ “สังขาร” มาถึงบรรทัดนี้ ก็คงพอจะเห็นแล้วว่า **“ทำอะไร “คน” จึงจะ “เห็นแก่ตัว” น้อยลง หรือที่สุด “ไม่เห็นแก่ตัว” เลย อย่างบริสุทธิ์ แข็งแรงยั่งยืน ไม่เปลี่ยนแปลงจริงๆ แท้ๆ**

ก็ต้อง.. เป็นคนที่สามารถกำจัด “ตัวเหตุ” ที่มัน “มีอำนาจหรือมีความเป็นใหญ่ในตัวคน” (อินทรีย์หรืออชิปไตย) อันคือ “ตัวตน” แท้ๆจริงๆ ที่มันยัง “มักมากหรือไม่กล้าจน” (มหัปปิจนะ) เพราะยัง **ตกเป็นทาส** “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” อยู่ ยังมี “ความยึดติดหรือยึดมั่น” (อุปาทาน) ใน “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” **ยังไม่มีอำนาจอยู่เหนือ “จฬายตนะ” (อายตนะ ๖) ของตน** ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว

นั่นคือ ต้องรู้จัก “ตัวตน” ให้ถูกตัวถูกตนแท้ๆ ที่เป็น “เหตุ” ของมัน ต้องศึกษาและปฏิบัติจนกระทั่งมี “ศรัทธินทรีย์” หรือมี “อินทรีย์” ของ “ศรัทธา” มากเพียงพอ

“ศรัทธินทรีย์” หมายความว่า “ความเชื่อ” (ศรัทธา) นั้นต้องมี “อำนาจในใจตน” (อินทรีย์) หรือมี “ความเป็นใหญ่ในใจตน” (อินทรีย์) มากกว่า “ความเชื่อ” สามัญหรือ “เชื่อ” แบบไม่มีคุณภาพของพุทธธรรม

“ความเชื่อ” สามัญ ก็คือ “ศรัทธา” สะเปะสะปะ ศรัทธาอย่างไรก็ได้ ศรัทธาอะไรก็ได้ ไม่มีหลักมีเกณฑ์อะไร ไม่ใช่ศรัทธาตามแบบ

ศาสนาพุทธ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘
 จึงยังไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมต่างๆ เช่น ไม่มี“ศีล-พหุสูต-เป็น
 พระธรรมกถึก-เข้าสู่บริษัท...” เป็นต้น

ดังนั้น ผู้ที่มี“อินทรีย์ ๕”(ข้อ ๔ ของโพธิปักขิยธรรม ๓๗) คือ ผู้
 จะต้องมี“ศรัทธินทรีย์-วิริยินทรีย์-สตินทรีย์-สมาธินทรีย์-ปัญญาณินทรีย์”
 นั้นหมายความว่า สภาพ“ความเชื่อ”(ศรัทธา)ต้องมี“อำนาจในใจตน”
 (อินทรีย์)หรือมี“ความเป็นใหญ่ในใจตน”(อินทรีย์)สูงขึ้นขนาดหนึ่งทีเดียว
 ผู้นั้นจึงจะ“มักน้อยหรือกัล้าจน”(อัปปิฉณะ) และเป็นคนรู้จัก“พอ”
 (สันตุกฺขิ)หรือรู้จัก“สันโดษ”ไปตามระดับของ“ศีล”ที่ตนสมทานให้แก่
 ตนเองเท่าที่พอเหมาะกับตนอย่างแท้จริง เพราะได้ปฏิบัติมาอย่าง
 “ถูกถ้วน”(สัมมา)เป็น“สัมมาอาริยมรรค” ผู้นั้นจึงจะพ้น“สักกายทิฏฐิ-
 วิลิกิจฉา-สีลพทปราคาส”(สังโยชน์ ๓) หมายความว่าชัฏๆก็คือ ผู้เจริญ
 ด้วย“อินทรีย์ ๕” นั่นคือ การบรรลุธรรมถึงขั้นโลกุตระ”(เป็นนิสตาบัน
 ขึ้นไป) นั่นเอง

ต้องสร้าง“อินทรีย์”(อำนาจหรือความเป็นใหญ่)ไม่เฉพาะแต่
 “ศรัทธินทรีย์”ให้แก่ตน ไม่ว่าจะเป็“วิริยินทรีย์-สตินทรีย์-สมาธินทรีย์
 -ปัญญาณินทรีย์”ก็ต้องมีจริงอย่างมั่นใจใน“อธิปัญญา” ซึ่งก็คือปัญญา
 ก็ต้องถึงขั้นมี“อินทรีย์”ด้วยนั่นเอง กระทั่งเห็นจริงว่า **การได้ลดตัว
 ลดตน หรือได้ขาดทุน คือ การได้เสียสละอย่างแท้จริง ตาม
 ความสามารถของเรา นี้เองเป็น“ทรัพย์”ที่ควรสะสมให้มากๆ เป็น“ผล
 ประโยชน์”ของมนุษย์ที่ควรสะสม ยิ่งกว่าการสะสม“ลาภ-ยศ-
 สรรเสริญ-โลกียสุข”ให้แก่ตนมากๆ**

คนที่ยังไม่มี“อำนาจของความเชื่อ”ถึงขั้นเป็น“ศรัทธินทรีย์” ก็
 คือ ผู้ไม่ตั้งใจหรือไม่เต็มใจที่จะลด“ตัวตน”ของตัวเองแน่ๆ นั่นคือ

กิเลสตัวเองย่อมไม่ลด ต่อให้ตั้งใจปฏิบัติเพื่อจะ“ลดกิเลสของตน” แต่ยังไม่ถูกถ่วง(ไม่สัมมา) คนผู้นี้แม้จะ“เสียสละ”หรือ“ยอมขาดทุน”ก็ยังไม่สะอาดแท้จริงเพราะ“ตัวของกิเลส”ในตน ยังมี“อำนาจหรือความเป็นใหญ่”(อินทรีย์หรืออธิปไตย)อยู่ในตนแน่แท้

ธรรม...เป็นสุขสงบ ที่สำคัญสูงสุดในสังคม

หากอาตมาใช้ภาษาธรรมะหนักไปหน่อย ก็ขอภัยด้วยสำหรับ ผู้ที่รู้สึกว่ามันยากไปบ้าง ส่วนผู้ที่ชอบใจก็ยกไว้ ซึ่งก็คงจะยากอยู่พอสมควรจริงๆ นะแหละ อาตมาจะพยายามให้มันเบาลงไปบ้าง ก็แล้วกัน แต่ถ้าพอเขียนไปๆ แล้วมันก็เป็นธรรมะหนักๆ ไปอีกก็ขอภัยอีกทีเถิด เพราะถึงอย่างไรมันก็ต้องมีภาษาธรรมะผสมผสานอยู่ดี มันเลียงไม่ได้จริงๆ ที่จะต้องพูดภาษาธรรมะ ในเมื่อหนังสือนี้คือ “**วิถีพุทธ**” และอีกอันหนึ่งอาตมาเห็นว่า **ธรรมะนี้แหละเป็นอุปสงค์(demand) ที่สำคัญสูงสุดในสังคมทุกวันนี้ โดยเฉพาะธรรมะที่เป็นโลกุตระ** อาตมาขอบอก! ส่วนใครจะไม่เห็นด้วยนั้นยอมได้อยู่แล้ว อาตมาไม่ง ไม่สงสัยหรอก

ใครจะทำสงคราม ก็ทำไป ส่วนเราจะมาพากัน**“ทำสันติภาพ”** ทำจริงๆ มิใช่แค่พูดหรือแค่อ่อนวอนร้องขอเท่านั้น แต่ลงมือทำสุดเรี่ยวแรงสุดสามารถตามภูมิปัญญาเท่าที่เรามีเต็มสุด ด้วยวิธีของเรา ซึ่งก็คือ ใช้**“พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระ”** นี้แหละเป็นแกนหลัก แม้จะยากสุดยากกว่าการพยายามเป็นเศรษฐกิจโลกให้ได้ และจะต้องใช้เวลา

นานสุดแสนนานไปอีกก็โกฏิปีก็ตาม เราก็จะทำอย่างเต็มใจและตั้งใจ ไม่เกียจงอน ผิดจะไม่ได้“สันติภาพ”จากใครเลย ก็ขอให้ได้จากเราเป็นคนแรกก่อน แล้วก็พยายามให้มีคนต่อๆไปเพิ่มขึ้นๆ แม้จะไปได้ทีละไม่มาก ขอให้เพิ่มขึ้นๆได้จริงก็พอ *ที่สำคัญยิ่งนั้น..ก็ขอให้* เป็น“สันติภาพ”แท้จริง *เรียบง่ายราบรื่นง่ายงาม ไร้เล่ห์ ที่สุดไร้กิเลส สัมบูรณ์นั้นเกิด*

มนุษย์พยายามที่จะพัฒนาตน พัฒนาลังคมกลุ่มหมู่ และพัฒนาโลก ให้ไปสู่ความเจริญสุขสันต์อย่างตั้งใจอุตสาหะ นี่ก็เป็นความจริง แม้จะมีคนมีเข็ญ้อยที่ไม่เคยคำนึงถึงเรื่องนี้เลยก็ตาม แต่มีคนที่พักเพียรพยายามอยู่จริง และแม้การพัฒนางจะ“ย้อนศร” กลับมาเป็นหายนะกันอยู่หลากล้าน จนไม่รู้วาทฤษฎีใดระบบไหนบ้างที่มันทำลายตน ทำลายสังคมอยู่ที่เถอะ คนก็พยายามค้นหาทฤษฎีหรือระบบวิธี มาเข้ากับสังคมประเทศชาติกันอยู่ทั่วโลกไม่เคยหยุดหย่อน ในการพัฒนาเมื่อมนุษย์ในโลก ได้พากันศึกษา และทดลองพิสูจน์ระบบการปกครองกันมาหลายระบบ ถึงวันนี้ก็เป็นที่ยอมรับกันเกือบทั้งโลกแล้วว่า ไม่มีระบบไหนดียิ่งไปกว่า **“ระบอบประชาธิปไตย”**

และในความเป็นประชาธิปไตยนี้แหละ ที่ยังแตกต่างกันอยู่อย่างมีนัยสำคัญทั้งในนิตินัยและในพฤติกวาระ หรือบ้างก็มีนิตินัยแล้วอย่างดีแต่พฤติกวาระก็ยังสามารถเป็นได้ตามนิตินัยนั้นไม่ พุดกันให้เข้าใจง่ายก็คือ ยังแตกต่างกันอยู่ทั้งในแง่ของกฎหมายของแต่ละสังคมแต่ละประเทศ และในความเป็นจริงของคนแต่ละสังคมแต่ละประเทศ ต่างก็ยังไม่ประพจน์ไม่ตรงกัน เพราะโดยสัญจะมันต้องต่างกัน แม้จะเข้าใจตรงกันแล้วก็ไม่ประพจน์ หรือยังประพจน์ตามกฎหมายนั้นๆ ไม่ได้ ก็เป็นกันอยู่ถมถืด

ใครๆต่างก็รู้จักกันว่า ประชาธิปไตย คือ **อำนาจใหญ่ยังเป็นของประชาชน** แล้วประเทศประชาธิปไตยแต่ละประเทศต่างก็บัญญัติกฎหมายของตนขึ้นมาใช้ กระนั้นก็ดี ก็เชื่อว่า คนจะมีพฤติกรรมตามกฎหมายของตนได้สมบูรณ์กันง่ายๆ

ที่เป็นดังนั้น ก็เพราะปวงประชาชนหรือคนส่วนใหญ่ยัง**“มีกิเลส”** หรือยัง**“เห็นแก่ตัว”** ตามที่ได้อธิบายยืนยันแล้วตลอดมานั่นเอง แม้จะเชื่อว่ากฎหมายนั้นดีแล้ว แต่กิเลสที่มีมากมายสารพัดมันเก่งกว่าอำนาจกฎหมายเสียอีก ยิ่งกฎหมายใดที่คนยังไม่เต็มใจรับ อาจจะไม่เชื่อสนิทใจในประโยชน์ของ**“ความหมายตามกฎหมาย”**นั้นๆดีเต็มที่ หรืออาจจะเพราะเหตุอื่นก็ตาม กฎหมายจะถูกเลี่ยง หรือถูกละเมิดกันอย่างจงใจอยู่เนืองนิตย์ สำหรับคนเลวหรือ**คนที่กิเลสยังมาก** ก็เป็นธรรมดา

ด้วยเหตุฉะนั้น ต่อให้มีความหมายดีปานใด ถ้า**ประชากรมีกิเลสหรือคนยังเห็นแก่ตัว** ก็ยากที่สังคมจะสุขสันต์ดีได้ หรือจะให้**เป็นประชาธิปไตย**ที่ได้ เฉพาะอย่างยิ่งหากผู้มีกิเลสนั้นเป็น**“ผู้บริหารอำนาจ”** หรือ**“ตัวแทนประชาชนที่เข้าไปใช้อำนาจในประเทศ”** แม้จะร้องแแรกแหกกระเชอยืนยันตัวเองว่า **เข้าไป**“รับใช้ประชาชน”**** ไม่ใช่เข้าไป**“ใช้อำนาจ”**ก็ตาม นั่นแหละตัวสำคัญเหลือหลายที่จะทำให้สังคมประเทศชาติไปสู่ดีได้หรือไม่

ในระบอบประชาธิปไตย อันเข้าใจตรงกันทั้งนั้นว่า **อำนาจใหญ่ยังเป็นของประชาชน** และผู้ใช้อำนาจหรือบริหารอำนาจในประเทศจริงๆในแต่ละประเทศนั้นต่างก็ใช้**“ตัวแทน”** คือ มีวิธีที่จะให้ประชาชนเลือกตัวแทนของตนเข้าไปทำหน้าที่ใช้อำนาจหรือบริหารอำนาจ ไม่ว่าจะ**เป็นอำนาจออกกฎหมาย อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ** ไม่ว่าจะ**ตรงก็ทางอ้อม** หรือแม้ผู้เป็นข้าราชการ ก็คือ **ผู้รับใช้ประชาชนโดยตรง** หรือ**ผู้ที่ได้รับเลือกเข้าไปโดยอ้อม** ซึ่งก็เข้าไป**“ใช้อำนาจ”**อยู่นั่นเอง

ตามพหุตินัยชัดๆ “ตัวแทนประชาชน” นั้นแหละคือ **ผู้ใช้อำนาจตัวจริงตัวแท้** ดังนั้น จะต้องเป็น “ตัวแทนที่มีกิเลสน้อย” หรือ “เห็นแก่ตัวน้อย” จนถึงขั้น “ไม่มีกิเลส” เลยโน่นแหละ จึงจะ “ซื่อสัตย์” ทั้งต่อตนเอง ทั้งต่อประชาชน และทั้งต่อหน้าที่ที่รับไปทำ จึงจะ “เสียสละ” จริง ให้ประโยชน์แก่ประชาชนแก่สังคมประเทศชาติได้แท้ หาก “ไม่ซื่อสัตย์-ไม่เสียสละ” จริง ก็เป็นอันไม่ต้องหวังเลยว่า จะเป็นประชาธิปไตยแท้ หรือประชาธิปไตยที่ดี ต่อให้ “ตัวแทน” นั้นๆ มีความรู้ความสามารถและฉลาดเยี่ยมยอด ทว่ายัง “อวิชชา” ก็นั่นแหละคือ คนผู้ยัง “ไม่ซื่อสัตย์” ดังนั้น ความเก่งกาจสามารถและเป็นอัจฉริยะยอดเยี่ยมนี้แหละ จะยิ่งเพิ่มน้ำหนักของ “อวิชชา” หรือจะยิ่งช่วยให้ “อวิชชา” ร้ายกาจยิ่งขึ้น ประชาธิปไตยก็ยิ่งล้มเหลวเร็วช้าเลวช้อนยิ่งๆ ขึ้นไปตามอวิชชา

เชื่อไหมว่า คนยิ่งฉลาดเยี่ยม แต่เมื่อ “อวิชชา” มาก นั่นแหละยิ่ง **ไม่ซื่อสัตย์** ยิ่ง **เล่ห์ลึก** ยิ่งไม่ยุติธรรมซ้ำซ้อนชนิดยากจะหาร่องรอย เพราะจะยิ่ง “เอาเปรียบ” มากล้นไปด้วยเชิงชั้น ที่จะไม่ให้旁人คนอื่นล่วงรู้เท่าทันได้เก่งยอด ซ้ำกลับจะเห็นเป็นว่า ท่านช่างเป็นคนดีสุดๆ ไปเสียอีก กรณีดังกล่าวนี้ไม่ยกเว้นแม้แต่นักบวช

อวิชชา คำนี้ ไม่ใช่หมายถึง “ไม่รู้” หรือโง่ อย่างสามัญ มันมีสารลัจจะพิเศษที่ต้องทำความเข้าใจให้ดีๆ

คนมี “อวิชชา” ไม่ใช่แปลว่า คน “โง่” หรือ “ไม่รู้” แบบผู้ด้อยความฉลาด ที่โง่ๆ ทึบๆ หรือไม่เฉลียวฉลาด หรือเป็นคนด้อยในเขาวนัไวโหวพริบ เป็นคนมี “ไอคิว” ต่ำ ซึ่งหมายถึง “ไม่ฉลาด” กว้างๆ คลุมไปหมดทุกเรื่องทุกอย่าง

คน “อวิชชา” นั้น คือคนที่เฉลียวฉลาดสุดยอดอัจฉริยะ สุดยอดแห่งคนที่มีเขาวนัไวโหวพริบ หรือคือยอดแห่งปราชญ์สูงส่งก็ได้

แต่อัจฉริยบุคคลผู้นี้ **มีวิชา** นั่นคือมี**“ความรู้”** มี**“ความโง่”** **เฉพาะเรื่องโลกุตระ หรือเรื่องบุญนิยมเท่านั้น** กล่าวคือ “ไม่มีวิชา” เพียงพอที่จะสามารถลดละความเป็นทาส“โลกธรรม”(ลาภ,ยศ,สรรเสริญ, โลกียสุข เป็นต้น) หรือไม่มี**“ความรู้”** ที่เป็น**“วิชา ๙”**เพียงพอ ที่จะใช้ลดกิเลส จนตนเองไม่เป็นทาส**“โลกียะ”**ได้ นั่นเอง [วิชา ๙ ได้แก่ ฌาน, วิปัสสนาญาณ, มโนเมยทธิ, อิทธิวิธี, ทิพโสต, เจโตปริยญาณ, ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ, จุตูปปาตญาณ, อาสวักขญาณ]

อวิชา คือ **ความรู้โลกุตระ ไม่มี“ภูมิบุญนิยม”** จึงต้องเป็น**“ทาสโลกียธรรม”** แล้วก็นเวียนจมอยู่กับทุกข์กับสุขของ**“โลกธรรม”**(ลาภยศสรรเสริญโลกียสุข) และยังสร้างเสริมปรุงแต่งอะไรต่ออะไรทั้งรูปธรรมและนามธรรม(สังขารธรรม) ที่เป็นความซับซ้อนของเล่ห์กลแห่งโลกียธรรม เกิดสมมุติสังจะทั้งหลาย มอมเมาสังคมอยู่ในโลกอยู่ ซึ่งผู้ปรุงแต่งทั้งปวงก็คือ บรรดาคนฉลาดน้อยฉลาดมากนี้แหละ ดังนั้น **คนที่ฉลาดแต่มีวิชานั้นเอง** ที่ทำร้ายชาวโลก ทำร้ายสังคมอยู่อย่างฉกาจฉกรรจ์

ผู้มีความฉลาดเยี่ยม มีเขาวนไวกวาทิพริบยอดอัจฉริยะ แต่**“ไม่รู้”**ความร้ายกาจของโลกียะที่ผูกคนไว้เป็นทาสโลก หรือแม้จะรู้อย่างที่ว่า**ไม่มี“วิชา ๙”ถึงขั้นที่จะทำตนให้หลุดพ้นความเป็นทาสโลกียะได้** นั่นหมายความว่า ไม่มี**“โลกวิทู”** หรือไม่สามารถ **“รู้แจ้งโลก-รู้แจ้งสภาวะของโลกีย์”** หรือไม่สามารถ**“รู้แจ้งสังขารธรรมของความเป็นโลกีย์”** โดยเฉพาะสังขารธรรมในจิตตน และไม่มี**“โลกุตระจิต”**ที่เป็นจิตอยู่เหนือโลกีย์นั้นๆได้จริง ผู้นั้นก็ยังคงตกเป็นทาสของโลกีย์อยู่

จะนี่ต่างหากคือ คนมี**“อวิชา”** เป็นคนที่ยัง**“ไม่รู้”**เข้าแท้เนื้อแท้ของ**“โลกุตระ”** และเพราะ**“ไม่รู้”**เท่านั้น**“โลกียะ”**นี้เอง จึงยิ่งเก่งยิ่งได้

ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขโลภีย่มากขึ้นๆ ก็ยิ่ง**หลง**มัน ยิ่งผูกตนเอง เป็น“ทาสโลกียะ” ให้จมลึกไปกับความสลับซับซ้อนที่ยิ่ง“รู้”(วิชา)ยาก จึงยิ่งมัดตัวเอง**หลงผิด**(*โมหะ*)**ข้าซ้อนเข้าไปอีก** นี่คือ **อวิชชา** ที่พาล จมหนักติดหนักยิ่งขึ้น

คนที่มีความฉลาด มีเขาวนไ่วไหวพริบ และมีความสามารถ ยอดเยี่ยม เป็นด็อกเตอร์ เป็นเทคโนแครต เป็นยอดนักธุรกิจ เป็นปราชญ์ ในสังคม แต่มี“อวิชชา” หรือ“โง่” นัยนี้เอง คือ “โง่ในเรื่องของโลภุตระ” หรือมีความฉลาดในเรื่องอะไรสารพัดได้หมด แต่ “ไม่รู้ หรือโง่” เฉพาะเรื่องที่จะทำตนหลุดพ้นออกจาก“โลภียะ” เท่านั้น คือ ผู้อวิชชา

ผู้ไม่มี“อวิชชา”เลย คือ ผู้มี“วิชา”สมบูรณ์ ได้แก่ ผู้รู้แจ้งใน สุข-ทุกข์ของ“โลกธรรม”สมบูรณ์ และไม่หลงติดยึดในโลภธรรมแล้ว เป็นผู้**“อยู่เหนือโลกธรรม”**ได้แล้ว **เพราะละล้าง“อัสสาทะ”ที่เป็น “สรอ์ย่อยของโลกของปถุชน”จากใจได้หมดสิ้นอาสวะจริง** ถ้าถึงขั้นมี “โลกุตรธรรม”สูงสุด ก็เป็น“อรหันต์” ผู้มี“วิชา”อาจจะไม่มีเขาวนไ่วไหวพริบ หรือฉลาดแบบโลภียะ ท่านอาจจะไม่เก่งไม่ประสีประสา โดยเฉพาะ ไม่เก่งหรือไม่ฉลาดในการลาลาภ ล่ายศ ล่าสรรเสริญ ล่าโลกียสุข มาบำเรอตนเอง

ผู้หมดอวิชชาอย่างสมบูรณ์สูงสุดนั้น จะไม่ลาลาภ,ยศ,สรรเสริญ, โลภียสุข ให้แก่ตนเองอีกเลย แต่ท่านยังขยันหมั่นเพียรทำงานทำการ จึงสามารถมีลาภมาก แต่ท่านก็จะไม่สะสมลาภ ไม่ติดยึดยศหรือ ตำแหน่ง อาจจะมีผู้มอบให้ท่านก็ได้ แต่ท่านก็ไม่ติดไม่ยึดแน่ๆ และ แน่ๆอีกว่าท่านจะได้รับการสรรเสริญเป็นยอดจากผู้รู้คุณค่าแท้ของท่าน ซึ่งท่านก็ไม่ติดไม่ยึดอีกจริงๆ สำหรับโลกียสุขนั้นท่าน“สูญ” ไม่มีใน

“อารมณ์”ของท่านเด็ดขาด เป็นผู้“ฉลาดทางอารมณ์” หรือมี“อีคิว” (Emotional Quotient) เก่งสุดยอด ท่านจะมีก็แต่“อุปสมสุข”หรือ “ความสิ้นทุกขอาริยสัจอย่างสนิท” ซึ่งมันไม่ใช่“**อารมณ์สุขแบบโลกีย์**” ที่ใครๆก็เคยเป็นเคยมีนั้นแน่นอน เพราะ**มันคนละระดับโลกีย์สุข** (วิมุติสุข) จึงเดาเอาหรือเปรียบเทียบกันไม่ได้

ไม่รับเงินรายได้ใดๆให้แก่ตนเลย จึงชื่อว่าเสียสละแท้

ไฉนๆเราก็ได้พูดถึง **ความเป็น“บุญนิยม”** ไม่ว่าจะ เป็น “**เศรษฐศาสตร์บุญนิยม**” เราก็ได้สาธยายขยายความกันมาพอสมควร และทั้งเรื่องของ“**ประชาธิปไตย**” ซึ่งแน่นอนว่า ก็ต้องเป็นประชาธิปไตย หรือเป็น“**การเมืองบุญนิยม**”แน่ๆด้วย เราก็ได้เริ่มเกริ่นถึงมาแล้วนิดหน่อย

เรามาคูยเรื่อง “**ประชาธิปไตย**”กันให้ยิ่งกว่าที่ได้พูดมาแล้วกัน ดูบ้าง ซึ่งจะเกี่ยวกับ“**เศรษฐศาสตร์ปฏิสัมพันธ์**”ไปด้วย โดยเฉพาะลึก ความเป็นประชาธิปไตยกันลงไปให้ละเอียดดูที่รี ประชาชนคนไทยกลุ่ม หนึ่งที่มีฉายาว่า “**ชาวอโศก**” แนวคิดทางการเมืองของเขาจะเป็นอย่างไร

เพราะแน่นอนว่า ชาวอโศกย่อมมีความตั้งใจที่จะพัฒนา ประชาธิปไตยให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้เช่นกัน ในฐานะที่ชาวอโศกก็เป็น ประชาชนคนไทยภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตย จะได้รู้กัน บ้างว่า “**ประชาธิปไตย**” ที่ชาวอโศกเข้าใจและพยายามพัฒนาไป ตาม “**วิถีพุทธแบบอโศก**” นั้น มีแนวทาง มีปรัชญา หรือมีวิสัยทัศน์ ตลอด ไปถึงมีอุดมคติ ไฉน ซึ่งบอกได้ก่อนเลยว่าประชาธิปไตยตามที่ชาว อโศกเข้าใจและมันหมายนั้นเป็นระบบ“**บุญนิยม**”แน่ จะแตกต่างจาก

ประชาธิปไตยที่เป็น“ทุนนิยม” หรือตามที่โลกสามัญทั่วไปต่างเป็นต่าง มีกันอยู่เกือบทั่วโลกอย่างไร แค่นั้น ทั้งในข้อปลีกย่อยบางเรื่องบางอย่าง และทั้งในอุดมการณ์หลัก กระทั่งไปถึงจุดสุดยอด ก็มาว่ากันดู ต้องขออภัยเป็นอย่างมาก สำหรับท่านที่กำลังอ่านข้อเขียนนี้อาจจะรู้สึกตึงตังขึ้นมาว่า อาตมาเป็นนักบวช เป็นสมณะ เป็นภิกษุ ไม่บังควรจะมาพูดมาเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเมืองเลย อันนี้ต้องขออนุญาตจริงๆ เพราะอาตมาก็รู้ถึง“มโนคติหรือการยึดถือในความคิดเห็น”(concept) ของคนส่วนใหญ่อยู่เหมือนกันว่า ยึดถือกันอยู่เช่นนั้นจริงๆ อาตมาขอรับประกันในที่นี้เลยก็ได้ว่า “อาตมาไม่เข้าไปเล่นการเมือง หรือไม่นำตนเองเข้าไปทำงานรับตำแหน่งหน้าที่เกี่ยวกับการเมือง” เด็ดขาดตลอดชีวิตนี้ อาตมาขอคิดขอพูดและขอประพาดิตนเกี่ยวกับการเมืองตามลัทธิเท่านั้น ก็คงมีเพียงแค่ว่าบทบาทพฤติกรรมเกี่ยวกับการเมืองตามฐานะที่อาตมาเป็นประชาชนคนไทยทั้งเชื้อชาติและสัญชาติ ซึ่งมันจำเป็นไม่ใช่หรือ ที่อาตมาเป็นคนไทยก็ต้องดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ระบอบประชาธิปไตย จึงต้องรู้และปฏิบัติตามตามฐานะพลเมืองไทยที่ดี ที่จะต้องส่งเสริมสนับสนุนระบอบประชาธิปไตยของประเทศ ทั้งช่วยคิดช่วยพูดช่วยกระทำตนตามลัทธิและหน้าที่เหมือนประชาชนคนไทยอื่นๆทั่วไป ไม่น่าจะถูกกลิธรอนลัทธินุชชยชนดั่งนั้น จึงต้องสนใจเรียนรู้และกระทำตนให้เป็นประชากรไทยที่มีความเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องและดีงามที่สุดเท่าที่จะเป็นประชาชนที่ดี แม้จะเป็นนักบวชก็เป็นคนคนหนึ่งที่มีพฤติกรรมของความเป็นคนเต็มๆเหมือนความเป็นคนของประชาชนคนอื่นๆมิใช่หรือ

ถึงอย่างไรอาตมาก็คงพูดถึงประชาธิปไตยถูกๆไปอย่างนั้นเอง ซึ่งอาตมาแน่ใจด้วยซ้ำว่า จะไม่ตรงตามตำราหรือความรู้ของท่าน

ที่ได้เรียนได้รู้มาอย่างดีทั้งหลายดอก ก็น่าจะสดับตรับฟังดูบ้าง เพื่อจะมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยอะไรพอเป็นประโยชน์ลึกลับสักหน่อย มันทักก็คงจะเป็นประชาธิปไตยบ้านนอกๆ หรือประชาธิปไตยของคนด้อยการศึกษาไปตามประสาเท่านั้นแหละ จึงเป็นเรื่องที่หลายคนฟังแล้วอาจจะเห็นว่า เป็นประชาธิปไตยบ้างๆ ก็ย่อมจริงทั้งนั้น **เพราะประชาธิปไตยแบบ“บุญนิยม”** ตามที่จะพูดถึงนี้ **มันยังไม่เคยมีมาก่อนในโลก**

เช่น ชาวอโศกเห็นว่า ผู้อยู่ในฐานะระดับที่ประชาชนจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่เป็น“ตัวแทน” ให้รับผิดชอบหน้าที่แทนมวลประชาชนนั้น จะต้อง**ไม่หาเสียง** เพราะ**การหาเสียงให้แก่ตนเองนั้น ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย** มันน่าจะเสียด้วยซ้ำ และมันสื่อถึงความไม่ใช่ของคนของประชาชนจริง ประชาชนไม่ได้รู้จักไม่ได้ศรัทธาเลื่อมใสจากความเห็นความมีของคนที่นั่นนั่นแท้ๆ หรือการยังมีวิบัติดี การยังมีแม้แต่กฎบังคับให้จัดตั้งพรรคก็ดี ก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยที่แท้ เพราะสิทธิในการคิดการเห็นนั้นเป็นอิสระเสรีภาพ ใครจะเห็นด้วยกับใครก็ต้องเป็นอิสระของเขาแต่ละคน ใครจะไปร่วมรวมกับคณะใดก็เป็นธรรมชาติแห่งอิสระภาพแท้ ไม่ต้องมาจัดตั้งหรือบังคับ ดังนั้นเป็นต้น

หรือ ชาวอโศกเห็นว่า ประชาธิปไตยแท้ๆ นั้น อุดมคติสูง สุดยอด ผู้รับตำแหน่งหน้าที่ยิ่งสูง ยิ่งจะต้องเป็นยอดนักสร้างสรรค์และนักเสียสละสูงสุดโดดเด่นเป็นสง่า อย่างประจักษ์สิทธิ์ ถึงขั้นที่ว่า ผู้อยู่ในตำแหน่งหน้าที่สูงถึงระดับหนึ่ง ไปถึงสูงสุด เช่น นายกรัฐมนตรี ประธานรัฐสภา รัฐมนตรี ส.ส. ส.ว. ฯลฯ และทั้งผู้มีตำแหน่งต่างๆ ที่สูงลดหลั่นลงไปถึงตำแหน่งระดับของผู้สมัครใจเข้าไป**“ขอรับใช้ประชาชน”** ที่อยู่ในฐานะสูงถึงขั้นอันสมควรแล้ว **จะต้องไม่รับเงินรายได้ใดๆ ให้แก่ตนเลย เป็นผู้ทำงานฟรีให้แก่ส่วนรวมหรือแก่ปวงชน**

ประเทศชาติ จึงจะชื่อว่าผู้สร้างสรรเสียดลตามฐานะของอารยบุคคล หรือผู้เจริญแล้ว ผู้ประเสริฐจริง ที่ทำงาน“การเมืองบุญนิยม” เป็น บุญแท้ เป็นคุณประโยชน์ทั้งตนและท่านตามสัจจะ ดังนี้เป็นต้น

บางคนได้ฟังแล้วก็คงจะหัวเราะขำกลิ้ง ว่า เพื่อเจ้อ ผันเพื่อง แท้ๆ มันเป็นไปไม่ได้หรอก!

คนเช่นที่วานี้ จะหาได้จากที่ไหน? หรือแม้แต่คนที่จะเป็น อย่างนี้ได้ จะเป็นได้จริงหรือ?

หรือ เมื่อไม่มีรายได้แล้วจะยังชีพให้มีชีวิตอยู่ได้อย่างไร?

ขอพูดถึงในประเด็นที่สองเสียก่อนว่า เมื่อไม่มีรายได้แล้ว..ก็ รัฐนั้นแหละเลี้ยงดูชีวิตผู้รับใช้ประชาชนท่านนั้นไว้ และอำนวยความสะดวกในการทำงานให้แก่ท่านไปตามสัจจะ โดยรัฐจะต้องมีหน่วยงาน **“สาธารณโภคี”**(การใช้การกินของส่วนกลาง) บริการแก่ท่าน ท่านก็อยู่ ได้แล้ว รัฐเลี้ยงดูนี้ส่วนหนึ่ง ประชาชนก็จะมีอีกที่จะอุปถัมภ์เลี้ยงดูท่านตามธรรมชาติด้วย ในเมื่อท่านเป็นคนดีของประชาชนจริง มีคุณค่าต่อสังคมจริง ก็คนในสังคมที่เห็นคุณค่าประโยชน์อันเป็นคุณงามความดีของท่านที่ท่านสร้างสรรเสียดลต่อชาติต่อประชาชนอยู่จริง นั้นแหละ ที่จะทำให้บรรดาประชาชนเขาเต็มใจจะเลี้ยงดูอุปถัมภ์ค้ำชูชีวิตท่านไว้เอง ไม่ต้องกลัวเลย ยิ่งท่านไม่เอาเงินเอาทองแลกเปลี่ยนเป็นค่าตัวเลย ท่านก็คือผู้มีบุญคุณต่อมวลมนุษยชาติ ไม่ใช่คนผู้โลก โหมโหล้นที่**“ได้เปรียบ”**อยู่ในสังคมแน่ แต่ท่านคือ **ผู้ให้ผู้เสียสละผู้มี หิตะประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ**(พหุชนหิตายะ)จริง ท่านคือ**ผู้ทำความ สุขให้แก่มวลมนุษยชาติ**(พหุชนสุขายะ)จริง ท่านคือ **ผู้เอ็นดูอนุเคราะห์ ช่วยเหลือโลก**(โลกานุกัมปายะ) **ตามคุณสมบัติแห่งอารยบุคคลของ พุทธศาสนาที่ช่วยสังคมตามฐานานุฐานะอยู่จริง** ท่านคือ โสดาบัน

สภิกษาคามี อนาคามี แห่ๆ เพราะคนระดับนี้หรือคนชั้น(class)นี้แล้วจริง จะต้องมีความจริง”ตามสัจจะแน่แท้ เป็นคนที่มีอารยธรรมสมคักดี สมสิทธิ์ด้วยการบรรลุโลกุตระธรรมตามขั้นของพระพุทธเจ้า จึงเจริญ จึงประเสริฐเป็น**“อารยบุคคล”**ตามธรรม ที่มีคุณวิเศษแท้ ในสมรวัส เพศมีสิทธิ์เป็นได้ถึงขั้นที่ ๓ คือ**“นักบริหาร”** รองจากขั้นที่ ๔ คือ**“นักบวช”** ย่อมเป็นผู้ประเสริฐที่ตรงแท้ตามพุทธธรรมแน่นอน ขอให้สังคมมีความเป็น**“อารยบุคคล”**จริงตามสัมมาทิฏฐิของพุทธเพียงพอเถอะน่า จะได้เห็นความจริงกันอย่างประจักษ์สิทธิ์!

ข้อสำคัญคือ **ต้องมีโลกุตระธรรมเข้าข่าย“บุญนิยม”แท้ๆในคนจริงๆ** ซึ่งเป็นคุณธรรมของ**“อารยบุคคล”** ระดับ**“นักบริหาร”**(สูงระดับที่ ๓ รองจากระดับ**“นักบวช”**เท่านั้น) ภูมิธรรมจะอยู่ในฐานะ**“อนาคาริกชน”** คนระดับนี้แม้ภูมิธรรมด้านจิตหรือนามธรรมยังไม่บรรลุธรรมขั้น**“อนาคามี”**อย่างเป็นทางการเป็นปรมาตถ์ อย่างน้อยขอให้ด้านสสารรูปหรือรูปธรรมก็ควรถึงขั้น**“อนาคาริกะ”** คือ ผู้สามารถอยู่อย่างคนไม่สะสมบ้านช่องเรือนชานทรัพย์ศฤงคารเป็นของตนเองได้จริง ก็จะมีชีวิตอยู่**ได้ด้วยบริการของหน่วย“สาธารณสุขโรคี”** ดำเนินไปโดยไม่ยากโดยไม่ลำบากแน่แท้

“นักบริหาร” ระดับดังกล่าวนี้ จะมีความรู้มีสมรรถนะในการทำงานให้แก่สังคมประเทศชาติจริง และในด้านคุณธรรมตามหลัก**“บุญนิยม”** ก็จะเป็นคนที่**เป็น“อารยบุคคล”**จริงอีก จึงเป็นผู้มักน้อย (อับปิจจะ) ใจพอ(สันโดษ) เลี้ยงง่าย(สุภระ) เป็นต้น อันเป็นคุณสมบัติตามสารสัจจะของชาว**“บุญนิยม”**แท้จริง ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เช่น ในเล่ม ๑ ข้อ ๒๐ หรือในวินัยปิฎกก็มีมากมายแทบทุกเล่ม นั่นคือ จะเป็นคนที่**มี“วรรณะ ๔”(The classes)** ได้แก่ คนที่มีคุณลักษณะ ๔ ประการคือ เลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อย ใจพอ

(สันโดษ) ชัดเกล้า มีศีลเคร่ง มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม มีความเพียรยอด นั่นก็หมายความว่า คนระดับนี้ พ้นจากความเป็นคนผู้ “ไม่มีวรรณะ” (the masses) หรือพ้นจากคนที่มี “โทษลักษณะ” ไปแล้ว เป็น “เศรษฐชน” ที่มีชีวิตดำเนินไปด้วย “เศรษฐกิจ” (การกระทำที่ วิเศษ, การกระทำทางบุญ) จึงเป็นคนประเสริฐจริง เป็นคนไม่เบียดเบียน ไม่พาลพว้า ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม กินไม่แพงใช้ไม่แพง แต่เป็นคนสร้างสรรมีประโยชน์ต่อสังคมสูงแพงเหลือเพื่อเกินกว่าที่ท่านกินท่านใช้แน่นอน และท่านก็ไม่เอาคืน ไม่แลกเปลี่ยนเอาค่าแรงเอาค่าวัตถุอะไรต่ออะไรคืนมาให้ท่าน มีแต่เสียสละถมลงไปให้แก่สังคมแก่มวลมนุษย์ผู้อื่น จึงชื่อว่าเป็นคน “มีคุณค่า” ต่อสังคมอย่างเป็นลัจจะ เพราะฉะนั้น ผู้ที่มีตำแหน่งหน้าที่รับใช้ปวงชนสูงส่งปานฉะนี้ จึงเป็นคนไม่สะสมทรัพย์สินยกเว้นของตน ท่านคือ “รัฐบุรุษ” คือ “เศรษฐบุรุษ” ท่านทำเพื่อสาธารณะ ทำเพื่อปวงประชาเพื่อชาติโดยแท้ จึงเห็นได้เด่นชัดว่าท่านอยู่ในสภาพที่เป็น “คนจน” เพราะท่านไม่กักเก็บทรัพย์สินไว้เป็นของตนแล้ว ท่านมีแต่สร้างสรรมากมายแล้วก็สละจริงๆ ไม่สะสม(อปจยะ)จริง จึงมีเป็นของตนน้อยเท่าที่จำเป็น ตามลัจจะของ อาริยบุคคลผู้บรรลุธรรมที่ทำ “การเมืองบุญนิยม” ดังนั้น **ท่านยังเป็น อาริยบุคคลระดับสูงมากยิ่งเท่าใดๆ ท่านก็ยังไม่สะสม ยิ่ง “กล้าจน” (อัปปัจจะ)จริงยิ่งๆขึ้นเท่านั้น** เป็นนักบุญ ที่มีคุณธรรมนักบวชจริงยิ่ง

ที่นี้ก็มาถึงประเด็นที่ว่า **คนเช่นที่ว่านี้ จะหาได้จากที่ไหน? หรือแม้แต่คนที่จะเป็นอย่างนี้ได้ จะเป็นไปได้จริงหรือ?** ก็ขออภัยอย่างมากจริงๆที่จำเป็นจะต้องยกอ้างเอาชาวอโศกเพื่อยืนยันเปรียบเทียบให้เห็นจริงในเรื่องนี้ ส่วนใครจะเห็นเป็นการอวดตัวอวดตน หรือเห็นเป็นเรื่องพ้อผิ่น ก็คงห้ามกันไม่ได้ ก็เป็นสิทธิของแต่ละคนที่เขา

จะเห็นเช่นนั้น ในบรรดาชาวอโศกไม่ได้เห็นว่าเป็นความเพ้อฝัน เพราะ
ทุกวันนี้ในชุมชนชาวอโศกทั้งหลาย **ก็มีก็เป็น**เช่นดังกล่าวนั้นกันอยู่
มิใช่เรื่องเป็นไปได้ เพียงแต่ยังไม่ยิ่งใหญ่ หรือยังไม่โต
ไม่มากเท่านั้นเอง ทว่าคือ **“ความเป็นไปได้”**(possibility) แน่نون

เศรษฐชนตือคนมีวาระ ๙

ที่ผ่านมามาตมาได้กล่าวคำว่า **เศรษฐชน** ซึ่งแปลตามศัพท์ก็
คือ **คนผู้มีความประเสริฐ, คนผู้มีความดีเลิศ** และคำว่า **เศรษฐกรรม**
อันหมายถึง **การกระทำที่วิเศษ, การกระทำทางบุญ หรือการกระทำที่**
ประเสริฐ ดังนั้น คนผู้เป็น **เศรษฐชน** จริง ก็คือ คนที่มีคุณสมบัติ
ประกอบไปด้วย **การกระทำหรือมีพฤติกรรมที่วิเศษ, การกระทำ**
หรือมีพฤติกรรมที่อยู่ในทางบุญ, การกระทำหรือมีพฤติกรรมที่
ประเสริฐ นั่นเอง จึงจะชื่อว่า คนที่มีคุณลักษณะ**“บุญนิยม”**แท้
ตามคุณภาพประสิทธิภาพของแต่ละท่าน

คำว่า เศรษฐกิจ หรือเศรษฐศาสตร์ ผู้รู้ชาวไทยถ่ายทอด
ความหมายมาจากคำว่า **economy หรือ economics** ซึ่งรากศัพท์
ภาษาฝรั่งเขา แปลว่า **การประหยัด หรือความรู้เรื่องการจัดการ**
ระบบการผลิต ระบบการบริการแก่ประชาชนและสังคมให้ทั่วถึงเป็นสุข
เสมอสมานกัน หรือแม้แต่คำว่า **economist** ก็หมายถึง **คนผู้**
ประหยัด หรือ economizer ก็หมายถึง **เครื่องที่ช่วยทำให้ประหยัด**
เพราะฉะนั้น เนื้อแท้ของเศรษฐกิจ ก็คือ **การประหยัด** หรือ
ขยายความให้ลึกซึ้งไปอีก ก็คือ **ยับยั้งการใช้การจ่ายให้ลดได้มากขึ้นๆ**
หรือระมัดระวังจัดการลดทอนความเปลืองความสูญเสียให้ได้ยิ่งๆ

เพิ่มคุณค่าประโยชน์มากขึ้นๆ พุดให้ได้รับความรัดกุมที่สุด เศรษฐกิจ หรือเศรษฐกิจศาสตร์ ก็คือ เรื่องที่จะก่อ **ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด** นั้นเอง และต้องเป็น **“ประโยชน์แก่ส่วนรวมหรือสังคม”** ด้วย จะมีใช้ “ผลประโยชน์” ที่หมายถึงการโลกการหอบเอาวัตถุสมบัติมาสะสมทั้งกักทั้งโกยไว้ที่ตน หรือที่พรรคพวกของตนแต่ละกลุ่มแต่ละหมู่ให้มากอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แล้วทำให้คนอื่นขาดแคลน ซึ่งเป็นการเห็นแก่ตัว” เป็นอันขาด **แต่กลับจะเป็นตนเองนั้นแหละคือผู้ประหยัดหรือกินน้อยใช้น้อย** (แต่ไม่ได้หมายความว่า ทรมานตนจนขาดแคลนดอกนะ ผู้ปฏิบัติธรรมจะลดละหนายคลายได้ยิ่งขึ้นๆ ประหยัดได้ดีวิเศษขึ้น) **เศรษฐชนหรือนักเศรษฐศาสตร์ที่แท้ ยิ่งสูงยิ่งเอาไว้เป็นของตนน้อยลงๆ หรือกล้าจน(อัปบีจนะ) อย่างประเสริฐ ยิ่งขึ้นๆ ยิ่งมีความสามารถสูงขึ้น ก็ยิ่งเสียสละได้มากขึ้นๆ(จาคสัมปทา) ความเป็นตัวตน..เป็นของตัวของตนยิ่งน้อยลงๆ ยิ่งมักน้อยยิ่งกล้าจน (อัปบีจนะ) ยิ่งสันโดษยิ่งใจพอ(สันตุภุจฺจฺ) นั้นเอง จึงยิ่งจะเป็น “คนจน” หรือ คนที่เป็น “อนาคาริกชน” ผู้ไม่มีบ้านช่องเรือนชาน ไม่สะสมทรัพย์ ศฤงคารเป็นของตนแท้จริงยิ่งขึ้นๆ แต่มีประโยชน์สูงยิ่งๆ ขึ้นต่อสังคม**

คนผู้จะก่อประโยชน์ได้สูง และจะประหยัดได้สุด ก็ต้องเป็น คนที่รู้จักตัวเอง แล้วปรับตัวเองให้กินให้ใช้อย่างมีสาระมีญาณมีปัญญา โดยจัดการลดละกิเลสหรือลดส่วนที่เปลือง เลิกสิ่งที่ควรเลิกได้ไปตาม ภูมิธรรมที่ลดละความหลงโลก(โมหะ)ความโง่ที่เป็นทาสโลกีย์(อวิชชา) ออกไปได้เรื่อยๆ ซึ่งหมายถึง ลดการบำเรอตนเอง **เลิกละสิ่งที่ตนเสพ ติด** ได้มากขึ้นๆ เรียนรู้สิ่งที่เป็น “โลกียสุข” ที่สังคมหรือคนในโลกีย์ เขาสมมุติขึ้นมาอมมามา ประโลมโลกอยู่ไม่หยุด จนสามารถปฏิบัติ ลดละกิเลสได้จริงเหลือแต่สารสังจะที่สำคัญของชีวิต จึงจะ **มีไปคน** ที่ **ยังมีสมรรถนะสูง มีความเจริญก้าวหน้ามาก ก็เลยยังกินแพงใช้แพง**

สะสมใหญ่โต อดใหญ่อ้างโต เบ่งข่มยิ่งๆขึ้น สร้างค่านิยม“คนหัวสูง” หรือที่คำสแลงเขาเรียกประชดกันว่า “ไฮโซ” ขึ้นมาทับถมสังคม เป็นอันตราย ผู้พัฒนาตนได้จะนี่เองที่ชื่อว่า **เศรษฐชน** หรือ**เศรษฐบุรุษ** ผู้เป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่จะทำเศรษฐกิจอยู่ในสังคมอย่างถูกต้อง มีคุณค่าอันเป็น**ประโยชน์สูงสุด**แก่ตนแก่สังคมแก่โลกดียิ่งแท้

อาตมาต้องขออภัยอีกครั้ง ที่จะต้องกล่าวถึง“ชาวโศก”ขึ้นมา เป็นตัวอย่างในการอธิบาย

ชาวโศกพยายามที่จะอบรมฝึกฝนตนเอง ละลดกิเลสให้เป็นคนเจริญตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ผลจึงเกิดจึงเป็นขึ้นมา และเป็นผลที่เจริญในแบบโลกุตระด้วย ซึ่งเห็นได้รู้ได้ว่า ไม่เหมือนความเจริญแบบโลกีย์ เพราะความเจริญแบบโลกุตระนั้น จะสามารถตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้ชัดเจน เช่น เป็นคนเจริญด้วย“วรรณะ ๙” (The classes) เป็นต้น ผู้ปฏิบัติธรรมตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้า **เมื่อ“สัมมาทิฐิ”แน่แท้** ก็ย่อมจะพัฒนาตนเจริญจริง จนเป็นคนที่มีคุณสมบัติทั้ง ๙ นั้นอย่างเป็นจริงพิสูจน์ได้ หรือจะเป็นหลักธรรมอื่นอีก ไม่ว่าจะเป็น“กถาวัตถุ ๑๐”ก็ดี หลักตัดสินธรรมวินัย ๘ ก็ตาม แม้แต่ความเป็น“อาริยทรัพย์ ๗”ก็ได้ ก็ล้วนนำมาตรวจสอบพฤติกรรม หรือพฤติกรรมของคนผู้มีมรรคมิผลตามธรรมของพระพุทธเจ้าได้ ยิ่งจะเป็นการยืนยันอย่างสอดคล้องทีเดียว

ชาวโศกได้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้ามาเกือบ ๓๐ ปีแล้ว ก็เกิดเป็น**ชุมชนหรือสังคมแบบโลกุตระ** หรือแบบ**“บุญนิยม”**ขึ้นมา มีคุณลักษณะสอดคล้องตรงกันกับหลักธรรมต่างๆของพระพุทธเจ้าจริง แม้จะยังไม่ดีเลิศประเสริฐเยี่ยมอย่างโตอย่างใหญ่หรืออย่างสมบูรณ์ยอด ก็พอมีรูปธรรม มีนามธรรมที่พอสัมผัสได้บ้างแล้ว เช่น คุณลักษณะ

ของคน“วรรณะ ๙”(The classes) ก็เป็นเรื่องที่ชาวโศกต่างก็มีคุณสมบัติ เหล่านี้กันมากบ้างน้อยบ้าง เมื่อรวมเป็นชุมชนหมูกุ่ม ก็เป็น รูปธรรมที่เห็นความมีจริงเป็นจริงตามธรรมของพระพุทธเจ้าพอได้

๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) ก็คือ เป็นคนกินง่ายอยู่ง่าย ไปง่าย มาง่าย นั่งง่ายนอนง่าย เป็นคนเรียบง่าย ไม่เรื่องมาก ไม่ติดไม้ยัด มาก เพราะลดละความติดยึดมาได้จริงตามลำดับ ไม่เจ้าศเจ้าอย่าง ไม่เจ้ายุ่งเจ้ายาก เช่น กินก็ต้องอ่อยถูกปากต้องโกต้องหฺรู่ ไปก็ต้อง มีพาหนะสมศักดิ์ศรี มาก็ต้องมีการต้อนรับสมเกียรติ นั่งก็ต้องมีตั้ง มีเตียงมีเครื่องลาดปูหฺรู่หฺร่าเพียงพอ นอนก็ต้องมีหมอนมีพุกมีเครื่อง ประกอบตามที่เคยมีเคยได้ เป็นต้น จะไม่เป็นคนที่วุ่นวายยุ่งยาก อย่างนั้นแล้ว

๒. เป็นคนบำรุงง่าย(สุโปสะ) หมายความว่า เป็นคนที่อบรม ฝึกฝนให้เจริญได้ง่าย ไม่ตื้อตึง เป็นต้น

๓. เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน(อัปปิจจะ) ได้แก่ คนที่ทำตนให้ จนลงๆได้อย่างประเสริฐยิ่งขึ้นๆ กล้าเอาไว้เป็นของตนน้อยลงๆ เป็นต้น ดังที่เคยพูดถึงมาแล้ว

๔. เป็นคนใจพอหรือสันโดษ(สันตุฏฐิ) ได้แก่ คนที่ได้ฝึกหัด ลดละความเสพความติดของตนลงมาตามลำดับ เช่น เราเคยกินวันละ ๓ มื้อ แล้วตั้งใจลดน้อยลงมากินวันละ ๒ มื้อ หรือเคยใช้เงินเดือนละ ห้าพัน ก็ตั้งใจให้น้อยลงมาใช้สามพันให้พอ เป็นต้น จนสามารถทำได้ โดยภาวะจิตใจนี้แหละจะมีความเจริญขึ้นเป็น“สันโดษ” คือ ใจมันจะมี “ความพอ”กับสิ่งที่เป็นที่ มี จะมีความทนได้ มีปัญญาฉลาดรู้ว่า “๒ มื้อ” หรือ “ใช้เดือนละสามพัน” เราสามารถทำได้ “พอ”จริงๆ และมีปัญญาเห็นผลดี เห็นจิตใจระงับ เห็นจิตใจไม่ต้องทน ไม่ต้องทุกข์

จิตสันโดษหรือ“ใจมั่นพอ”จริงๆ เพราะมีปัญญารู้แจ้งเห็นจริงในความหลงโลก และได้ลละกิเลสตัวติดยึดตามโลกสำเร็จจริง สันโดษจึงปฏิสัมพันธ์กับความมักน้อยไปตามลำดับเสมอ และจะปฏิสัมพันธ์กับความสงบระงับ(วิเวก)ด้วย กล่าวคือ ผู้ฝึกหัดละลดให้แก่ตน ตนก็ติดยึดน้อยลง แม้จะมีน้อยหรือจนลง ก็อยู่ได้ ไม่ทุกข์ร้อน ทำความน้อยลงๆ ให้แก่ตนเองไปเรื่อยๆ เป็นลำดับๆ และเมื่อปฏิบัติ“มักน้อย” จนจิตที่เจตสิกเลสได้ไปตามขั้นตอน สภาพจิตใจของตนเองก็จะมี **“ความหยุดความพอ”** ใจที่อยากเพิ่มมาให้แก่ตนหรือความตื่นรนบ้าเรอตง ก็จะน้อยลงๆ นี่คือ ใจเข้าสู่ภาวะ**“พอ”** ชื่อว่า **สันโดษ** แล้วภาวะตื่นรนเดือดร้อนก็จะน้อยลงๆ กระทั่งสงบเป็น**วิเวก** โดยไม่ต้องหนีเข้าไปอยู่ป่า หรือหลบสังคมไปไหน เพราะบรรลุ**“วิเวก ๓”**

๕. เป็นคนขัดเกลา(สลละชะ) ได้แก่ ขัดเกลานิสัย ขัดเกลากายกรรม วาจากรรม มโนกรรม ขัดเกลากิเลสของตน จะสามารถสังเกตเห็นได้ที่เดียวว่า มีพฤติกรรมขัดเกลาตน เป็นคนแก้ไขตน ขัดใจตนเองให้ไปในทางที่ถูกต้อง(สัมมา)อย่างมีชฌิมา มีชฌิมาปฏิบัติทางจึง**มีไป**ไม่ขัดใจตนเองหรือทำตามสบายใจตามที่ตนชอบ

๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง(ฐตะ) ได้แก่ การสามารถกำจัดกิเลสได้แล้ว ตามศีลแต่ละขั้นสูงขึ้นไป ปฏิบัติตนมีศีลเคร่งขึ้นได้เรื่อยๆ ศีลใดที่เราสมทานถ้ายังกำจัดกิเลสไม่ได้ เราก็ต้องฝืนต้องทน เมื่อเราปฏิบัติขัดเกลาหรือกำจัดกิเลสได้แล้ว จิตใจก็จะไม่ต้องฝืนไม่ต้องทน ไม่ต้องทุกข์ จิตใจจะเป็น**“ปกติ”**ในศีลข้อนั้นๆ ศีลข้อใดที่ผู้ปฏิบัติจนมีคุณสมบัติของจิตสู่สภาพ**“ปกติ”**ได้แล้ว ศีลนั้นก็คือ **ความปกติของผู้นั้น** ศีลจะแปลว่า **ปกติ** ก็ต่อเมื่อได้บรรลุผลของศีลนั้นๆ นั่นคือผู้มีศีล หรือผู้มีปกติแล้วตามศีลข้อนั้น ผู้มีศีลข้อนั้น เข้าถึงศีลข้อ

นั้นแล้ว(ศีลสัมปทา) บรรลุศีลธรรมนั้นเป็น“ปกติ”แล้ว ดังนั้น ผู้ที่มีศีลใดแล้ว ก็สามารถเพิ่มคุณภาพของศีลใหม่ให้ยากให้สูงขึ้นๆไปอีกได้เรื่อยๆ นี่คือ ผู้มี“ฐูตะ” หรือศีลที่เรียกว่า “ฐุดงค์” ผู้มีศีลชั้น“ฐูตะ” หรือ“ฐุดงค์”จึงเป็นผู้ที่ชื่อว่า ผู้มีศีลยากขึ้นได้จริง ศีลใดที่ปฏิบัติบรรลุผลแล้วก็ไม่ยากไม่ลำบากแม้ศีลนั้นจะสูงจะยาก ก็เป็นคนบริสุทธิ์ในศีลนั้นๆอยู่อย่างสบายปกติชีวิต ผู้มี“ฐูตะ”จึงมี“ศีลที่คนอื่นยังต้องฝึกต้องยาก” คือ ผู้ก่าจัดเหตุได้แล้วก็มีศีลยากนั้นได้สบายๆ**ปกติธรรมดา**

๗. เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ได้แก่ คนที่มีกายกรรม วาจกรรม มโนกรรม หรือมีพฤติกรรมที่ดีงาม เป็นที่น่าเลื่อมใส

๘. เป็นคนไม่สะสม(อภยยะ) ได้แก่ การไม่หอบกอบกองเอาไว้เป็นของตน โบราณจารย์ท่านแปลไว้แต่เดิมว่า ไม่สะสมกองกิเลสเพียงแง่เดียว ที่จริงนั้น ไม่ว่าจะเป็นวัตถุทรัพย์ศฤงคาร หรือกองกิเลส ก็ล้วน**“ไม่สะสม”**ทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมที่เป็นพุทธโลกุตระก็จะหัดเป็นผู้“มักน้อยหรือกถาล้างน”แล้วก็จะเป็นผู้“สันโดษ”ไปตามลำดับนั่นเอง จึงจะเป็นผู้**“ไม่สะสม”**ได้จริงยิ่งขึ้นๆตามขั้นของภูมิธรรม สุดท้าย**เป็นคนที่ทำงานฟรีอยู่ในสังคมของ“บุญนิยม”ที่มีระบบ“สาธารณโลกี”(มีกินมีใช้แบบสาธารณะ)**ไปได้จริงสบายๆ เป็นอนาคาริกชน(คนผู้ไม่มีบ้านช่อง ไม่มีทรัพย์ศฤงคาร)

๙. เป็นคนมีความเพียรยอด(วิริยารัมภะ) ได้แก่ ความบากบั่น การพยายามอยู่เสมอเพื่อให้ถึงซึ่งความสำเร็จนั้นๆ ความพยายามที่ไม่ท้อถอย ดังนั้น ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่บรรลุมรรคผล จะเป็นคนมีความเพียร จะขยัน จะอุตสาหะ เป็นธรรมดา **“ธรรมใดวินัยใด เป็นไปเพื่อความเกียจคร้าน ธรรมนั้นวินัยนั้นๆ ไม่ใช่ของเราตถาคต”** พระพุทธเจ้าตรัสย้ำไว้อย่างนี้ ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าบรรลุธรรมจริง จึงเป็นคนที่มีความเพียรยอดจริงๆ คนที่มีความเพียรยอด

หรือปรารถนาความเพียรอยู่เสมอๆนั้น แน่แน่นอนย่อมมีผลผลิต มีสิ่งที่เกิดที่เป็นผลงานจากความขยันของเขา เจริญงอกเงยไปพลุลย์อยู่เป็นนิจ ผู้มีความเพียรยอดเยี่ยมมี“ลาภ” หรือมี“ผลผลิต”อยู่เสมอ นั่นก็คือมี“ทรัพย์”อยู่เสมอ นั่นเอง ความเพียรจึงเป็นหลักประกันที่ชัดเจนว่า **ผู้นี้มี“ทรัพย์”อยู่ในตัว หากมีสมรรถนะและความขยัน** ย่อมไม่ขาดแคลนทรัพย์ ทำเมื่อใด ก็คือ มีผลผลิตเกิดเมื่อนั้น นี่คือนคนผู้มีหลักประกันว่า เป็นผู้มีลาภเสมอ ไม่ต้องกลัวว่า **จะ“ไม่มี”** จึง**กล้าจน กล้าไม่สะสม** ก็สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ไม่กลัวอดอยากขาดแคลน เพราะมั่นใจหรือมี“ศรัทธาพละ”ในสมรรถนะและความเพียรของตน

เมื่อมีหมวกกลุ่มสังคมที่เต็มไปด้วย“วาระ ๙” รวมกันเป็นชุมชน ซึ่งต่างก็เป็น“**เศรษฐชน**” ผู้ประหยัด ขยัน เกื้อกูลกันและกันอยู่พร้อม กับสามัคคี สร้างสรร เสียสละ แม้จะยังไม่ใช่มั้มีภูมิธรรมสูงกันไปทุกคน ก็มีคุณธรรมเป็นอาริยะตามฐานานุฐานะที่มีจริง ต่างนำพากันไปขัดเกลากันไป เป็นบูรณาการไปสู่ความสัมบูรณ์ของบูรณาภาพในอนาคต มีสังฆธรรม สัลลชธรรม นียยานิกธรรม สันติธรรม ตามธรรมสมควร แก่ธรรม ก็นี้แหละคือ พุทธบริษัท

ความต่างของเศรษฐชน กับคนผู้มั่งคั่ง

เราได้พูดกันไปแล้วว่า **พุทธบริษัท** นั่นคือ **เศรษฐชน** คนผู้มีความประเสริฐ หรือคนผู้มีความดีเลิศ และความประเสริฐหรือดีเลิศนั้น ก็เช่น ผู้นั้นต้องมี “วรรณะ ๔” เป็นต้น ซึ่งได้แก่ เป็นคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อยหรือกัลยาณ สันโดษ ชัดเกลา มีศีลเคร่ง มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม ขยันยิ่งอยู่เสมอ

อาตมาขอยืนยันอีกว่า คุณสมบัติที่เป็นความประเสริฐหรือความดีเลิศนั้นต้องเป็นแบบโลกุตระเช่นว่า เป็นอารยชนผู้ประหยัด ขยัน เกื้อกูล และสร้างสรร เลียสละ หากถึงขั้น**เศรษฐชน** ผู้สูงขึ้นยิ่งสูง ก็ยิ่งเจริญยิ่งจะสร้างสรรเลียสละเป็น**อนาคาริกชน** หรือเป็น**คณจน** ไม่สะสมทรัพย์สินยศถาบรรดาศักดิ์ที่เดียว ประเด็นนี้แหละ ที่ต้องทำความเข้าใจให้แจ่มแจ้ง เพราะเป็นนัยสำคัญที่**เศรษฐชน** ต่างกับ**คนผู้มั่งคั่งร่ำรวยทรัพย์สินถาวร** ที่รู้จักกันดีอยู่ทั่วไป ซึ่งเรียกกันว่า **เศรษฐี**

ดังนั้น ความเป็น**เศรษฐชน** กับความเป็น**เศรษฐี** จึงต่างกันแน่นอน โดยเฉพาะในประเด็นนี้แหละ ที่ชี้ชัด และยังมีประเด็นอื่นอีกที่ต่างกันอยู่ในนัยชั้นลึกซึ่งซับซ้อน อันปนอยู่อย่างละเอียดในความคล้ายกัน

เช่น **เศรษฐี** อาจจะประหยัดคล้ายกันกับ**เศรษฐชน** เพราะการประหยัดย่อมเป็นคุณสมบัติที่ดีของคน **เศรษฐี** บางคนอาจจะประหยัดยิ่งกว่า**เศรษฐชน** ด้วยซ้ำ แต่การประหยัดนั้นเข้าข่ายชี้เหนียวตระหนี่(มัจฉริยะ) หรือธรรมดาของ**เศรษฐี**ทั้งหลายจะไม่รู้จักกิเลสที่โลกเห็นแก่ตัวของตน การประหยัดดังกล่าวนี้จึงแตกต่างจาก**การ**

ประหยัดของ**เศรษฐชน** เพราะการประหยัดของ**เศรษฐชน**นั้นต้องมีเชิงประเสริฐหรือดีเลิศ ถึงขั้นปรมาตม์แบบโลกุตระกฤศล ไม่เช่นนั้นนับเป็น**อารยชน** หรือ**โลกุตระบุคคล** ไม่ได้

กล่าวคือ การประหยัดของ**เศรษฐชน**นั้นต้องมีวิชา ๙ หรือมีญาณปัญญาขั้นปรมาตม์อย่างสัมมา โดยเฉพาะเพื่อลดละความเห็นแก่ตัว และกำจัดกิเลสขี้โลภ **เศรษฐชน**จะต้องมีวิปัสสนาญาณอ่านจิตในขณะนั้นของตนออก แม้จะลดกิเลสได้บ้างไม่ได้บ้าง ในการปฏิบัติช่วงนั้น ก็รู้ตัวและเจตนาทำการลดละกิเลส อยู่อย่างแท้จริง ดังนั้น**เศรษฐชน**จึงแตกต่างจาก**เศรษฐี** ตรงนี้เอง เพราะแม้การประหยัดนั้นจะมีกิเลสขี้โลภเห็นแก่ตัวเป็นอำนาจบังการอยู่ คนที่สั่งสม**ความเป็นเศรษฐี**ทุกคน ไม่ว่า**เศรษฐี**คนไหน เขาจะ**ไม่เกี่ยง** เพราะเขามุ่งร่ำรวยหรือเขาจะไม่วิปัสสนาญาณ ไม่ปฏิบัติฌาน(เพ่งเพากิเลส) ไม่รู้ปรมาตม์ของตนหรือไม่มี“วิชา ๙”นั่นเอง แต่สำหรับผู้ที่สั่งสม**ความเป็นเศรษฐชน** **เกี่ยง**แน่นอน และจะต้องปฏิบัติตนเพื่อกำจัดกิเลสจริงๆ จังๆด้วย เพราะ**เศรษฐชน**แท้ที่สัมมาภิปฏิจริงนั้นจะมุ่งพัฒนาตนมิใช่พัฒนาลาภยศสรรเสริญสุขที่เป็นโลภก็ย จะต้องมุ่งเป็นอนาคาริกชน มิใช่มุ่งร่ำรวย

เศรษฐี จึงได้แก่ **ผู้ไม่พยายามจะเป็นคนจน หรือคนที่จะไปสู่ความเป็นอนาคาริกชน แน่แน่นอน** เศรษฐีจะไม่รู้ตัวรู้ตนได้ง่ายๆ แต่เศรษฐชนจะต้องเรียนรู้อุคคัลที่ชื่อว่า ขี้เหนียวหรือตระหนี่ และจะต้องกำจัดกิเลสที่เป็นต้นเหตุฝึร้ายอย่างจริงจังตามหน้าที่ของ**เศรษฐชน**ที่เดียดังนั้น **เศรษฐี** จึงไม่ได้ประหยัดจริง แต่เป็นความขี้เหนียวต่างหากที่ทำงานอยู่ในจิตของ**เศรษฐี**จริงแท้ ส่วน**เศรษฐชน** จะต้องกำจัดกิเลสหรือเหตุแห่งความขี้เหนียวเสียด้วยซ้ำ จึงต่างกันด้วยลัจจะความจริง

ด้วยประการฉะนี้

แม้แต่ความขยัน การสร้างสรรค์ ทั้ง*เศรษฐชน* ทั้ง*เศรษฐี* ต่างก็ขยันสร้างสรรค์ทั้งคู่ หรือ*เศรษฐี*อาจจะขยันสร้างสรรค์มากกว่าเก่งกว่า*เศรษฐชน* ก็เป็นได้ แต่ที่ต่างกันอย่างชัดเจนคือ *เศรษฐี*ขยันสร้างสรรค์**เพื่ออามิสสะสมลาภยศสรรเสริญสุขที่เป็นโลกีย์** ส่วน*เศรษฐชน*นั้นขยันสร้างสรรค์**เพื่อละล้างกิเลสที่เป็นโลกีย์** จึงชื่อว่า **โลกุตร** อันสวนทางกัน(ปฏิปัสต)คนละชั่วที่เดียว ตราบใดที่*เศรษฐี*ยังไม่“กล้าจนหรือมกน้อย”(อัปปีจนะ) ยังขาดความกล้าที่จะ“ไม่สะสม” (อปจยะ) ยังไม่กล้าเหลือไว้ที่ตนให้น้อยกว่าสละออกไป หรือไม่กล้าสละออกไปมากกว่าที่ตนกักเก็บไว้ อย่างเป็นลัจจะ ซึ่งแน่นอนว่า*เศรษฐี*จะไม่มีเป้าหมายพัฒนาตนจนเป็น“**อนาคาริกชน**”(คนผู้ไม่มีบ้านช่องเป็นของตน ไม่มีทรัพย์สินถาวร)เด็ดขาด ดังนั้น เนื้อแท้แห่งการเสียสละของ*เศรษฐี*จะไม่มากเท่าหรือไม่สะอาดบริสุทธิ์เท่าของ*เศรษฐชน*ใดๆ นี่คือ นัยสำคัญที่แตกต่างกัน

หากนำเอาคุณลักษณะหรือวาระทั้ง ๔ มาอธิบายขยายความกันทั้งหมด ก็ยิ่งจะเห็นชัดถึงทั้งความคล้ายกัน และทั้งนัยสำคัญที่ต่างกัน อยู่ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็คุณลักษณะของคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มกน้อยหรือกล้าจน สันโดษ ชัดเกลา มีศีลเคร่ง มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม ความขยันเยียมอยู่เสมอ

เฉพาะอย่างยิ่ง ในข้อที่ว่า *มกน้อยหรือกล้าจน สันโดษ* และที่สำคัญคือ *ไม่สะสม* จะเห็นเด่นชัดเป็นรูปธรรมที่เดียว เพราะผู้ที่คงความเป็น*เศรษฐี*อยู่ไม่เลิกหรานั้น จะไม่รู้จักพอ จะไม่กล้าจน และแน่นอนจะต้องสะสมทรัพย์สินถาวรเป็นของตนเองชนิดเห็นได้สัมผัสได้**อย่างปรากฏชัดเจน** ส่วน*เศรษฐชน* ก็จะเห็นได้สัมผัสได้อย่างปรากฏ

ชัดเจนเช่นกันว่า รู้จักพอ กล้าจน และ **ไม่สะสมทรัพย์ศฤงคารเป็นของตนจริง**

เมื่อพูดกันมาจนถึงบรรทัดนี้ บางคนอาจจะสงสัยขึ้นมาตึงต๋าก็คงได้ว่า ในศาสนาพุทธมีเรื่อง**ชั้นวรรณะ**ด้วยหรือ? เพราะมีคำว่า**“วรรณะ”** อยู่ชัดๆ

ก็ขอยืนยันว่า **มี** แต่ความเป็นชั้นหรือวรรณะนี้ มีนัยสำคัญที่เราควรจะได้พูดกันให้ชัดเจน

ในความเข้าใจของคนทั่วไปจะเข้าใจความเป็น**“ชาติชั้น”** ซึ่งหมายถึง **ความเป็นชั้นเป็นวรรณะ** ตามที่ชาวอินเดียเขาแบ่งกันไว้ แม้ทุกวันนี้ก็ยังยึดถือกันอยู่ และหรือความเป็น**“ชนชั้น”** ที่หมายถึง การแบ่งระดับของคนตามฐานะทางสังคมบ้าง ตามเชื้อชาติผิวพรรณบ้าง ตามเผ่าพันธุ์ชั้นสกุลบ้าง เป็นต้น ซึ่งความเป็น**ชนชั้น**มันก็มีอยู่ในสังคมของคนทั้งโลก มากบ้างน้อยบ้าง มีอยู่จริงแน่นอน

พระพุทธเจ้าก็ใช้คำว่า **“วรรณะ”(The classes)** ตรงๆชัดๆเช่นกัน อันหมายถึง **คนชั้นสูง** และ**“อวรรณะ”(The masses)** อันหมายถึง **คนชั้นต่ำ** ว่าจะไม่ได้หมายถึงความเป็น**“ชาติชั้น”** หรือ**“ชนชั้น”** ตามที่ได้พูดถึงผ่านมาข้างบนนั้น **“วรรณะ-อวรรณะ”**ของพระพุทธองค์ มีนัยลึกซึ้งยิ่งกว่านั้นอย่างสำคัญ

คนที่นับว่าเป็น**“คนชั้นสูง”** หรือผู้มีวรรณะของพุทธนั้น คือคนที่มีคุณธรรมมีคุณค่าในตนตามสังขะ ซึ่งวัดได้ด้วยพฤติกรรมะ วัดได้ด้วยกรรมที่คนผู้นั้นประพฤติ ทางกาย ทางวาจา **โดยเฉพาะทางใจ** ไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีเชื้อชาติอย่างไร เกิดมาจากสกุลใด เผ่าพันธุ์ไหน จะร่ำรวยหรือยากจน ก็ไม่ถือเป็นสำคัญนำมาเป็นแบ่ง**“ชั้น”**ของคน

ดังที่ได้อธิบายคุณลักษณะทั้ง ๙ หรือวรรณะ ๙ ผ่านมาแล้ว ก็จะได้เห็นได้ชัดเจนว่า การแบ่งชั้นวรรณะในแบบของพุทธนั้น ท่านกำหนด

เอาที่พฤติกรรมของคน เช่น เป็นผู้เลี้ยงง่าย ผู้บำรุงง่าย ผู้มักน้อยหรือกล้าจน ผู้สันโดษ ผู้ขัดเกลากิเลส ผู้มีศีลเคร่ง ผู้มีอาการที่น่าเลื่อมใส ผู้ไม่สะสม ผู้พากเพียรขยันยิ่ง ดังนี้ ซึ่งไม่ได้กำหนดเอาที่เชื้อสายทาง “สรีรพันธุ์”(gene = “กรรมพันธุ์” ที่ใช้กันในปัจจุบันนั้นแหละ) หรือสกุล หรือผิวพรรณ แม้แต่ความมีทรัพย์สินมากน้อย เป็นเรื่องกำหนดเลย แต่แบ่งกันด้วย “คุณค่าแห่งความเป็นคนที่มีประโยชน์ต่อตนเองต่อสังคม ซึ่งปรากฏทางพฤติกรรมจริง อันประกอบด้วย กายกรรม..วจีกรรม..มโนกรรม ในชีวิตนี้ที่ทำมาแล้วและกำลังกระทำอยู่” เป็นเรื่องกำหนดชีวิตความมีระดับสูงต่ำของคน

เพราะฉะนั้น **ความมีชั้นวรรณะของพุทธ** จึงมีนัยสำคัญที่ต่างกันกับที่คนส่วนใหญ่ในโลกยึดถือกัน หากพยายามตั้งใจทำความเข้าใจ ก็ไม่ใช่เรื่องลึกเรื่องยากอะไรมากนัก การเป็น**คนชั้นสูง**เท่านั้นเองที่ยาก เรื่องของ“ชั้น” หรือวรรณะ(class) แห่งความเป็นคนในสังคมจึงมีอยู่จริง และต้องยืนอยู่บนพื้นฐานของสังฆธรรมที่แท้จริง คนที่ได้เรียนรู้และขัดเกลาพัฒนาตนเอง จนชื่อว่า เป็น**เศรษฐบุบ** หรือเป็น**อารยบุคคล**จริง ๆ นั้น ในศาสนาพุทธมีแน่ หากเรียนพุทธศาสตร์ให้ “สัมมาทิฐิ” และปฏิบัติเป็น “สัมมาปฏิบัติ” จน**พ้นศีลพหตปรามาส** ย่อมมีมรรคผลเป็น**อารยบุคคลหรือเป็นโลกุตระบุคคล**ได้แน่นอน ตามคำสอน(อนุสาสนี)หรือทฤษฎีของพุทธศาสนา ที่เป็นศาสนาเดียวเท่านั้นที่มีคำสอนชั้น**“โลกุตระธรรม”** และสามารถปฏิบัติได้ถึงจริงจึงเรียกว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** ซึ่งหมายความว่า คำสอนที่ปฏิบัติได้จริงเป็นได้จริง เป็นเรื่องดีวิเศษไม่น่าเชื่อ แต่ก็เป็นไปได้จริงน่ามหัศจรรย์ยิ่ง

“คนชั้นสูง” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า คือ ผู้มี “ชั้น” มี “วรรณะ”จริงในสังคม เรียกว่า **“อารยบุคคล”** จึงเป็นได้มีได้

หากเราจะแบ่ง **“ชั้น”** ของคนในสังคม ก็แบ่งออกได้เป็น ๔ ชั้น

ได้แก่ ๑. นักผลิต ๒. นักบริการ ๓. นักบริหาร ๔. นักบวช ซึ่งมันมีความจริงที่สื่อแสดงถึง “ชั้นของคน” หรือ “ระดับของคุณค่าแห่งความเป็นคน” (the classes) ในสังคม ตามตำแหน่งหน้าที่ที่กำหนดเรียกนั้นๆ

ตามค่านิยมของสังคม โดยเฉพาะในสังคมชาวพุทธ คนในสังคมมี “บัน” อยู่จริง ได้แก่

๑. **นักผลิต** เปรียบได้กับ **โสดาบัน** เป็นคนชั้นปฐมฐานของ “อารยบุคคล” พระองค์ตรัสเรียกว่า *สมณะที่ ๑* ในชุมชนที่เป็นอารยะจริง หรือในพุทธบริษัทแท้ๆ คนชั้นนี้จะมีมากที่สุด

๒. **นักบริการ** คนชั้นรองลงมาอีกก็คือ เปรียบได้กับ **สกิทาคามี** พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า *สมณะที่ ๒* ในชุมชนที่เป็นอารยะจริง หรือในพุทธบริษัทแท้ๆ คนชั้นนี้จะมีมากกว่าคนชั้นที่ ๓ หลายเท่า

๓. **นักบริหาร** เป็นคนชั้นสูงรองลงมา ก็เปรียบได้กับ **อนาคามี** พระองค์ตรัสเรียกว่า *สมณะที่ ๓* ก็ยังเป็นคนส่วนน้อย แต่ก็เป็นที่ไม่ยากเท่าชั้นที่ ๔ ที่สูงสุด

๔. **นักบวช** ยกไว้ว่าเป็นคนชั้นสูงสุด ดังนั้นจึงเปรียบได้กับ **อรหันต์** พระพุทธเจ้าตรัสเรียก “อรหันต์” ว่า *สมณะที่ ๔* ซึ่งเป็นคนส่วนน้อยที่สุดของสังคม เพราะเป็นที่ยากที่สุด

ขั้นฐานะในสังคมทางโลก หรือในทางโลกุตระ ก็คล้ายกัน คือ **คนชั้นสูง ยิ่งสูงขึ้นไป ยิ่งเป็นคนส่วนน้อย**

เพราะฉะนั้นผู้มีคุณธรรมเข้าข่าย โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ จึงจัดอยู่ในฐานะของ “คนชั้นสูงหรืออารยบุคคลระดับต่างๆ ที่ได้ระดับขึ้นไปจากพื้นฐานตามลำดับ” (The classes) และจะมีมากน้อยก็ตามจริงของระดับ.. **ที่ยิ่งสูงขึ้นๆ ก็ยิ่งน้อยลงๆ** ดังนั้น คนยัง **ไม่มีบัน** (อวรรณะ) จึงชื่อว่า **คนส่วนใหญ่ (the masses)**

คำว่า **สมณะ** โดยธรรมชาติขั้นปรมาตถสัจจะ(ความจริงที่มีเนื้อแท้
ชั้นสูงจนถึงขั้นสุด) จะไม่หมายเอาคำว่า เป็น **โคตรภูสงฆ์** หรือหมายเอา
แค่คนผู้ที่เป็น**พระที่มีเพียงรูปแบบเครื่องหมายนักบวช** เท่านั้น แต่
หมายเอาคุณธรรมที่แท้จริงที่แต่ละคนได้บรรลุ ตั้งแต่โสดาบัน เป็นชั้น
ที่ ๑ ไปทีเดียว ที่ถือว่า เป็น**“สมณะ”** ไม่ว่าจะอยู่ในสภาพของ
อุบาสก ก็ดี อุบาสิกา ก็ได้ หรือภิกษุก็ตาม ภิกษุณีก็เถอะ หากสามารถ
พัฒนาตนจนมีคุณธรรมบรรลุธรรมเข้าขั้นโสดาบันได้จริง ก็คือ **“สมณะ
ที่ ๑”** หากสูงขึ้นไปก็ยิ่งเป็นคนชั้นสูงยิ่งๆขึ้น เป็น **“สมณะที่ ๒-๓-๔”**

ฉะนั้นเองคือ **สาวกสังโฆ** ที่พระพุทธเจ้าทรงนับเป็น **“หมู่คนที่
ฟังคำสอนของพระองค์แล้วปฏิบัติจนบรรลุเป็น**อารยสงฆ์**”**(หมู่ของคนผู้
ประเสริฐ)แท้จริง ซึ่งเป็น**หมู่คนชั้นสูง**แต่ละชั้นๆ(The classes) นอก
นั้นแม้จะมีรูปแบบผ่านพิธีบวชห่มจีวรเป็นแค่โคตรภูสงฆ์ แต่ยังไม่เป็น
เศรษฐชนแม้**“สมณะที่ ๑”** จึงเป็นแค่หมู่คนส่วนใหญ่ที่สมมุติกันเอาไว้
ว่า **สงฆ์** หรือ**สมมุติสงฆ์**

พุทธบริษัทแท้ คือ **อารยสงฆ์** จึงหมายถึง สมณะ หรือโสดาบัน
บุคคลขึ้นไปจนถึงอรหันต์ ไม่ว่าจะ เป็นฆราวาสอยู่ในรูปของอุบาสก
อุบาสิกา ด้วยประการฉะนี้ ส่วน**พุทธบริษัทที่ยังไม่มีเนื้อแท้** คือ
สมมุติสงฆ์ จึงหมายถึง หมู่คนที่ยังไม่เข้าข่ายมีชั้นมีระดับเป็น
“โลกุตระบุคคล” แม้จะอยู่ในรูปแบบของภิกษุ ภิกษุณี แล้วก็ตาม

สังคมาที่มี “สมณะ” แท้ๆ เป็น **“เศรษฐชน”** แม้จะไม่**มี “เศรษฐี”** ก็
จะดำเนินชีวิตอยู่ในหลักสัมมามรรค อันมีองค์ ๘ สร้างระบบระบอบ
ของประชาธิปไตยไปตามทิศทางของชาวบุญนิยมแท้ ย่อมมีรูปแบบ
พฤติกรรมและความสุขพิเศษแบบโลกุตระ(อุปสมสุข) มิใช่คนที่วิ่งไล่หา
ความสุขแบบโลกียะเน่ๆ

ชั้นวรรณะในศาสนาพุทธ

เรื่องชั้นฐานะของคนนั้น จริงๆมันก็มีตามธรรมชาติอยู่แล้วในสังคม ดังที่ได้แบ่งกว้างๆเป็น ๔ วรรณะ คือ **นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช** โดยเฉพาะชั้นวรรณะของพุทธ นัยสำคัญก็ไม่เหมือน“วรรณะ ๔”ของคนอินเดีย ที่เขายึดถือกันอยู่ และทั้งไม่เหมือนการถือชั้นวรรณะแบบชาวโลกที่ถือๆกันทั่วไป

เพราะชั้นวรรณะในศาสนาพุทธหรือในความเป็น**ชาวบุญนิยม** ถือว่า คนมีชั้นมีระดับนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในฐานะของ **นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช** คุณสมบัติจะต้องมีสารสังจะ(แก่นแท้) เข้าชั้นหรือถึงชั้น(วรรณะ) ที่เรียกได้ว่า “คนมีระดับหรือคนชั้นสูง”(วรรณะ ๔ : The classes) ตามแบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ อันมี“คุณลักษณะ”แห่งวรรณะทั้ง ๔ ดังที่ได้อธิบายมาแล้ว ให้รู้ๆเห็นๆปรากฏจริงในตัวบุคคล และเมื่อรวมตัวกันเป็นกลุ่มสังคมก็ประกาศวัฒนธรรมของ “วรรณะ ๔” ยืนยันคุณค่าแสดงผลอยู่ทีเดียว ซึ่งแน่ๆว่าต้องต่างกับ **นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช** ที่เป็น“คนไม่มีระดับหรือคนชั้นต่ำ”(อวรรณะ ๖ : the masses)

คนไม่มีระดับหรือคนชั้นต่ำ(อวรรณะ) ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ได้แก่ ผู้มี“โทษลักษณะ” ๖ ประการ คือ

๑. เป็นคนเลี้ยงยาก (ทุพภะ)
๒. เป็นคนบำรุงยาก (ทุโปปะ)
๓. เป็นคนมักมากหรือไม่กล้าจน (มหัพิจจะ)
๔. เป็นคนไม่มีความพอหรือไม่สันโดษ (อสันตุฎฐิ)
๕. เป็นคนประกอบแล้วด้วยกองกิเลส (สังคณิจะ)

๖. เป็นคนขี้เกียจ (โง่ซเซ)

ดังนั้น นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช จึงเป็นไปได้ทั้งคนชั้นสูงหรือชั้นต่ำ

นัยสำคัญที่จะใช้ตัดสินถึงความเป็นชั้นเป็นระดับสูงต่ำของพระพุทธเจ้า จึงไม่ใช่หมายเอาแค่..หน้าที่การงานที่แต่ละคนทำอยู่เท่านั้นที่ชี้บ่งชั้นฐานะของคน เช่น ถ้าคนที่มีหน้าที่การงานอันจัดอยู่ในกลุ่ม **นักผลิต** ก็ถือว่า ต่ำที่สุด ต่ำกว่า **นักบริการ** และหน้าที่การงานอย่าง **นักบริการ** ก็ต่ำกว่า **นักบริหาร** หน้าที่การงานอย่าง **นักบริหาร** ต่ำกว่า **นักบวช** นั่นก็เป็นการบ่งชี้ชั้นหยาบ ผิดเพี้ยนตามค่านิยมโลกีย์

เครื่องตัดสินความสูงความต่ำแห่งชั้นวรรณะที่แท้คือ **“คุณสมบัติ”** **ทั้ง ๙** ดังที่เคยอธิบายมาแล้ว และ**“โทษสมบัติ”** **ทั้ง ๖** นั้นต่างหากเป็นตัวแจ้งลัจจะแบ่งชั้นอย่างถูกต้องลัจธรรม(พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐)

“โทษสมบัติ” **ทั้ง ๖** หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดๆว่า **“อรรณะง”** หรือ**“คนชั้นต่ำง”** นั้นดังนี้

๑. **คนเลี้ยงยาก(ทุพภระ)** คือ คนที่กินยากอยู่ยาก ไปยาก มายาก นั่งยากนอนยาก เป็นคนติดมากยึดมาก เจ้าศเจ้าอย่าง เจ้ายุ่งเจ้ายาก เพราะไม่ได้ปฏิบัติธรรมลดละความติดยึดอย่าง สัมมาทวิจฺฉิจริงจัง จึงเป็นคนเรื่องมาก อะไรก็ไม่ค่อยถูกใจ เลื่อนั้น เลื่อนี่วุ่นวายไปหมด นั่นก็ไม่อ่อย นี่ก็ไม่ทรูทรุสมเกียรติ ที่นั่งไม่นุ่มก็ไม่อยากนั่ง ที่นอนไม่ดีไม่สมคักดีศรีก็ไม่นอน จะไปก็วุ่นนั้น จะมากี่วุ่นนี้ เป็นต้น ซึ่งตรงกันข้ามกับ**“คนเลี้ยงง่าย”(สุภระ)** ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว

๒. **คนบำรุงยาก(ทุปโปละ)** คือ คนที่ไม่ศึกษาฝึกฝน ดื้อดึง พัฒนายาก ว่ายากสอนยาก เป็นต้น

๓. คนมักมากหรือไม่กล้าจน(มหัทปีจนะ) คือ คนยังโลภ ยังรวยไม่เสร็จ ยังกอบโกย ยังไม่คิดจะเรียนรู้เพื่อเข้าถึงการเสียดสละ (จาคสัมปทา) คนที่ยังไม่มีสัมมาทิฐิจึงตั้งใจฝึกฝนการละออก(เนกขัมมะ)

๔. คนไม่มีความพอหรือไม่สันโดษ(อสังตุนฺณฺญิ) คือ ผู้ที่ไม่ได้ศึกษา เรื่องกิเลส หรือไม่ได้ศึกษาธรรมะ ก็จะไม่รู้จักพอ มีเท่าไรทำอะไรก็ไม่พอ มีมากแล้วก็ไม่พอ มีใหญ่มีหนาเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ อะไรก็ตามที่ไม่รู้จักพอ ก็คือ ไม่รู้จักสันโดษในสิ่งนั้น ตั้งแต่..ลาภ หรือเงินทองทรัพย์สินศฤงคาร เป็นต้น กระทั่งถึงสมบัติในรูปวัตถุต่างๆ ไม่รู้จักพอในด้านนามธรรมก็ด้วย ซึ่งจะต้องศึกษาอย่างสัมมาทิเดียว เช่น โลกียสุข..ก็เสพไม่รู้จักพอกันอยู่นั้นแหละ ไม่เบื่อไม่หน่าย ไม่รู้จักการลดละให้มันจางคลายตามแบบโลกุตระ จึงไม่มีวันพอ ผู้เรียนรู้ปรมัตถธรรม ก็จะไม่รู้จักจิต..เจตสิก เมื่อลดละกิเลสได้จริง ก็จะไม่รู้แจ้งในอาการของจิตที่มีลักษณะ“พอ”ของตน นั่นคือ ผู้รู้จักสันโดษ จึงจะเป็นผู้สันโดษที่จริงถูกต้องธรรม

๕. ผู้ประกอบแล้วด้วยกองกิเลส(สังคณิกะ) ข้อนี้คงจะต้องพูดกันให้กระจ่างกันพอสมควร เพราะมันมีนัยสำคัญอยู่มาก เท่าที่เรียนๆ กันมา โบราณจารย์แปล สังคณิกะ ไว้เพียงว่า ผู้สมาคมด้วยหมู่คณะ หรือผู้ประกอบแล้วด้วยหมู่ แล้วถือกันว่า เป็นความเลื่อมของนักปฏิบัติ และจะไม่มีทางบรรลุธรรม ดังนั้น หากใครจะปฏิบัติตนให้บรรลุความเจริญขึ้นเป็นคนชั้นสูงมีระดับ(วรรณะ) เป็นคนประเสริฐ(อาริยะ) หรือบรรลุปรมัตถธรรม ก็จะต้องไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่คณะ ถ้าขึ้นคลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่คณะ ถือเป็น“โทษลักษณะ”(อวรรณะ) หรือเป็นความเลื่อมกันทีเดียว จะไม่เจริญไม่บรรลุมรรคผลไม่ก้าวขึ้นเป็นคนชั้นสูง เป็นคนประเสริฐ นั่นคือ ความเห็นของโบราณจารย์

ที่สอนๆกันมา

แต่โดยสังจะคนต้องสมาคมต้องคลุกคลีกับหมู่คณะ และที่
 พระพุทธเจ้าทรงสอนนั้น ก็ต้องคลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่คณะคนดี
 ต้องรวมคนดีเข้ามารวมกันทำงานสร้างสรรค์ ซึ่งสังคมที่เจริญหรือสังคม
 คนฉลาดใดๆต่างก็ทำกันเช่นนี้ แม้แต่จะศึกษาเรียนรู้ก็ต้องเข้าอยู่กับ
 หมู่คนดีนั่นเอง แล้วจะไม่ให้สมาคมคลุกคลีด้วยหมู่กันได้อย่างไร
 ต่อให้ปฏิบัติตนเพื่อบรรลुरुธรรมชั้นนิพพานก็เถอะ ก็ต้องคลุกคลีเกี่ยว
 ข้องอยู่กับหมู่คณะอยู่ดี อาจจะไปปลีกแยกไปไม่คลุกคลีบ้างในบางคราว
 เช่น อยู่ป่าคนเดียว นั่งคนเดียว กินคนเดียว นอนคนเดียว เป็นต้น ก็
 เพื่อศึกษาเพื่ออบรมจิตใจในบางด้าน เพราะที่ทำอะไร**“ผู้เดียว”**(เอโก)
 นั้นเป็นเพียง**“วัตร”(การปฏิบัติ)** ที่ควรกระทำบ้างเท่านั้น ท่านจึงกล่าว
 ว่า **อยู่ป่าเป็น“วัตร”** ไม่ใช่อยู่ป่าเป็น**“ศีลวัตร”**(ข้อปฏิบัติที่ต้องสำรวมระวัง
 อยู่เสมอ)หรือ**“กิจวัตร”**(กิจทำเป็นประจำ)ที่จะต้องปฏิบัติจนเป็นหลักเอก
 หรือหลักสำคัญเป็นประจำในชีวิต ดังนั้น **อยู่ป่าเป็น“วัตร”** จึงมีใช้..
อยู่ป่าเป็นกิจวัตรหรือเป็นศีลวัตร แต่มักจะสอนกันมาว่า ผู้จะปฏิบัติ
 เจริญเป็นคนชั้นสูงหรือเจริญขั้นบรรลुरुธรรมได้จะต้องหนีออกไปลิ่งสู
 อยู่ในป่า หรือต้อง**“อยู่ผู้เดียว”** ซึ่งคำว่า **“ผู้เดียว”** หรือคำว่า **“ไม่มี
 เพื่อนสอง”**นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๐ ข้อ ๕๕๕
 ชัดเจนว่า หมายถึง **การปราศจากกิเลสในจิต** นั้นต่างหาก ที่เป็น
“การอยู่ผู้เดียว(เอโก)หรือการไม่มีเพื่อนสอง” ซึ่งเป็นปรมัตถ์อย่างยิง
 นัยะแท้มีใช้หมายถึงตัวตนบุคคลอย่างพาชื่อเลย คืศึกษากันดูดีๆเถิด
 หลักปฏิบัติที่เป็นทางเอกของศาสนาพุทธ ที่ต้องปฏิบัติเป็น
 กิจวัตรหรือเป็นศีลวัตรนั้น คือ **มรรค ๘** หรือหลักเติมๆที่ครบๆ
 ก็คือ **โพธิปักขิยธรรม ๓๗** ซึ่งรู้กันคืออยู่ทั่วไป การไม่สมาคมไม่คลุกคลี

เกี่ยวข้องกับหมู่คณะ ก็เป็นหลักปฏิบัติแต่ต้องเข้าใจให้ตัว ไม่ใช่กิจวัตร หรือศีลวัตร ไม่ใช่สิ่งที่จะต้องทำประจำ เป็นแค่เพียง“วัตร” อันอาจประพฤติบ้างเท่านั้น **มรรค ๘** นั้นต่างหากที่ต้องปฏิบัติต้องมีอยู่กับชีวิตตลอดเวลา

ดังนั้น หากพาชื่อ ไม่สมควรไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่กับคนละก็ มันจะค้านแย้งกับคำสอนของพระพุทธเจ้าอีกมากมาย เช่น ท่านสอนให้คบบัณฑิต จึงจะเป็นมงคลอันอุดม หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า มิตรดี(กัลยาณมิตรโต) สหายดี(กัลยาณสหายโย) สังคมสิ่งแวดล้อมดี(กัลยาณสัมปวงโก) เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ เป็นต้น นั่นก็หมายความว่า ต้องเกี่ยวข้องกับคลุกคลีอยู่กับสังคมคนดีนั่นเอง หรือแค่ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ต้องอยู่ในหมู่คนดี อะไรวางนี้ ก็ล้วนยืนยันอยู่ชัดๆแล้ว การปฏิบัติธรรมที่มีความเห็น(ทิวฐิ) ว่า ต้องปลีกเดี่ยวหนีออกไปอยู่ป่าถาวรนั้น เป็นลัทธิเก่าแก่ของฤๅษีดาบส ใครไปหลงยึดเอาแบบอย่างก็เป็นวิธีปฏิบัตินอกพุทธ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิด หรือมิจฉาทิวฐิอยู่แท้ และทุกวันนี้ความเห็นชาวพุทธส่วนใหญ่ก็เห็นผิดดังว่า ออกนอกพุทธกันจริงแล้ว เพราะทิวฐิ..มิจฉา ปฏิบัติจึงมิจฉา

ที่ถูกนั้นคือ **ไม่สมควรไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องกับหมู่กับคณะคนชั่ว** จริงๆแล้วในสังคมนั้นยังมีคนชั่วที่เราจำต้องคบหาบ้างด้วยซ้ำ **ความหมายที่ชัดเจนที่สุดก็คือ สลัดหลุดออกมาจากกองกิเลส จนกระทั่งไม่คลุกคลีไม่เกี่ยวข้องกับกองกิเลส หลุดพ้นจากกองหรือหมู่หรือคณะของกิเลส**นั้นต่างหากที่เป็นเนื้อหา **คนผู้ประกอบแล้วด้วยกองกิเลส (สังคณิกะ) นี้เองชัดๆ ที่ชื่อว่าคนขี้ต่ำหรือคนไม่มีขี้(อวรรณะ) คือคนเลื่อม** มีชื่อว่า **สมาคมด้วยหมู่** แค่นั้นก็จะต่ำ เมื่อมิจฉาทิวฐินะนี้ มรรคผลจึงไม่มี แม้มีก็เป็นมิจฉาผล สังคมไทยจึงเป็นเช่นทุกวันนี้

ทั้งๆที่ชื่อว่า ไทยเมืองพุทธแท้ๆ แต่อาชญากรคอร์รัปชั่นโสเภณีมีมากกว่าประเทศอื่นเขาอย่างไม่น่าจะเป็น

๖. ความซึ้งเกี่ยว(ใกล้ซึ้ง) ข้อสุดท้ายของ“คนชั้นต่ำ”(อรรถนะ) นี้ คงไม่ต้องอธิบายอะไรกันมาก

คุณสมบัติของ“คนชั้นสูง” ไม่ว่าจะ เป็น นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช ก็คือ มีวรรณะ ๔ ซึ่งตรงกันข้ามกับอรรถนะ ๖ ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ระดับที่ ๑ ก็คือ คนที่มีคุณสมบัติอยู่ในชั้น มีศีล ๕ ซึ่งพฤติกรรมภายนอกไม่เกี่ยวข้องกับบอขายมุขใดๆแล้ว และในด้านจิตใจก็อยู่ในฐานะโสดาบัน อย่างน้อยก็มีพฤติกรรมที่เห็นได้รู้ได้ว่า ดำเนินชีวิตอยู่ใน“โสดาปัตติมรรค”(กำลังปฏิบัติเดินทางอยู่ในทิศโสดาบันแล้ว)จริง กล่าวคือ มีพฤติกรรมของ“จรณะ ๑๕” เป็นต้น ได้แก่ ลังวรศีล ชนิดที่มี“ข้อปฏิบัติหรือทางดำเนินที่ไม่ผิด”(อภินนทปฏิบัติ ๓) คือ สำรวมอินทรีย์ โภชนะมัตตัญญุตตา ซาคริยานุโยคะ อยู่อย่างเห็นๆ และ“สังฆกรรม ๗” คือ ศรัทธา หิริ โอตตปปะ พาหุสลัจจะ วิริยารัมมะ สติ ปัญญา มีอยู่ในผู้หนึ่งจริง พร้อมทั้งในด้านจิตก็ปฏิบัติ“ฉาน ๔” (ฉานลัมตแบบพุทธ) อย่างลัมมาทิกุสิ เพื่อให้เกิดลัมมาลังกับปะ ลัมมา วจา ลัมมา กัมมันตะ ลัมมาอาชีวะ ลัมมาสมาธิ และลัมมาญาณ ลัมมาวิมุติ ซึ่งแท่งนั้นก็คือ ปฏิบัติตนอยู่ตามทฤษฎี“มรรค ๘”หรือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อย่างถูกถ้วน(ลัมมา) ในชีวิตประจำวันนั่นเอง

โดยเฉพาะ ในสังคมคนที่มี“วรรณะ ๔”นี้ “ลัมมาอาชีวะ” หรือลัมมาอาชีพ จะไม่มี“มิจจาวณิชชา ๕” คือไม่มี ธุรกิจพาณิชย์ หรือไม่มี การซื้อขายที่ศาสนาพุทธถือว่าผิด ๕ อย่าง อันได้แก่

๑. อวรุท(สัตตะ) ที่ใช้รบราฆ่าฟันกัน

๒. ลัตว์(สัตตะ) หมายถึงลัตว์ทั่วไป จะลัตว์เป็นลัตว์ตายก็ตาม

๓. เนื้อสัตว์(มังสะ) ที่หลงกินหลงขายกันเกลื่อนตลาดนั้นแหละ

๔. สิ่งมอมเมา(มัจชะ) ขึ้นหายาบ เช่น เหล้ายาที่เสพติดกันหนักหนาสาหัสอยู่ในสังคม ไปกระทั่งเครื่องกินเครื่องใช้ ทั้งเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัว ตกแต่งอะไรต่ออะไรสารพัดที่ครีเอทกันขึ้นมาให้หลงติดกันจนถึงขั้นผลาญพราเสียดาย รวมถึงการละเล่นมหรสพที่เป็นอบายมุขซึ่งมอมเมากันให้เปลืองผลาญอยู่เต็มสังคม

๕. สิ่งเป็นพิษ(วิสะ) แก่ชีวิตแก่การเป็นอยู่ เช่น ยาพิษ ของกินเครื่องใช้ที่เป็นพิษเป็นภัยแก่สังขารชีวิต แม้จะกินจะใช้ไม่ตายทันที ทว่าตายผ่อนส่ง เป็นต้นว่า อาหารที่มีสารพิษ พิษพันธุกรรมอาหารที่มีสารพิษ สิ่งดังกล่าวมานี้ เป็นสิ่งที่คนผู้มีวิริยะหรือคนชั้นสูง ไม่ซื้อไม่ขาย แม้จะแค่คนชั้นระดับ ๑ คือ **นักผลิต** ผู้ทำการทำงานของตนอยู่ตามหน้าที่

ผู้เป็นพุทธหรือยืนยันว่า **ตนเป็นพุทธแน่แท้ จึงมีคุณสมบัติดังกล่าวมา** เพราะได้มีการลดละจาก**“มิจจามรรค”**(ทางดำเนินชีวิตที่ผิด) มาเป็นลำดับๆเสมอ ดังนั้นชีวิตของ**“คนมีวิริยะ”** ย่อม**เห็นได้ด้วยศีลด้วยธรรมของพุทธ เป็นเรื่องยืนยันกันในสังคม**(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๐) สังคมนั้นจึงจะชื่อว่า **มีศาสนาพุทธปรากฏให้เห็นอยู่จริง**

ฐานะ ๔ แห่งการงาน

มิจฉาชีพ ๕

หรือ มิจฉาอาชีพะ ๕

เราได้พูดกันมาบ้างแล้วถึง **นักผลิต นักบริการ นักบริหาร** **นักบวช** ว่า หากเป็น **เศรษฐบุรุษ** ซึ่งหมายถึงคนมีชั้นมีระดับ(วรรณะ ๔ : The classes) แท้จริง จะต้องทำตนให้สูงขึ้นจน **หลุดพ้นจากมิจฉาชีพ** หรือ **มิจฉาอาชีพะ ๕** คำว่า **มิจฉาชีพ** ก็ต้องหมายรวมไปถึง **มิจฉาวณิชชา ๕** (การซื้อขายที่ยังเป็นบาป) ด้วยแน่นอน

คนยอมทำงานทำหน้าที่อยู่ในสังคมตามสามัญ ซึ่งแบ่งง่ายๆ กว้างๆ ก็จะแบ่งได้ ๔ ฐานะ

๑. **นักผลิต** ได้แก่ ผู้สร้างผู้ทำเองแท้ๆ เป็นเจ้าของเอง มีความรู้ความสามารถเอง เป็นกรรมกรเอง

๒. **นักบริการ** ได้แก่ ผู้รับจ้าง ผู้ช่วยทำช่วยสร้าง ช่วยขนส่ง ช่วยแจกช่วยจ่าย ช่วยซื้อช่วยขายช่วยแบกช่วยหาม ผู้ไม่ใช่เจ้าของ หรือไม่ใช่เจ้านาย เป็นแค่ผู้รับใช้หรือลูกจ้าง ก็กรรมกรแท้ๆ นั้นแหละ

๓. **นักบริหาร** ได้แก่ ผู้จัดการ ผู้ปกครอง ผู้ทำหน้าที่ควบคุมดูแลจัดสรรให้กิจการงานของกลุ่มหมุ่นั้นๆเจริญพัฒนา ผู้คุ้มครองป้องกันดูแลหมู่กลุ่ม ตามสัจจะก็คือ *ผู้สูงกว่ามีความรู้ความสามารถ และมีศีลมีธรรมยิ่งกว่า ๒ ฐานะแรก* ซึ่งในสังคมทั่วไปก็หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ผู้นำของนักบริการและนักผลิตนั่นเอง

๔. **นักบวช** ได้แก่ ผู้มีศีลมีธรรมสูงกว่าฐานะอื่นๆ เป็นผู้มี “วรรณะ ๔” บริบูรณ์กว่าทุกฐานะ

ความเป็นฐานะทั้ง ๔ นั้น อธิบายขยายความขึ้นไปอีกชั้น ก็มีดังนี้

นักผลิต หมายถึง คนผู้มีงานมีหน้าที่ “ผลิต” (ทำให้เกิดขึ้น) นั้นแหละ ตั้งแต่ผลิตของกินของใช้ ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ไปกระทั่งผลิตเครื่องจักรเครื่องยนต์เครื่องกลเครื่องเทคโนโลยี ตลอดจนผลิตวัตถุ ผลิตศิลปะทางกาย-วจี และมโน ผลิตรูปสลักเสียงสัมผัสผสมผสาน ผลิตรูปธรรมนามธรรมทั้งหลายทั้งปวงประดามี เพื่อให้กินให้ใช้สอยให้อาศัยให้รักษายังชีพ ให้ทันแรง ให้ตกแต่งประดับประดาให้เล่น ให้ประโลมโลก ให้มีนเมาเสียดสี จนถึงครีเอทขึ้นมาอมมเมากันผลาญพร่ากันให้เสียหายแก่สังคม และถึงขั้นเป็นพิษฆ่าคนตายผ่อนส่ง อย่างเจตนาก็มี ไม่เจตนา也很多 ที่สุดผลิตขึ้นมาเป็นอาวุธแท่งๆเพื่อให้ใช้ฆ่าแกงทำหั่นถล่มทำลายกัน สำแดงความอำมหิตยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานใด ก็ทั้งนั้น ล้วนชื่อว่า **“นักผลิต”** ทั้งสิ้น

สิ่งผลิต จึงมีตั้งแต่ผลผลิตที่เป็นประโยชน์ยิ่ง เพื่อชีวิตแท้จริง เช่น พืชพันธุ์ธัญญาหาร เครื่องนุ่งห่ม เครื่องใช้ไม้สอย ที่อยู่อาศัย ใช้ทำงาน ยารักษาโรค และสิ่งอื่นๆที่จำเป็นสำหรับชีวิต หรือบ้างก็ไม่จำเป็นอะไรนัก จนกระทั่งถึงขั้นไม่จำเป็นเลย ตลอดจนจนถึงเป็นสิ่งฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย สิ่งมอมเมา สิ่งมีนเมา กระทั่งสิ่งที่ใช้ทำลาย

ร้ายกาจแก่คนแก่สังคม ดังที่ได้กล่าวถึงมาแล้ว

ส่วน..“นักผลิต”คนใดจะได้บุญหรือบาป จะเป็น**เศรษฐี**ผู้มี
มีคุณมีบุญ หรือจะเป็น**เศรษฐี**ผู้มีโทษมีบาป ก็มีแน่ แม้จะเป็นนักผลิต
ที่ไม่รวยด้วยซ้ำ แต่เป็นคนมีบุญ ก็จริงตามลัทธิที่จะได้กล่าวต่อไป

สิ่งผลิตใดเป็นสิ่งดี ก็ย่อมเป็นคุณค่าประโยชน์ แต่ถ้าสิ่งผลิต
ใดเป็นสิ่งไม่ดีหรือยิ่งเป็นสิ่งเลวร้าย ที่ทำลายดินน้ำลมไฟ หรือ
ทำลายคนสัตว์ ทำลายสังคม ทำลายจิตวิญญาณมนุษย์ สิ่งเลวร้าย
นั้นย่อมไม่เป็นประโยชน์ กลับเป็นสิ่งผลิตที่เป็นโทษแน่นอน *ไม่ว่าจะ
แจกหรือขายย่อมได้บาป*

และสิ่งที่เป็นประโยชน์ก็ดี เมื่อผลิตขึ้นมาแล้ว ตนก็ได้อาศัย
ประโยชน์นั้นตามลัทธิของตน แต่ถ้าไม่ได้แบ่งแจกเพื่อแบ่งออกไปให้
เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นเลย นักผลิตผู้นั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ หรือไม่มี
“บุญ” ไม่มี“คุณค่า”ใดๆอยู่ในโลก หากได้แบ่งแจกเพื่อแผ่เสียดสแก่
ผู้อื่นก็เป็น“บุญ” เป็นผู้มี“คุณค่า”อยู่ในโลก จะมากน้อยก็ขึ้นอยู่กับวิธี
ที่แบ่งแจก ว่าสุจริตยุติธรรมเพียงใด และใจที่เสียดสจริงสะอาด
บริสุทธิ์แค่ไหน

แต่ถ้าผลผลิตนั้นแม้จะเป็นประโยชน์ ทว่าไม่ได้แบ่งแจกเพื่อ
แผ่เสียดสให้แก่ใคร กลับใช้เป็นสิ่งแลกเปลี่ยนหรือซื้อขายกันอย่าง
เอารัดเอาเปรียบผู้อื่นตามวิถีคิดของ**ระบบ“ทุนนิยม”** ก็เป็นคน**“ไม่มี
คุณค่า”** เป็นคน**ไม่มีประโยชน์แก่ผู้อื่น**อยู่ในโลก *ย่อมไม่เป็น“บุญ”
นั้นแน่นอน* แถมการขายนั้นถ้าทำไรก็เป็น**“หนี้”** โดยลัทธิจะด้วยซ้ำ และ
ถ้ายิ่งสิ่งผลิตนั้นไร้ประโยชน์หรือเป็นสิ่งทำลายเลวร้ายหนักยิ่งขึ้นๆอีก
มีหน้าซ้ำไม่ได้“ให้”หรือแจกฟรี กลับใช้เป็นสิ่งซื้อขายแลกเปลี่ยนเพื่อ
เอารัดเอาเปรียบผู้อื่นตาม**วิถีคิดแบบระบบ“ทุนนิยม”** ก็แน่นอนอีก

เช่นกันว่า ผู้ผลิตนี้ยิ่งได้แต่“บาป” และ“บาป” มากทับทวียิ่งขึ้น

บาปบุญต่างๆนั้น จะน้อยจะมากอย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับความมีประโยชน์หรือเป็นโทษของสิ่งผลิตนั้นหนึ่ง ว่าดีหรือร้ายมากน้อยแค่ไหน ก็ตามสัดส่วนแห่งคุณหรือโทษภัยจริงของ“สิ่งผลิต”นั้นๆ และขึ้นอยู่กับ การให้หรือขาย ว่าดีหรือเลว มีคุณธรรมเสียสละหรือเอาเปรียบซึ่งโลก อามหิตสูงต่ำแค่ไหน อีกหนึ่ง

นักผลิต ที่มั่งคั่งร่ำรวยก็มี ที่จนก็มี และที่รวยเพราะสุจริตก็มี **รวยเพราะเล่ห์ของทุนนิยมก็มาก และมากยิ่งขึ้นกว่ารวยเพราะสุจริต ด้วยซ้ำ** ฉะนั้น นักผลิตที่ร่ำรวยอยู่ในสังคมจึงคือ **คนบาปเป็นส่วนมาก** แต่อย่าเพิ่งเข้าใจไปว่า นักผลิตเท่านั้นนะ ที่เป็นคนบาป นักอะไรก็ตามอีก ๓ นักนั้น ก็เป็นคนบาปได้ทั้งนั้น และจะทำบาปได้มากกว่านักผลิตด้วยซ้ำ ถ้าทำสิ่งไม่ดี ทำกรรมที่มีเล่ห์ไม่สุจริต

นักผลิต ที่ยากจนเพราะความเลวร้ายเสียหายของตนเอง นั้น มีแน่ๆ หรือจนเพราะความผิดพลาดในการงานโดยที่ตนเองไม่ได้เลวร้ายเสียหายอะไรก็ได้ จนเพราะวิบากไม่ดีก็มี และ**จนเพราะเป็นคนมีคุณธรรม สร้างสรร เสียสละยิ่ง ประเสริฐยอด ตามธรรมของ พุทธก็มี** ซึ่ง“คนจน”ชนิดหลังนี้เป็นยอดคนที่“เป็น”ได้ยากยิ่งแน่นอน

ชื่อว่า **“คนจน”** ล้วนเป็น“คนจน” ได้ทั้ง ๔ สถานะ ถ้า“จน”ได้อย่างประเสริฐ(อาริยะ) ตามพุทธธรรมก็เป็นคนสูงส่ง เป็น**“คนชั้นสูง”** จริงๆแล้ว **นักผลิต** เป็นผู้สร้างวัตถุต่างๆ ต้องใช้ทุนรอน ซื้อหาวัตถุดิบและเครื่องมือเครื่องมือ ต้องมีสถานที่ มีโรงงาน รวมทั้งต้องจ้าง“นักบริการ” มาช่วยสร้างช่วยทำขยายงานอีกด้วย ซึ่งอยู่ในฐานะที่ต้องลงทุนซื้อหาใช้จ่าย จึงจำเป็นต้องมีเงินทองมากกว่าคนฐานะอื่นทุกฐานะโดยแท้

นั่นหมายความว่า คน ๔ ฐานะนี้ ตามลัทธิธรรมที่ถูกต้อง ยุติธรรมที่สุด **นักผลิต คือ ผู้อยู่ในฐานะที่เหมาะสมจะร่ำรวยมากกว่า** นักบริการ นักบริหาร นักบวช เช่น ชาวนาผู้ผลิตข้าว ก็จะต้องมีที่ดิน ยิ่งฉางวัวควายเครื่องมือต่างๆนานา แม้กระทั่งอาจจะต้องจ้าง“นักบริการ” ช่วยทำงาน จึงต้องมีทรัพย์สินเงินทองมากกว่าฐานะอื่นๆ **แต่ในสังคมจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่** ทำไม่ถึงไม่เป็นเช่นนั้นก็ค่อยสาธยาย ขยายความกันไป

ก่อนจะขยายความที่ซับซ้อนกว่านี้ต่อไป ก็ขอให้รายละเอียด “ฐานะ” ทั้ง ๓ ที่เหลือไว้เสียหน่อย

นักบริการ หมายถึง คนผู้มีงาน มีหน้าที่“ช่วย” หรือ“รับใช้” หรือ“รับจ้าง”นั่นเอง ซึ่งต้องเป็นคนมีความสามารถหรือความรู้ใดๆ ไม่มากก็น้อย ไม่เช่นนั้น คงไม่มีใครจ้าง เช่น ข้าราชการ กรรมการ ที่ช่วยทำช่วยสร้างให้คนอื่น ไม่ใช่ทำไม่ใช่สร้างของตนเองให้แก่ตนเอง ผู้ทำงานให้ผู้อื่นไม่ได้เป็นผู้ผลิตเอง ไม่ต้องลงทุน ไม่ต้องมีโรงงาน ไม่ต้องจ้างคนอื่นเหมือนนักผลิต โดยเฉพาะผู้เป็นข้าราชการ เป็นต้น **จึงไม่สมควรจะมีเงินทองทรัพย์สินมากกว่านักผลิต** ก็เหมาะสมกับฐานะ ยุติธรรมดีตามลัทธิจะ

นักบริหาร หมายถึง คนผู้มีงานมีหน้าที่จัดการทั้งงานทั้งคน ทั้งกิจการนั้นๆ มีความสามารถดูแลคุ้มครองป้องกันหมู่กลุ่ม ถึงขั้นปกครอง ซึ่งนับเป็นผู้ใหญ่หรือผู้สูงกว่าเพราะมีความรู้ความสามารถมากกว่า มีศีลมีธรรมยิ่งกว่า ๒ ฐานะแรก เป็นผู้ทำหน้าที่ควบคุมดูแล จัดสรรให้กิจการงานของกลุ่มหมู่นั้นๆเจริญพัฒนาตามหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบ ไม่ว่าจะ เป็นกิจการส่วนตัว งานส่วนกลุ่มหมู่ราษฎรต่างๆ หรือกิจการงานของรัฐ ข้าราชการระดับสูง หรือข้าราชการการเมืองที่ได้รับเลือก

จากประชาชนทุกแบบ เป็นต้น สำหรับข้าราชการนั้นแม้จะต่ำจะสูงแค่ไหน ก็คือ ผู้รับใช้ประชาชน ซึ่งคือ “**นักบริการ**”ประชาชนอยู่ดี

คนในฐานะนี้จัดว่าเป็นคนชั้นสูงกว่า**นักผลิต**และ**นักบริการ**ชั้นสามัญ ไม่ต้องลงทุน ไม่ต้องใช้จ่ายอะไรกับบุคคลกับวัตถุหรือกับเครื่องใช้ประกอบการผลิตมากมาย แต่มีความรู้ความสามารถช่วยจัดการให้กับคนกับงาน เป็นผู้ประสานสังคม เป็นผู้ช่วยบริหารคนบริหารงานให้แก่**นักผลิต**กับ**นักบริการ** เสียสละแก่คนทุกคนอยู่จริง จะได้รับความเคารพนับถือและได้รับการจุนเจือความเป็นอยู่จากคนทั้ง ๒ ในฐานะนั้น เพราะฉะนั้น**นักบริหาร**หรือแม้แต่นัก**บริการ**ก็เถอะ จึงไม่ต้องใช้เงินใช้ทองมากเท่า**นักผลิต** โดยเฉพาะ**นักบริหาร**นับเป็นคนชั้นสูงกว่า**นักผลิต**และ**นักบริการ** จึงอยู่ในฐานะต้องมีความรู้ความสามารถ และที่สำคัญยิ่งคือ ต้องมีศีลมีธรรมมากกว่า

ฐานะ**นักบริหาร** จะต้องบรรลุนิยามมี“**วรรณะ ๙**” คือ เป็นคนติดียดีน้อยลงจริงจึงเป็นคนเลี้ยงง่ายไม่เป็นคนเรื่องมาก(สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย ไม่ตื้อตึง ว่านอนสอนง่าย พัฒนาให้เจริญได้ง่าย(สุโปละ) เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน(อปปิจจะ) เป็นคนสันโดษใจพอ(สันตุญฐิ) เป็นคนได้ซัดได้เกลานิสัยใจคอกิเลสของตน(ลลละขะ) เป็นคนมีศีลสูงศีลเคร่งได้จริง(ฐุตะ) เป็นคนที่มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) เป็นคนไม่สะสมทั้งทรัพย์สินศฤงคารทั้งกองกิเลส(อปจยะ) เป็นคนขยันยิ่งเสมอ(วิริยารัมภะ) จึงจะชื่อว่า **ฐานะของผู้ใหญ่ผู้บริหาร**

ดังนั้น ถ้าเป็น**เศรษฐี**จริง ไม่ใช่แค่เป็น**เศรษฐี** หรือคนอาศัยฐานะ**นักบริหาร**หากิน คนฐานะนี้คือ **คนชั้นสูงซึ่งมีวรรณะ ๙** ตาม**ลัจจะ** ย่อมมีฐานะ“**จน**”กว่า ๒ ฐานะนั้น ทำงานสร้างสรรค์เสียสละ มีประโยชน์เกื้อกูลผู้อื่นอยู่ในสังคม เป็นคนมี“คุณค่า”ต่อมวลมนุษยชาติ

นักบวช หมายถึง คนผู้มีงานมีหน้าที่**ช่วยสอนคนสร้างคน** ให้เป็นคนมีสมรรถนะที่มีศีลมีธรรม ซึ่งหน้าที่หลักแท็กก็ด้านศีลธรรม ฐานะนักบวชนี้ จึงเป็นฐานะที่คนกราบเคารพนับไหว เพราะต้องเป็นคนที่ได้ฝึกฝนศิลปปฏิบัติธรรมมาก่อนที่จะมาสอนมาสร้างผู้อื่น ต้องมีศีลมีธรรมสูงกว่่าตนเอง นักบวชที่แท้จริงจึงมีฐานะสูงจริง โดยเฉพาะในความเป็น**“คนชั้นสูง”** หรือเป็น**“เศรษฐี”** ผู้บรรลุคุณสมบัติทั้ง ๙ อัน เป็น**“อารยสมบัติ”**จริง จึงชื่อว่าเป็นผู้มีพุทธคุณแท้ นั่นคือ เป็นผู้มี**“วรรณะ ๙”**(The classes) ที่เข้มชั้นสูงกว่าทุกฐานะ จึงเป็นตัวอย่าง ความเป็นมนุษย์ชั้นสูงหรือมนุษย์ประเสริฐ(อาริยะ) ให้แก่คนฐานะอื่นๆ ทั้งหมด และมีหน้าที่ต้องช่วยให้คนทุกฐานะมี**“อารยสมบัติ”**

ในความเป็นคนปุถุชน แม้จะมีความรู้ความสามารถมาก ผลิต
 เก่ง บริการเยี่ยม บริหารยอด ปานใดๆ ก็ตาม แต่ถ้าอารยสมบัติที่
เป็นปรมาตถธรรมไม่มีในผู้นั้น หรือไม่ได้เรียนรู้กิเลสและลดกิเลสได้จริง
 ผู้ที่เก่งนั้นจะใช้ความรู้ความสามารถเบียดเบียน(วิหิงสติ)ผู้อื่นที่ไม่เก่งเท่า
 แ่นๆ เพราะ**“มีกิเลส”**อยู่จริง โดยเฉพาะ **นักบริหาร** ซึ่งมีอำนาจอัน
 ชับซ้อนที่สามารถใช้เป็นกลเชิงได้มาก หรือยังเป็น **นักบวช** ตามจารีต
 ก็เป็นผู้ได้เปรียบอยู่แล้วในสังคมพุทธที่ยกให้ จึงยังมีโอกาส
 และช่องทางที่จะ**“ได้บาป”** เพราะใช้ช่องที่ได้เปรียบนั้นๆ**“เอาเปรียบ”** ด้วย
“ความฉลาดที่อวิชชา”ของคนผู้นั้นๆตามฤทธิ์แรงแห่งกิเลสที่มีจริงใน
 แต่ละคนแน่แท้

นักผลิต นักบริการ นักบริหาร

ได้พูดถึง “ฐานะ ๔” ของประชาชนคนในสังคมสามัญทั่วไปมาขั้นหนึ่งแล้ว ทีนี้ก็มาพูดถึงความซับซ้อนตามความเป็นจริงที่มันเกิดขึ้นเป็นอยู่ในความเป็นคนผู้มีกิเลสสามัญกันให้ลึกยิ่งขึ้นไปอีก

เช่น “**นักผลิต**” ธรรมดาทั้งหลายที่เป็นปุถุชนคนสามัญ มีกิเลสแบบโลกีย์ทั่วไป ก็จะพยายามสร้าง งานให้ได้มากๆ เป็นผลผลิตดีๆ และตามปกติของ **ระบบ “ทุนนิยม”** ก็จะพยายามให้สินค้าของตนสร้างรายได้ ให้แก่ตน ให้ได้มากที่สุดมาก ให้ได้สูงสุดสูงยิ่งยอด เท่าที่จะมีกลวิธีและเชิงปฏิบัติที่สามารถทำได้ในสังคม

ความก้าวหน้าของการผลิตก็คือ ขยายงานให้ได้ผลผลิตมากขึ้น และดีขึ้นๆ ในทุกๆ ด้าน ดังนั้น นักผลิตก็ต้องมี “**นักบริการ**” มีผู้ช่วยทำงาน หรือมี “**ลูกจ้าง**” มาช่วยงานเพิ่มมากขึ้นๆ ทั้งด้านคุณภาพ ทั้งด้านปริมาณ ทั้งด้านการตลาด จึงต้องจ้าง **นักบริการ** ที่มีความรู้ดีๆ มีความสามารถสูงๆ มาช่วยงาน และ **นักผลิต** เองก็คงเป็นกรรมกรอยู่ดั้งเดิมด้วย อาจจะลดทำหน้าที่กรรมกรเองลงไปบ้าง ก็ตามแต่มีโนคติของ **นักผลิต** แต่ละคน

เพราะกิจการยิ่งเจริญมากขึ้นๆ “**นักผลิต**” ก็จะต้องมีหน้าที่เป็น “**นักบริหาร**” เพิ่มฐานะขึ้นมาอีก ทั้งบริหารงาน บริหารคน และบริหารเงิน ฯลฯ โดยเฉพาะ **นักผลิต** ที่เป็นเจ้าของกิจการเอง

สำหรับ **ระบบทุนนิยม** ปกติโลกียะทั่วไปนั้น ผู้ที่เป็น **นักผลิต** เลือด “**นายทุน**” (capitalist) แท้ๆ ก็มักจะทำตนลดการเป็นกรรมกรของตนลงไป... แปรตัวไปเป็น “**นักบริหาร**” (executive) ยิ่งๆ ขึ้น เพราะถือกันว่า **กรรมกรคือคนชั้นต่ำกว่าการเป็นเจ้าของนายหรือเจ้าของ** และจะ

จัดสรรแบ่ง“ส่วนได้” หรือรายได้ให้แก่ตนเองมากขึ้นๆ อีกด้วย โดย
 สำคัญสำนึกของ *ระบบทุนนิยม* **ผู้บริหารที่เป็นนักผลิต** และเป็นเจ้าของ
 กิจการจะต้อง **คิดค่าตัวแพงกว่านักบริการ** และมักจะตั้งราคาได้แพง
 กว่า **นักผลิต** ผู้ไม่มีเลือดเป็น **“นายทุน”**

ต่อไปไม่ช้าไม่นาน **“นักผลิต”** ก็ทำงานหน้าที่ **“นักบริหาร”**
 เต็มตัว และเป็นเจ้าของกิจการเต็มรูป ชื่อว่า **“นักผลิต”** ผู้ไม่ต้อง
 ลงมือผลิตด้วยความรู้ความสามารถของตนเองอีกแล้ว กลายเป็น
นายจ้าง (employer) หรือนายทุน (capitalist) ที่อยู่ในนามของ **“นักผลิต”**
 ไปแล้ว อยากรู้ว่าแต่ไม่ได้ลงมือทำเองเลย แม้แต่ความสามารถ หรือ
 ขบวนการคิดสรรคิดสร้างผลผลิตต่างๆ (creativity) **“นักบริหาร”** ที่เคย
 เป็น **“นักคิดเองสร้างเองสรองเองแท้ๆ” (creator)** ก็ไม่คิดเองทำเองเสียแล้ว
 มีแต่จ้าง **“นักบริการ”** ที่รับจ้างทั้งนั้น ซึ่งแต่ละนายทุนต่างก็แย่งกัน
 ประมุขให้ได้ **ครีเอเตอร์** มาเป็นคนคิดคนทำ **“นักบริหาร”** ที่เป็น
นายทุน ก็พัฒนาตัวเองขึ้นไปเป็น **“นายจ้าง”** เต็มฐานะ จากนั้นก็เพียง
 แค่อสั่งให้คิด สั่งให้ทำ และจ่ายค่าจ้าง

สุดท้าย **“นักคิดนักสร้างเองแท้ๆ” (creator)** ก็ไม่ได้เป็น **“นักผลิต”**
 แต่เป็น **“นักบริการ” (server) หรือ “ลูกจ้าง” (employee)** ส่วน **“นักผลิต”**
เดิม ก็กลายเป็น **“นายทุน” (capitalist) หรือ “นายจ้าง” (employer)** ผู้มี
 อำนาจและเป็นเจ้าของกิจการเจ้าของทุนทรัพย์ส่วนใหญ่หรือทั้งหมด
 อันเป็น **อุดมคติและอุดมการณ์หลักของชาวทุนนิยม** ทั้งหมด

ส่วนคนที่มิใช่ฐานะ **“นักบริการ” (server) ในสังคมทุนนิยมหรือชาว**
โลกีย์ ก็คล้ายๆ **“นักผลิต”** นั้นแหละ **“นักบริการ”** ที่มีเลือด **“นายทุน”**
 ก็จะมีมโนคติ (concept) เช่นเดียวกัน คือ **ต้องการที่จะเป็นผู้มีอำนาจ**
และเป็นเจ้าของกิจการ เป็นผู้มีทุนทรัพย์ส่วนใหญ่ ทั้งนั้น แจกเดียวกัน

ดังนั้น **“นักบริการ”** ของชาวทุนนิยมธรรมดาทั้งหลายที่เป็นปุถุชนคนสามัญผู้มีกิเลสแบบโลกีย์ทั่วไป ก็จะไม่จําแนกเป็น**“ลูกจ้าง”** หรือ**“ผู้รับใช้”** อยู่ตลอดไป จะพยายามพัฒนาตนขึ้นไปเป็น**“นักบริการ”** และจะลด**ความเป็น**“นักบริการ”**** ลงไปเรื่อยๆอีกฉันเดียวกัน นั่นคือ **ต้องไม่เป็นผู้รับใช้ ผู้ช่วย ผู้ลงมือทั้งคิดทั้งทำหรือกรรมกรแท้ๆ ให้ได้**

ท้ายสุด เมื่อได้เป็นเจ้าของกิจการสำเร็จเสร็จลุลม ก็ได้ชื่อว่า**“นายทุน”**หรือ**“นายจ้าง”** เจกเช่นเดียวกับ**“นักผลิต”**ผู้ไม่ได้ใช้ความรู้ความสามารถของตนที่เคยมีทำการ**“ผลิต”**อะไรอีกแล้ว โดยเฉพาะจะไม่เป็น**“นักบริการ”**(server)หรือ**“ผู้รับใช้”**(servant)เด็ดขาด จะเป็น**“เจ้านาย”**(author)หรือ**“นายทุน”**เท่านั้น ตามประสาภิเลสของชาวทุนนิยม **ทั้ง**“นักผลิต-นักบริการ”**ของชาวทุนนิยม ล้วนมีอุดมคติและอุดมการณ์อันนี้แล**

ส่วน**“นักบริการ”**ของชาวโลกีย์ที่อยู่ใน**ระบบทุนนิยม**ทั้งหลายนั้น อุดมคติสูงสุด ก็จะพัฒนาตนขึ้นไปเป็น**“นายทุน”**(capitalist) หรือ**“นายจ้าง”**(employer)**เต็มตัว** ซึ่งสูงสุดจริงๆก็คือไม่ได้เป็นทั้ง**ผู้ใช้**ความรู้ความสามารถ**“บริหาร”**ด้วยซ้ำ ทั้งไม่ได้ใช้**ความรู้**และ**แรงงาน**ที่ตนเคยมีเคยเป็น**“ผลิต”**อะไรเลย หรือแม้**“ช่วยผลิต”** ก็ไม่ได้ทำ **เพราะ**“จ้าง”**ทั้งหมดแล้วนี้ ทั้ง**“ผู้ผลิต ผู้บริการ และผู้บริหาร”**ตัวจริง**

สุดท้ายของ**โลกทุนนิยม**แท้จริงๆก็มี **“นายทุน”** (capitalist) กับ **“ลูกจ้าง”** (employee) แค่นั้น และแค่นั้นเอง ที่เป็นสองจุดของสองขั้ว ในความเป็นจริงแห่งการปฏิบัติอยู่จริงในโลกเกือบทั้งโลกทุนนิยม

นักบวช

ทีนี้ก็มาถึงฐานะสุดท้าย **“นักบวช”** ถ้าเป็น**“นักบวช”**ของ **ชาวโลกีย์** ผู้ที่มีเลือนนายทุนจัดจ้าน หรือนักบวชที่มีกิเลสเป็นปฏุชนสามัญ ก็คือ ผู้เพียงแค่นี้ได้รูปแบบของ**“นักบวช”** แล้วก็เลี้ยงชีพตนไปด้วยความได้เปรียบ โดยอาศัยจารีตที่สังคมยกให้และนับถือตามๆ กันมาว่า เป็นผู้อยู่ในฐานะ**ชั้นสูง** นั้นแหละ เป็นเครื่องมือที่ได้เปรียบที่อาตมาจะพูดต่อไปนี้ คือ การพูดสังขธรรม มิได้มีเจตนาจะกล่าวโทษหรือพูดข่มถมใครเลย หากท่านผู้อ่านท่านใดรู้สึกว่าการพูดแรงไปหนักไป ก็ขออภัยด้วยจริงๆ แต่อาตมามั่นใจว่าอาตมาไม่ได้กล่าวเกินความจริง หรือใส่ไคล้หาความแต่อย่างใด อาตมาประมาณแล้วด้วยภูมิแห่งลัทธิปริสธรรมของอาตมาว่า เท่าที่จะพูดนี้พอเหมาะแล้ว และถึงแม้อาตมาจะไม่พูดในเรื่องที่จะพูดนี้ ทุกคนก็รู้จักเห็นกันเต็มวงการพุทธอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องลึกหรือเรื่องลับอะไร จริงๆแล้วถ้าอาตมาจะพูดให้แรงกว่านี้ หนักกว่านี้ ก็มีความจริงให้อาตมากันขึ้นมากพูดได้ยิ่งกว่านี้ เท่าที่อาตมาจะพูดต่อไปนี้ อาตมาขอยืนยันว่า อาตมาได้ประมาณแล้วว่า ทั้งอัตตะทั้งธรรมะ ทั้งตัวเราก็เท่านี้(อัตตัญญุตตา) ทั้งกาละ ทั้งความเป็นกลุ่มบุคคลที่อาตมากำลังพูดด้วย พูดกันประมาณนี้ น่าจะพอดีแล้ว

ถ้าผิดพลาดไปประการใดอาตมาก็ขอเป็นผู้รับผิดชอบ อาตมาก็จะพูดถึง **“นักบวช”** ตามที่อาตมารู้สึกว่า **“เป็นจริง”** ไปตามที่ได้คิดว่าควรจะพูดก็แล้วกัน

“นักบวช” ในทุกวันนี้ คือ ผู้ผ่านพิธีบวช เมื่อได้รูปแบบแล้ว ฝ่ายหนึ่งก็ออกไปจำเรียนฝึกฝนหนักในสาย“ปฏิบัติ” อีกฝ่ายหนึ่งก็จำเรียนฝึกฝนในสาย“ปริยัติ” และอีกฝ่ายก็คือ ไม่ฝึกไม่เรียนอะไรเลย เพียงชื่อว่าทำตามกฎตามวินัยไปเรื่อยๆอาศัยมีชีวิตไปจนกว่าจะตาย ชนิดนี้มีมาก **ยังมีอีกพวกที่บวชมาแล้วก็ไม่เอากฎเอาวินัยอะไรเลย แล้วอาศัยใช้ฐานะนี้หากินเลี้ยงชีพไปเหมือนฆราวาสชาวโลก ประพฤติออกนอกความเป็นนักบวช แต่ใช้คราบนักบวชเลี้ยงชีพชนิดที่“ดัง”ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ก็บ่อย** อย่างนี้โดยสังจะก็ไม่ใช่นักบวชหนักเปิดอะไรเป็น“คนบวชมาเอาบาป”แท้ๆ ฝ่ายหลังนี้พูดไปก็เท่านั้น

สำหรับสาย“ปฏิบัติ”ที่ให้ค่าและนับถือกันว่าสูงว่ามีภูมิธรรมสูง บางทีถือเป็นพระอรหันต์มีฤทธิ์มีเดชกันไปเลย ก็คือ พระที่ปฏิบัติแบบออกไปบวกลุยในป่า และนั่งสมาธิเก่ง เรียกกันว่า พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักวิปัสสนาบ้าง ก็ออกไปจำเรียนฝึกฝนวิหยาอุทกกันแบบพระป่าอยู่ในป่าหลายปี แล้วจึงออกมาทำงานกับสังคม พอได้วิชาความรู้ความสามารถแล้วก็มาทำงานเป็น **“นักผลิต” หรือ “นักบริการ” หรือ “นักบริหาร”** ทำมาหากินเลี้ยงชีพไปจนตาย ต่างก็เจริญด้วยลาภยศสรรเสริญโลกียสุขกันเป็นอันดี

ท่านที่อยู่ในฐานะ **“นักผลิต”** และกิจการที่เด่นๆดังๆ ก็..ผลิตเครื่องรางของขลัง ผลิตพระเครื่อง พระบูชา อยู่ยงคงกะพันบ้าง พาร่ำรวยได้บ้าง ผลิตน้ำมันต์ขลัง ให้รดกันบ้าง ให้พรกันบ้าง ให้ดีมีกันบ้าง ให้อาบกันบ้าง ซึ่งจะพาเจริญพาร่ำรวยหรือพาให้อยู่เย็นเป็นสุข ผลิตหูกยารักษาโรค นี่ก็ **“ผิดมหาศีล”** อยู่ชัดๆ [*จุลศีล-มัชฌิมศีล-

มหาศีล คือ แก่นหลักของศาสนาพุทธ] ผลิตเหรียญรูปตัวเอง ผลิตเหรียญรูปใครต่อใครเยอะเยอะ ออกมาเป็นสินค้าเด่นดังอยู่ในวงการศาสนาที่เรียกกันเต็มปากว่าพุทธ ผลิตแม้แต่สิ่งอุจาดลามก ออกมาเป็นผลผลิตสินค้าในวงการศาสนาพุทธ มีวีดิธารถลอกประหลาดขึ้นทุกวัน ฯลฯ

ส่วนวิธีขายสินค้านั้น ขายอย่างมีลึทธิพิเศษ และมีนัยพิเศษ มีเปรียบยิ่งกว่าการค้าของชาวฆราวาส แม้แต่ภาษีก็ไม่ต้องเสีย เป็นสินค้าที่กฎหมายไม่กล้าละลอบละล้วงกำหนดควบคุม โฆษณาเกินจริงก็ได้ ไม่ต้องผ่าน “อ.ย.” ตรวจสอบ ไม่ต้องมีใบอนุญาตใดๆ แล้วแปลงภาษาเรียกกันว่า เซ้าบั้ง บูชาบั้ง ทำบุญบั้ง สมนาคูนบั้ง ซึ่งที่จริงก็คือขายแลกเปลี่ยนกันเท่านั้นแหละ

และมีอะไรต่ออะไรอีกสารพัดที่หาเรื่อง “ผลิต” ออกมา แล้วก็หาเรื่องสาธยายยึดยึดเข้ามาใส่ให้เป็นส่วนของศาสนาให้อยู่ในวงการศาสนา โดยอ้าง บุญบั้ง ศาสนาบั้ง บูชาพระธรรมบั้ง เพื่อสร้างศาสนวัตถุบั้ง ฯลฯ แล้วแต่จะฉลาดพูดฉลาดแปลงสาร เพื่อหาทางล้วงกระเป๋เอาเงินจากผู้คน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องมอมเมาให้หลงเชื่อเลอะเทอะ

อาตมาตั้งแต่ครั้งเป็นฆราวาส เคยทำ เคยฝึกฝนศึกษา เคยเป็นถึงขั้นอาจารย์ทางไสยศาสตร์ทำของขลัง ปลุกเสกพระเครื่องหรือปลุกเสกวัตถุต่างๆ อยู่ยงคงกระพัน มหานิยมร่ำรวยอะไรพวกนี้ และอาตมาก็ได้พิสูจน์แล้ว เป็นพลังทางจิตที่ไม่เที่ยงไม่แท้ ยิ่งกว่าความไม่เที่ยงไม่แท้ของการเกิดแก่เจ็บตายเสียอีก **ที่สำคัญคือ มันไม่ใช่เรื่องของศาสนาพุทธ** มันไม่ใช่กิจสงฆ์เลย **เป็นเรื่องแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธแท้ๆ** พระพุทธเจ้าไม่พาทำ แถมทรงสั่งห้ามอีกด้วย หากทำก็พาศาสนาออกนอกพุทธ

สิ่งผลิตที่อ้างว่า ดีพิเศษ ถ้าสิ่งของเหล่านั้น ชลัศจรรย์ แน่จริง ยิ่งยืนถาวร มาตรฐาน เป็นของแท้ตามที่อวดอ้างกัน เช่น สิ่งผลิตขึ้นนี้ ดีเด็ดในด้านอายุคงกระพัน เป็นต้น ยิ่งไม่ออก ฟันไม่เข้า รัฐบาลก็น่าจะนิมนต์ท่านอาจารย์ผู้เก่งกาจนั้น ไปจัดตั้งสถาบันผลิตของดีนั้นแจกแก่ทหารของไทย ให้ครบทุกคนทั้งกองทัพไทย จะได้ไม่ต้องซื้ออาวุธให้เปลืองเงินของชาติ เวลาออกรบก็เดินบุกเข้าไปใช้นิวมี้อจิ้มลูกกะตาศัตรูเอาเลย เพราะปืนเขาก็ยิงไม่ออก ดาบก็ฟันไม่เข้า จะไปกลัวอะไร ข้าศึกยิงปืน แชะ! แชะ! ลูกปืนก็ไม่ออก แล้วทหารเก่งของเราเดินมือเปล่า อาด! อาด! อย่างส่งผ่าเผย เพราะไม่ต้องกลัวอาวุธใดแล้วนี่ ชี้อันศัตรูเห็นทหารไทยอายุคงกระพันปานนั้น จะตกใจชี้หุดตตหาย ทิ้งปืนวิ่งหนีหัวซุกหัวซุนกันไปเท่านั้น

หรือสิ่งผลิตที่ปลุกเสกแล้วอ้างว่า พารัวร์วย ก็นัยเดียวกัน ถ้าหลังจริง แน่จริง ยิ่งยืนมีมาตรฐาน เป็นของแท้ตามที่อวดอ้างก็อีกแหละ รัฐบาลก็น่าจะนิมนต์ท่านอาจารย์ผู้เก่งกาจนั้น ไปจัดตั้งสถาบันผลิตของดีนั้นแจกจ่ายแก่ประชาชน ๖๓ ล้านคน ประชาชนคนไทยก็ร่ำรวยกันทั้งประเทศไปแล้วเท่านั้น แล้วต้องให้ฯพณฯ ทักษิณ ชินวัตร เหน็ดเหน้อยลำบากลำบากนทำงานหามรุ่งหามค่ำใช้ความสามารถเพื่อจะให้คนไทยไม่ต้องยากจนทั้งประเทศกันให้ได้อยู่ท่าไม ถ้าแน่จริง ก็ช่วยท่านหน่อยปะไร

ส่วนความเป็น**“นักบริการ”** หรือความเป็น**“นักบริหาร”**ของพระสาย**“ปฏิบัติ”** ที่วิชาขลังนี้ ก็จะต่างจากของฆราวาสไปบ้าง เพราะความเคารพนับถือ**“นักบวช”** ยังเป็นจารีตนิยม และความเก่งก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของ**“พระผู้เก่ง”**นั้นๆ ที่ใครจะแย่งจะทดแทน

หรือเปลี่ยนไปเป็นคนอื่นไม่ได้ จึงยังคงเป็น**พระนักผลิต** ซ่อนอยู่กับความเป็น**พระนักบริการ**หรือ**พระนักบริหาร**ยิ่งขึ้น แต่สามารถเพิ่มฐานะเป็น**“นายทุน”** หรือ**“นายจ้าง”** ผู้ยิ่งใหญ่ได้เฉกขรรวาสเขาเป็นได้เช่นเดียวกัน แถมได้ความเคารพบูชายิ่งกว่า

ความเป็น“นักบวช”ในสาย“พระปฏิบัติ”แบบโลกีย์นั้น (คือ “พระปฏิบัติ”ที่ ไม่ใช่แบบโลกุตระ) เมื่อได้ฝึกวรยุทธ์จนมีวิชามีความเก่งตามที่หลงเชื่อถือกัน ครั้นออกมาทำงานกับสังคมก็สามารถจะเป็น**“นักผลิต** หรือ**นักบริการ** หรือ**นักบริหาร”** อยางใดก็ได้ เช่นเดียวกับกับชาวขรรวาสเขาเป็น และสุดท้าย**“นักบวช”** ก็เป็น **“นายทุน”** หรือ **“นายจ้าง”** ผู้ยิ่งใหญ่ได้ เฉกเช่นขรรวาสเป็น แถมเป็น **“นายทุน”** หรือ **“นายจ้าง”** ที่ได้ความเคารพบูชายิ่งกว่าขรรวาสเพศ เอาด้วย

“นักบวช” ในสาย“ปฏิบัติ”นี้ จะไม่เป็น**พระนักผลิต** ก็ไม่ได้ เพราะจารีตนิยมของประชาชนทั่วไปยังเคารพยกย่อง**“นักบวช”** และความเก่งก็เป็นเรื่องเฉพาะตัวของ**“พระผู้เก่ง”**นั้นๆ ที่ใครจะมาเก่งแทนหรือลอกเลียนความเก่งกัน ย่อมไม่ได้ ดังนั้น **“พระผู้เก่ง”** จึงต้องเป็น**พระนักผลิต** ซ่อนอยู่กับความเป็น**นักบวช** ตลอดไป แถมจะมีขรรวาสมาเป็น**นักบริการ-นักบริหาร** รับใช้ฟรีๆ อีกด้วยก็เป็นได้ เพราะเพียง**“นักบวช”** พุดชักจูงขรรวาสทั้งหลายว่า หากใครเป็นผู้ช่วยหรือรับใช้**พระนักผลิต** ก็จะได้**“บุญ”** เป็น**“ผลได้”** แทนเงิน หรือเอา**“บุญ”** มาโฆษณาจูงใจเก่งๆ ขรรวาสที่ศรัทธาเลื่อมใส ก็ยังนิยมที่จะช่วยงานบุญหรือรับใช้พระกันมากอยู่ในประเทศไทย

หรือกิจการของ**พระนักบวช** บางสำนักที่ผลิตกันเจริญเฟื่องฟู ก็จะมีการตั้งรายได้แบ่งราคา กำหนดอัตราเป็นกิจจะลักษณะ ให้แก่ขรรวาสที่มาช่วย**บริการ** ช่วย**บริหาร** กันเป็นรายตัวก็มี บางสำนักนั้น

ฆราวาสทำหน้าที่จัดการบริการและบริหารเองเบ็ดเสร็จ เพียงแต่เชิด “พระนักบวช” รูปใดรูปหนึ่งขึ้นเป็นดารา“**นักผลิต**” (ผลิตพระเครื่องของคลัง หรือน้ำมันต์ เป็นต้น) ให้โด่งดังเท่านั้น ส่วนเรื่องรายได้ก็ต้องจัดสรรปันส่วนกันไป หรืออย่างที่เราเรียกกันติดปากว่า “**กรรมกรครึ่งหนึ่ง วัดครึ่งหนึ่ง**” ึ่ง แต่การแบ่งสรรปันส่วนรายได้กันจริง ๆ นั้น มีกันหลายแบบหลายวิธีมาก อาตมาจนด้วยเกล้าที่จะไปล้วงเอามาเล่าสู่ฟังได้ครบถ้วน

วิธีการหาเงินด้วยการ“ผลิต”พระเครื่อง พระบูชา น้ำมันต์ ของคลัง ฯลฯ มีใช้จนนิยมกันเฉพาะนักบวชสาย“ปฏิบัติ”เท่านั้น นักบวชสาย“ปริยัติ”ก็ผลิตด้วย มีกันตั้งแต่เป็นงานหลัก ทำกันประจำไปจนถึงทำกันเป็นครั้งเป็นคราว ซึ่งก็คือ ผลิตเพื่อ“หาเงิน” แน่نونก็ ต้องอ้างว่า หาเงินเข้าวัด หรือเพื่อศาสนา บำรุงศาสนาอย่างใดอย่างหนึ่งกันทั้งนั้นแหละ แต่โดยความถูกต้องของพุทธธรรมแล้ว การผลิตแบบนี้ถ้าผู้ใดไม่ชัดเจนแจ่มแจ้งด้วยภูมิแห่งพุทธธรรมว่า **พุทธเป็นศาสนา “อเทวนิยม” พุทธเป็นศาสนาที่“พึ่งตน-พึ่งกรรม-พึ่งรัตนตรัย”** แล้ว ยังหลง“**พึ่งน้ำมันต์ พึ่งพระเครื่องของคลัง พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์บันดาลบันดาลอยู่**” ก็ผู้นั้นแหละ ที่จะพากันทำบาปด้วยการผลิตอะไรต่ออะไร ให้มันออกนอกกริตนอกทางของพุทธ โดยเฉพาะผู้ที่ยังไม่มีภูมิปัญญาพอที่จะรู้ว่า **การสร้างสิ่งดังกล่าวนี้ มันเป็นโทษยิ่งกว่าเป็นคุณอยู่นักต่อนัก** เฝินๆดูเหมือนมันมีประโยชน์บ้าง แต่แท้จริงมันเป็นเหตุให้คนเกิด“**มิจฉาทิฏฐิ**”หลงเลอะเทอะออกนอกความเป็น“**อเทวนิยม**”ได้มากมายหลากหลายนัย จึงเท่ากับพาให้คนเสื่อมจากพุทธธรรม เพราะเป็นการแสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ แล้วก็นำพากันหลงผิดเตลิดเปิดเปิงจน**งูไม่กลับ**

ตราบใดที่“**นักบวช**”รูปใดยัง“**ไม่สัมมาทิฏฐิ**” และปฏิบัติตนด้วย“**จรรณะ ๑๕**”หรือ“**โพธิปักขิยธรรม ๓๗**” จน“**พ้นสังโยชน์**”ไปได้

ตามลำดับ อย่างน้อย“พันสังโยชน์ ๓” แม้“นักบวช”รูปนั้นจะเก่ง “สมาธิโลกีย์” หรือเก่งอิทธิปาฏิหาริย์-อาเทศนาปาฏิหาริย์ ยอดเยี่ยม ปานใดก็ตาม ก็ยังไม่นับว่ามีภูมิธรรมเข้าขั้นเป็น**“อารยชน”ตามแบบ พุทธที่เป็นโลกุตระ มี“วรรณะ ๙” เป็นเศรษฐชนผู้บรรลु“วิปชา ๙”** แน่ๆ เมื่อไม่มี**“วิชา ๙”** จึงไม่รู้เท่าทันในกิจกรรม พุทธกิจกรรม และ พิธีกรรม ว่า อย่างไร แค่นั้น ออกนอกเรืตของศาสนาพุทธไปแล้ว อย่างไร แค่นั้น ยังไม่ออก

ดังนั้น นักบวชที่ยัง**ไม่มี“วิปชา ๙”** จึงเป็น**“นักผลิต”**ที่ทำใน สิ่งนอกรีตกันอย่างไม่เจตนา เพราะไม่มี**“วิชา ๙”**จริงๆ จึงมีแต่ **“อวิชา”**แท้ๆ นักผลิตแม้ฉลาด ต่อให้สุดฉลาดปานใดก็ตาม ที่ ยังพร้อมไปด้วย**“อวิชา”** นักผลิตผู้นี้ย่อมไม่มีความรอบรู้ ว่า อย่างไร คือ **“เทวนิยม”** อย่างไรคือ **“อเทวนิยม”** จึงเป็น**“นักผลิต”**ที่ทำให้ ศาสนาพุทธเต็มไปด้วยกิจกรรม พุทธกิจกรรม และพิธีกรรม นอกรีต หรือสร้างสิ่งที่ไม่ใช่จารีตประเพณีวัฒนธรรมของพุทธ ใส่ศาสนาพุทธ เรื่อยมาจนถึงทุกวันนี้ ดังนั้น วันนี้..สิ่งที่ไม่ใช่พุทธก็เป็นพุทธไปแล้ว

ที่อาตมาย้ำว่า **“นอกรีต”** นี้ หมายถึง มันออกนอกแนวทางและ เนื้อแท้สำคัญของศาสนาพุทธ ทั้งในกิจกรรม พุทธกิจกรรม และพิธีกรรม เพราะกรรมต่างๆที่**“นักผลิต”** ผู้วิชาทำลงไปมันออก**นอกรีตนอกทาง** ของ**“อเทวนิยม”** มันไหลพลัดเข้าไปหาความเป็น**“เทวนิยม”**มากขึ้น ยิ่งขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้ประกอบกรรมนั้นๆไม่รู้ตัว หรือถ้ายังทำทั้งๆที่รู้ตัว ว่าผิดทางพุทธอยู่แท้ๆ ก็นั่นแหละยิ่งเป็นการขบถชัดๆ ยิ่งบาปมากขึ้น เป็นปฏิกิริยาทวิ เพราะ**มันทำลายความป็น“อเทวนิยม”** ซึ่งมันคนละขั้ว คนละทิศกันกับ**“เทวนิยม”**

กล่าวคือ เมื่อพระพุทธเจ้าทรงอุบัติตรัสรู้ขึ้นในโลก พระองค์ ทรงประกาศอย่างอาจหาญทันที ท่ามกลางผู้คนพลโลกทั้งหลาย ที่ต่าง

ก็เป็นศาสนา“**เทวนิยม**” เคารพศรัทธา“**พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์**”กันเกือบทั้งหมดทั้งสิ้นในกาลเวลานั้น โดยพระพุทธเจ้าทรงเปล่งอาสภิวาจาว่า ศาสนาของพระองค์“**ไม่ได้พึ่งพระเจ้า-ไม่ได้พึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้บันดาลบันดาล**” เหมือนศาสนา“**เทวนิยม**”อื่นๆ พระองค์ทรงประกาศเด็ดเดี่ยวว่า ศาสนาพุทธนั้น**พึ่งตนเอง**(อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ) -**พึ่งกรรม**(กัมมปฏิสสฺสณะ) -**พึ่งพระรัตนตรัย**(ตีสฺสรณะ)

นี่คือ ความกล้าหาญอันยิ่งใหญ่สุดยอดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่บังอาจเอาไม่ซีกข้างัดไม่ซุง ชนิดหนึ่งต่อแสน หนึ่งต่อล้านกันจริงๆ เพราะศาสนาของคนทั้งโลกล้วนติดยึด“**เทวนิยม**”กันเกือบจะทั้งนั้น

ที่สำคัญอีกอย่าง พระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า ศาสนาของพระองค์เป็นศาสนาของ“**คนสู้คน-จากคนแท้ๆเพื่อคนจริงๆ**” หมายความว่า เป็นศาสนาของคนแท้ๆที่สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ใต้งานนี้จริงๆที่จะถ่ายทอดให้แก่กันและกัน **มิใช่ศาสนาของ“พระเจ้าผู้คน”** หรือจากพระเจ้าที่เป็นสิ่งสูงสุดสัมผัสไม่ได้เอื้อมไม่ถึง แต่จะถ่ายทอดมาให้แก่คน

ขยายความอีกทีก็คือ **พระพุทธเจ้าทรงเป็นพระบรมศาสดาที่ตรัสรู้เอง บรรลุความจริงสุดยอดและได้ความรู้ยิ่งด้วยตนเอง ทรงพบความรู้และความจริงแท้ด้วยตนเอง เหมือนการพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์แล้วจึงถ่ายทอดความรู้และความจริงแท่นั้นแก่คนที่“เป็นคน”ด้วยกัน ซึ่งไม่เหมือนกันเลยกับการรับโอนการมาจากพระเจ้า หรือทั้งความรู้และความจริงทั้งหลายนั้นมาจากพระเจ้า ที่คนไม่สามารถแตะต้องหรือพิสูจน์ได้ แล้วพระเจ้ายิ่งบันดาลความรู้และความจริงให้แก่คน ตามแต่พระเจ้าจะประทาน**

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า พระองค์“**เป็นคน**”เหมือนคนทั้งหลายในโลกมนุษย์ทั่วไป พระองค์เวียนตาย-เวียนเกิดชาติแล้ว

ชาติเล่าหากเพียรเรียนรู้สั่งสมบารมีด้วยตนเอง ทรงบรรลุความสูงสุดด้วยตนเอง พระองค์มีใช้“พระบุตร” มีใช้อวตารของพระเจ้า หรือมีใช้ส่วนหนึ่งของพระเจ้าที่แบ่งภาคมาเกิด ซึ่งต่างกันกับพระบรมศาสดาของศาสนาเทวนิยมทั้งหลาย ที่เป็นอวตารของพระเจ้า หรือเป็น“พระบุตร”ของพระเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของพระเจ้าที่แบ่งภาคมาเกิด ทั้งนี้ ดังนั้น คุณธรรมทั้งหลายของพระพุทธรเจ้าตั้งแต่ขั้นต่ำสุด กระทั่งถึงสูงสุด ผู้เป็นคนจึงสามารถที่จะฝึกฝนสั่งสมบุญบารมีเอาตาม หรือเอาอย่างพระพุทธรเจ้าได้ทุกชั้นตอน เพียงแต่ว่าใครจะสามารถจริงได้แค่ไหน ขอให้หากเพียรเรียนรู้ให้ตรงปฏิบัติให้ถูกถ้วนเถิด

นี่คือ ศาสนา“อเทวนิยม” ซึ่งต่างจากศาสนา“เทวนิยม”ที่ยกคุณธรรมของพระเจ้าไว้สุดยอด ไม่มีใครบังอาจแตะต้อง แล้วแต่พระเจ้าจะประทานอะไร อย่างไรมาให้ ก็ได้อย่างนั้นแค่นั้น คนใดในโลกก็ไม่มีสิทธิ์อาจเอื้อมล้มผัสเอง เข้าถึงได้ด้วยตนเอง หรือไม่สามารถรู้แจ้งแทงทะลุได้หมดสิ้นด้วยความเป็นคน

ด้วยเหตุผลและความจริงเป็นประการฉะนี้ พุทธจึงเป็นศาสนา “ของคน-โดยคน-เพื่อคน” มีใช้ศาสนา“ของพระเจ้า-โดยพระเจ้า-เพื่อคน” พุทธจึงเป็นศาสนาของ“คนด้วยกันเอง” มีใช้ของ“คน”ก็ส่วนหนึ่ง และของ“พระเจ้า”นั้นก็พิเศษต่างหากอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งแยกกันเด็ดขาด เพราะของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ต้องยกไว้ ห้ามอาจเอื้อม แต่ของพระพุทธรเจ้านั้น ไม่สงวนสิทธิ์ ไม่จำกัดสิทธิ์ ไม่ห้ามอาจเอื้อม แต่กลับส่งเสริมให้อาจเอื้อมเอาสิ่งที่สูงสุดสูงนั้นให้ได้ด้วยซ้ำ(โอบนโยน) เพียงแต่ใครจะสามารถเรียนรู้ และเพ่งเพียรฝึกฝนเอาได้แค่ไหนเท่านั้น

เพราะฉะนั้น คุณสมบัติของคน ที่คนสามารถจะพึงใช้ประโยชน์ คุณค่าให้แก่ชีวิตแห่งความเป็นคน ไม่ว่าจะเพียงเพียงน้อยนิดไปกระทั่งครบ

สมบูรณ์เลิศยอดวิเศษสุดสูงส่งสุดปานใดในศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงเป็นได้มีได้ ความรู้ยิ่งหรือความประเสริฐเลิศยอดดีสุดพิเศษสุดขนาดไหน ก็คือ สภาพที่คนทุกคนในโลกมีสิทธิ์ที่จะพากเพียรปฏิบัติสั่งสมให้เป็นที่ผู้ให้เหมือนอย่างพระพุทธองค์มีได้ จึงเป็นเรื่องของคนที่ทุกคนมีสิทธิ์จะเข้าถึงจะเป็นได้มีได้ มีสิทธิ์พิสูจน์ได้ทุกสิ่งอย่าง ด้วยตนเองเท่าที่ผู้นั้นจะสามารถ ไม่ใช่“สิ่งต้องห้าม” ที่คนในโลกมีบ้างอาจจะมีจะเป็น เหมือนของศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายในโลก

ที่พูดมาทั้งหลายนั้น มีได้คิดจะเปรียบเทียบขมแบ่งกัน ว่า ของใครต่ำกว่าสูงกว่า จุดหมายแท้ที่จะสื่อก็คือ จะแยกให้เห็น“ความต่าง” หรือสิ่งที่ไม่เหมือน ที่เป็นของศาสนาพุทธเท่านั้นว่า มี “ความต่าง” จาก **ศาสนา“เทวนิยม”(Theism)** อันมีมาเก่าแก่และรู้จักกันดี “ความต่าง” ดังว่านี่คือ **ความเป็น“อเทวนิยม”(Atheism)** ซึ่งเป็นธรรมชาติแตกต่างพิเศษชัดๆก็เพราะมี“**โลกุตระธรรม**” เป็นศาสนาเดียวเท่านั้นที่มีในโลกนี้

“**โลกุตระธรรม**” มีนัยสำคัญที่หลายคนก็คงจะพอทราบมาบ้างแล้ว ก็คือ เป็นธรรมะที่มี“**นิพพาน**” หรือเป็น**ธรรมะที่สามารถหลุดออกจากวัฏสงสารได้เด็ดขาด** โดยสามารถสิ้นสุดการเวียนตายเวียนเกิดอีกเด็ดขาด เพราะดับเหตุแท้คือกิเลสหายกลางละเอียดจนถึงที่สุดใต้นันได้สูญสนิท **หมดสิ้น“อาตมันหรืออัตตา”ได้แท้จริง** มีใช้ตรรกะ มีใช้ลึกลับ แต่“รู้แจ้งเห็นจริง” มีสภาวะจริงนั้นๆเป็นเครื่องยืนยันอยู่แท้ สัมผัสได้เป็นวิทยาศาสตร์

ที่เรียกว่า “**โลกุตระธรรม**” ก็เพราะเป็น“**โลกใหม่**” ที่ต่างจาก “**โลกีย์**” อันเป็น“**โลกเก่า**” ซึ่งทุกคนไม่ว่าใครทั้งนั้นต้องเกิดมาใน “**โลกเก่า**”นี้มาแล้วกันทั้งนั้น และ“**โลกเก่าหรือโลกียะ**”นี้ ก็จะเวียนวน “**สุขๆ-ทุกข์ๆ**”อยู่ไม่มีจบสิ้น“**สุข-ทุกข์**”ลงได้อย่าง“**สูญสนิท**”ถาวรนิรันดร์

ไม่สามารถออกจาก“ความวนไม่เลิก”(วัฏสังสาร)ของ“สุขๆ-ทุกข์ๆ”ดังกล่าวนี้ได้ ในศาสนาเทวนิยมทั้งหลายนั้นดีสุดก็..ไปสู่ความสูงสุดคือ **จบที่“มีความสุขสูงสุด” อยู่กับพระเจ้า** นั่นคือ ยังไม่หมด“อาตมันหรืออัตตา” และยังไม่สิ้นวัฏสงสาร บางคนอาจจะทำ“กุศลวิบาก”(กรรมดี)มาก จึงสามารถได้อยู่ในภาวะ“สุข”นั้นนานสุดแสนนาน จนหลงว่า **“นิรันดร์”** และสภาพที่ยังมี**“ตัวผู้เสพความสุข”**อยู่ นั่นแหละคือ **“อัตตาหรืออาตมัน”** ดังนั้น**“เมื่อยังมี“อาตมันหรืออัตตา” ก็ยังมี“ตัวตน”** สิ่งใดที่ยัง**“มี”** สิ่งนั้นยัง**“ไม่เที่ยง”** ฉะนั้น สิ่งนั้นจึงยังไม่ใช่**“นิรันดร์”** และย่อมมี**“ความวนไม่เลิก”** หรือยังมี**“วัฏสงสาร”**อยู่ แน่นอนที่สุด

โลกุตระและโลกียะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ไม่ว่าใครทั้งนั้นต้องเกิดผ่าน“โลกเก่า”มาแล้วทุกคน สภาพที่ทุกคนได้เคยประสบพบพานถ้วนหน้าในโลกเก่า ก็คือ **การมี“สุขๆ-ทุกข์ๆ”แล้วเล่าๆเวียนวนไปกับชีวิต** ไม่มีจบสิ้น“สุข-ทุกข์”ลงได้อย่าง“สูญสนิท”ถาวรนิรันดร์กันสักที **เพราะไม่มีวิธีหรือไม่มีทฤษฎีพิเศษที่สามารถออกจาก“ความเวียนวนที่วนเวียนอยู่ไม่รู้จักเลิก”(ยังหลงวนอยู่ในวัฏสังสาร)ของ“สุขๆ-ทุกข์ๆ”** ดังกล่าว ได้เด็ดขาดจริงแท้แน่นอน

“สุข” กับ “ทุกข์” คือ เหริยัญ ๒ ด้านของโลกีย **เป็นสภาพคู่ที่แยกกันไม่ได้** โลกของโลกียะไม่สามารถ**“ดับสุขกับทุกข์”**ให้หมดสิ้นไปได้สนิทสมบูรณ์แบบถาวรนิรันดร์ **เพราะไม่สามารถรู้แจ้ง“ตัวตน”** (อาตมันหรืออัตตา)ของ**“เหตุแห่งทุกข์”**(สมุทัยอารยสัจ)ที่เป็น**“ปรมัตถ์”** และ

ไม่มีวิธีหรือทฤษฎีพิเศษที่จะกำจัด“เหตุแห่งทุกข์”นั้นๆได้สำเร็จแท้จริง
ปรมัตถ์ หมายถึง **สิ่งที่เป็นที่มีจริงๆชั้นสูง จนถึงสูงที่สุดแห่งที่สุด**

ในศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายนั้น ดีสุดแห่งที่สุดก็..ไปสู่
ความสูงสุดคือ **จบที่“มีความสุขอยู่กับพระเจ้าในสรวงสวรรค์”** พูดกัน
บอกต่อกันมาหรือที่พระเจ้าตรัสไว้ ก็แค่นี้ **แต่..สุขอย่างไร อยู่ที่ไหน**
คนไม่สามารถ“รู้แจ้งสัมผัสจริงได้ด้วยตนเองในตนเองของตนเอง”
(บัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ) หรือไม่สามารถสัมผัสความจริงนั้นๆด้วย
ตนเองในขณะที่เป็นคนเป็นๆนี้ได้ ซึ่งพิสูจน์ไม่ได้..ไม่เป็นวิทยาศาสตร์
ส่วนความสูงสุดของพุทธพิสูจน์ได้ จึงชื่อว่า ศาสนาที่เป็นวิทยาศาสตร์

และ“เทวนิยม”ทุกแบบ ก็ยืนยันกันว่า ล้วนยังมี“อาตมัน
หรืออัตตา”เป็นที่สุด ทั้งเป็นนิรันดร จะหมด“อาตมันหรืออัตตา”ไม่ได้
ดังนั้น เมื่อ“ดับอาตมันหรืออัตตา”ไม่ได้ เทวนิยมจึงไม่สามารถพิสูจน์
“การดับสิ้นวิภังการ”ให้กระจ่างชัดได้ เพราะยังมี“อาตมันหรืออัตตา”
เป็นตัวเป็นตนปรากฏอยู่ไหนไหน

“เทวนิยม” จึงไม่สามารถยืนยันได้ว่า มีสุขแล้วจะไม่เวียนวนกลับไป
ไปมีทุกข์อีกอย่างจบสิ้นเด็ดขาด บางคนอาจจะทำ“กุศลวิบาก”(กรรมดี)ไว้
มากมายจึงสามารถได้อยู่ในภาวะ“สุข”นั้นนานสุดแสนนาน จนหลงว่า
สุขนั้น“นิรันดร” กระนั้นก็ตาม トラบิตที่ยังมี“อาตมันหรืออัตตา”
トラบิตนั้นก็ยังมี“ชาติ” มี“ภพ” จึงยังมี“ตัวตน” เมื่อมี“ตัวตน”(อาตมัน
หรืออัตตา) ก็ย่อมมี“ความเวียนวนไม่เลิก” หรือยังมี“วิภังการ”อยู่ จึง
ไม่หมดสิ้น“สุข”อันต้องยังมี“ทุกข์”ซึ่งเป็นสัจจะแห่งความเป็น“คู่”ของ
โลกีย์ ที่ไม่หมดสิ้นความวนเวียนอยู่นิรันดรแน่นอนที่สุด ในธรรมชาติ
ของ“ความเสพแห่งจิตวิญญาณ”

พระพุทธรเจ้าทรงพิสูจน์แล้วว่า **ความเป็นอาตมันหรืออัตตา**
ใดๆ ล้วน“ไม่เที่ยงแท้”(อนิจจัง)ทั้งสิ้นทั้งนั้น โดยเฉพาะ“อัตตาหรือตัว

ตนของกิเลส” แต่ที่ทำให้คนหลงผิดว่า **สุขนั้นนิรันดร** ก็เพราะผู้เสพสุขทำกุศลไว้มาก และได้เสพสุขอยู่นาน..นานจนกระทั่งทำให้ผู้เสพสุขหลงว่า **“มันไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงนี่ เพราะสุขที่ตนได้เสพอยู่ มันก็สุขอย่างนี้ เป็นอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว”** จึงรู้สึกเสมือนว่า มันเที่ยงแท้-ถาวร-ยั่งยืนที่ตนได้ตนมีอยู่ ซึ่งแท้ๆมันมี **“ความแปร”**(ความไม่เที่ยง)**ที่ก็แปรไปอยู่เรื่อยๆ** แต่ยังคงค่าลงไปไม่ถึงรอบแห่ง**“ความเปลี่ยนแปลง”**จากสภาพที่ตนยังตั้งค่าของอุปาทานไว้ เท่านั้นเอง เช่น ขนาดที่ยังได้รับอยู่นี้ มันก็ยังรู้สึกพอใจกับสภาพที่ตนได้ตนเป็นนั้นๆ ก็ยัง**“สุข”**อยู่ ยังไม่ถึงขีดที่รู้สึกว่**“ทุกข์”**หรือไม่พอใจแล้ว อันหมายถึงความรู้สึกนั้นมันได้เปลี่ยนไปจากค่าจากขนาดที่**“อุปาทาน”**เดิม (กิเลสที่หลงยึดติด)แล้ว

เพราะ...ผู้ที่ไม่สามารถมีภูมิหยั่งรู้**“กาล”**กับ**“กรรมวิบาก”** ทั้งหลายของตนหรือของสัตว์โลก ที่วนเวียนอยู่ใน**“โลก”** หรือ**“วงวนแห่งสังสารวัฏ”** เนื่องจากไม่สามารถมี**“อภิญญา”**ตรวจสอบ**“กัป”**ต่างๆ หลายนัย ได้ ภูมิรู้ของท่านผู้นี้มีเท่านี้จริงๆ เพราะท่านผู้ที่ไม่สามารถมี**“วิชชาระลึกชาติ”**(วิชาข้อที่ ๗ ของวิชา ๙ ซึ่งเป็นอภิญญาแบบพุทธ) ได้ แจ่มแจ้งตลอดทั้งสังวัฏฏกัป(ในรอบอันยาวนานของความเป็นอยู่มีอยู่) ตลอดทั้งวิวัฏฏกัป(ในรอบอันยาวนานของความเป็นอยู่ไม่มีอยู่) และตลอดทั้งสังวัฏฏวิวัฏฏกัป(ในรอบอันยาวนานของทั้งความเป็นอยู่มีอยู่และความเป็นอยู่ไม่มีอยู่) เหมือนดังพระพุทธเจ้าทรงสามารถมีพระสัมพันธัญญะญาณหยั่งรู้ได้นั่นเอง

โดยเฉพาะ การโยน**“ความรู้และความจริง”**สูงสุดไปไว้ที่**“พระเจ้า”**ทั้งหมดทั้งสิ้นเสียแล้ว พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ที่จริง ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นของ**“พระเจ้า”** แล้วแต่พระเจ้าจะประทาน และยอมจำนนอีกด้วยว่า **คนไม่มีสิทธิ์จะไปละลาบละล้วงแตะต้อง**“ความรู้****

และความจริง”ของพระเจ้าได้ด้วยตนเอง

ศาสนา“เทวนิยม” จึงสูงสุดกันอยู่ที่“พระเจ้า” และไปจบกันแค่“คำพูด”(วาตะ)เท่านั้นว่า ผู้บรรลุนิพพานคือ ผู้ตายไปแล้วไปเกิดเสวย“สุขสูงสุด” อยู่กับ“พระเจ้า” พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ฉะนั้นแลคือ “อิตตวาทุปาทาน”โดยแท้ หมายความว่า การยึดถือเอาได้แค่คำพูดเท่านั้นว่าเป็นสิ่งจะแห่งตัวตน เช่น ที่พูดกันว่า พระเจ้ามีสภาพอย่างนี้ ยิ่งใหญ่อย่างนี้ หรือความสุขสูงสุดที่ได้ไปอยู่กับพระเจ้าเป็นอย่างนี้ๆ นั้นก็เพียงได้แต่พูดๆกันไปเท่านั้น ทว่าไม่ได้มีใครได้สัมผัสของจริงกันเลย แผลให้สั้นก็คือ **มีแต่คำพูดกันเท่านั้นเอง** ส่วน“ความเป็นพระเจ้า”ก็ดี “ความสุขสูงสุดที่ไปอยู่กับพระเจ้า”ก็ดี จริงๆจะเป็นอย่างไร ก็ยกให้เป็นของพระเจ้าเท่านั้นที่มี“ความรู้และความจริง” ส่วน“คน”ทั้งหลายไม่มีสิทธิ์ได้รู้ได้เป็น เป็นอันขาด เพราะลัทธิ“เทวนิยม”นั้น ยืนยันเด็ดเดี่ยวคือ คนทุกคนต้องจำนน ว่า **เมื่ออะไรเป็นเรื่องของพระเจ้า ก็ย่อมเป็นเรื่องของพระเจ้า** มีการแบ่งเด็ดขาดไว้แล้วว่า **ไม่ใช่เรื่องของคน** ดังนั้น จะจริงจะเท็จอย่างไรก็เป็นเรื่องของพระเจ้า **ทุกคนต้องเชื่อตามโองการของพระเจ้าแต่เพียงถ่ายเดียว** พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ที่จริงแต่เพียงผู้เดียว “คน”ไม่มีสิทธิ์ล่วงล้ำ คนจึงไม่สามารถละลาบละล้วงเข้าไปล่วงรู้ และเข้าไปแตะต้องความจริงนั้นได้ “ความรู้และความจริง”จึงมีกันแค่คำพูดเท่านั้น แม้ที่ชื่อว่า “อาตมัน หรืออิตตา” ที่สุดแม้แต่คำว่า “ปรมาตมัน”

ที่อธิบายอยู่ขณะนี้ ขอยืนยันว่า ไม่ได้ข่มใคร หรือว่าใครต่ำใครสูง ไม่มีเจตนาจะกล่าวลบหลู่ใดๆจริงๆ เพียงแต่จะอธิบายถึงความจริงที่เป็นจริงแห่งสัจธรรมให้กระจ่าง หากใครจะรู้สึกดังกล่าวก็น่าจะต้องขออภัยอย่างมากเถิด

สำหรับศาสนา“อเทวนิยม” **มีความสูงสุดคือ ไปจบที่“นิพพาน”** ซึ่งเป็นสภาพ**“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”**กันอีกเลยเด็ดขาด(อทุกขมสุขแบบโลกุตระ) ไม่ใช่สูงสุดกันที่“พระเจ้า” นั่นคือ ผู้บรรลุลोकุตระธรรมนั้นได้เรียนได้รู้ชนิดสัมผัสของจริง ที่เป็น“ความสุข-ความทุกข์”ต่างๆ โดยเฉพาะความรู้สึก(เวทนา)ในจิตวิญญาน ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้หมด ตั้งแต่“ความรู้สึก ๒ อย่าง(เวทนา ๒) ความรู้สึก ๓ อย่าง(เวทนา ๓) ๕ อย่าง ๖ อย่าง ...ไปจนกระทั่งความรู้สึก ๑๐๘ อย่าง(เวทนา ๑๐๘)”และที่สำคัญคือสามารถแยก**“ความรู้สึกที่เป็นโลกียะ”** กับ **“ความรู้สึกที่เป็นโลกุตระ”** ให้ถ่องแท้แยกกาย เช่น *เคหสิตโสมนัสเวทนา* ที่เป็นความรู้สึกสุขแบบโลกียะว่า เป็นอย่างไร ขนาดไหน มาจากอะไรเป็นเหตุ แตกต่างจาก*เนกขัมมสิตโสมนัสเวทนา* ที่เป็นความรู้สึกสุขแบบโลกุตระว่า เป็นอย่างไร ขนาดไหน และรู้จักเหตุ และดับถูกเหตุจริงหรือไม่

เป็นต้นว่า “*เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา*” ซึ่งเป็น“อุเบกขา” หรือ“อทุกขมสุข”แบบโลกุตระ อันต่างจาก“*เคหสิตอุเบกขาเวทนา*” ที่เป็น“อุเบกขา” หรือ“อทุกขมสุข”แบบโลกียะ อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

อทุกขมสุข นี้ เป็นสภาพของอาการจิตที่มัน“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์” ความไม่สุขไม่ทุกข์นี้ ในธรรมะของพุทธจะนำไปเทียบกับ“อุเบกขา”เสมอ เพราะ“อุเบกขา” คือ คุณลักษณะหนึ่งของจิต ที่มีอาการ“เฉยๆ”หรือกลางๆ ซึ่งไม่เอียงไปข้างใดข้างหนึ่ง..ระหว่างมีสุขกับมีทุกข์ นั่นคือจุดกลางหรือจุดศูนย์ของความไม่มีความสุขกับไม่มีทุกข์ เรียกว่า “ความว่างจากสุขจากทุกข์” ก็ถูกต้อง

ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์ หรือ“อุเบกขา”ของโลกียะนั้น ตามปกติมนุษย์ก็เกิดได้ตามธรรมชาติ เพราะคนเราก็ต้องมีเวลาหรือขณะที่

“ไม่สุขไม่ทุกข์ หรือใจเฉยๆ” อุเบกขาตามธรรมชาติเป็นสามัญ ล้วนเคยมีกันทุกคน นี้ ๑ และเกิดจากการนั่งสมาธิแล้วก็ทำฌานแบบโลกีย์ได้ถึง “ฌาน ๔” จนจิตถึงขั้น “อุเบกขา” หรือ “อุทุกขมสุข” นี้ อีก ๑ ซึ่งเป็นการปฏิบัติแบบโลกียะ

แต่ “ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์” หรือ “อุเบกขา” ของโลกุตระ ก็จะไม่แตกต่างไปอีก อย่างมีนัยสำคัญ เพราะ “ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์” หรือ “อุเบกขา” ที่เกิดเองตามธรรมชาตินั้น ไม่ใช่โลกุตระ เด็ดขาด **พุทธ** **ลึกกว่านั้น** ธรรมะไม่ใช่ธรรมชาติ แต่ดับธรรมชาติ ซึ่งจะเป็นได้ก็ต้องด้วยการเรียนรู้และปฏิบัติอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” หากไม่สัมมาทิฏฐิ แล้วไซ้ ก็เป็นอันหมดหวังตั้งแต่ต้นทางที่จะเกิด “ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์” หรือ “**อุเบกขา**” แบบ **โลกุตระ** เพราะ “ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์” หรือ “**อุเบกขา**” แบบ **โลกุตระ** หรือแบบ **อเทวนิยม** นี้ ต้องปฏิบัติ “**ฌาน**” ของ **พุทธ** ซึ่งเป็น “**ฌาน**” ที่ได้จากการปฏิบัติตามหลัก “**อริยมรรค อันทมีองค์ ๘**” จึงจะเกิดสัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ บรรลุโลกุตระ และแน่ๆว่าต้องต่างจาก “**ฌานหรือสมาธิ**” แบบโลกีย์ที่รู้กันเป็นสามัญทั่วไป

ซึ่งคุณสมบัติของ “**อุทุกขมสุข**” (ความไม่มีสุขไม่มีทุกข์) แบบ **โลกุตระ** นั้น เป็นคุณธรรมของผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผลแบบพุทธไปตามลำดับจากขั้นต้น แล้วก็สูงขึ้นๆ ไปจนถึงขั้นได้รับอารมณ์หรือ “**ความรู้สึก**” “**ไม่มีความสุขไม่มีทุกข์**” ขึ้นนี้ นั่นมันหมายถึงผู้สามารถปฏิบัติได้มรรคผลขั้นสูงถึงขั้น “**เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา**” นั่นคือ ผู้ปฏิบัติ “**ฌาน**” (เพลงจับตัวตนของกิเลสได้มัน แล้วเผากิเลสนั้น) กระทั่ง “**ตัวตนของกิเลส**” ขึ้น **อาสาสะ**” ถูกกำจัดไปจนหมดสิ้นตัวตน นั่นก็หมายความว่า ตัวเหตุแห่งสุขแห่งทุกข์ ตายสนิทไปแล้ว ไม่มี “**ตัวตนของเหตุ**” ที่จะเวียนวนกลับมาเป็น “**เหตุ**” ให้เกิดทุกข์ๆ-สุขๆ ได้อีกเด็ดขาด (absolute)

“ความไม่สุขไม่ทุกข์” หรือ“อุเบกขา”ของโลகுตระ จึงไม่ใช่ “มันเฉย” เพราะมันพักเป็นครั้งเป็นคราวไปตามธรรมชาติ นี้ ๑ และ อีกอย่าง ๑ คือ ไม่ใช่“มันเฉย”เพราะปฏิบัติแบบนั่งสมาธิที่ทํากันอยู่ทั่วไป คือ สะกดจิตให้จิตลึ้มหรือปล่อยวางนิวรรณ์ ๕ หรือข่มนิวรรณ์ ๕ ให้มันไม่มี จนลําเร็จ กระทั่งถึงฌาน ๔ ก็จะมีอารมณ์“อุเบกขา” อันเป็นอารมณ์วางเฉย ไม่มีสุขไม่มีทุกข์ ซึ่งการทำสมาธิแบบนี้เป็นการสร้าง“อารมณ์”ขึ้นใน“ภาพของจิต” เรียกว่า เข้าไปสู่“รูปภาพ” เมื่อทําได้ ก็เรียกว่า “รูปฌาน” ซึ่งสามารถทําได้จนถึงขั้น“อรูปรูปภาพ-อรูปฌาน” เป็น **การสร้าง“ภาพ” ที่ยังมี“ชาติ”** ไม่เหมือนการปฏิบัติแบบโลகுตระของ พุทฺธ ที่ไม่ได้เข้าไปสู่“ภาพ” แต่“ดับเหตุ”ที่มันพาให้เกิด“กามภาพ- รูปรูปภาพ-อรูปรูปภาพ”กันทีเดียว

จึงเป็นการ“ดับภพจบชาติ” หรือ“ดับสุขกับทุกข์”สนิท การดับภพจบชาติจะนะนี้แลคือ **ขั้นสูงสุด หรือ“นิพพาน”** ซึ่งเป็นการ “ไม่มีทุกข์ไม่มีสุขโลกียะ” ชนิดมีการยืนยันได้ด้วย“ตนเอง” โดยมีสภาพดังกล่าว คือ**นิพพานที่สิ้นทุกข์สิ้นสุข เป็นได้ด้วยตัวเองในตนพร้อมทั้งตนก็รู้แจ้งเห็นความจริงนั้นๆ ด้วยญาณของตนอยู่โหนโหน**

ในความเป็นธรรมะของพุทฺธ...จึงมีใช่แค่..**ธรรมะคือธรรมชาติ** แต่“**ดับธรรมชาติหรือเหนือธรรมชาติ**” หลุดพ้นไปจากวิสัยธรรมชาติ ไม่มีธรรมชาตินั้นๆกันทีเดียว ที่เรียกว่า สุนฺญตาหรืออนัตตานั้นเอง คือ “นิพพาน” คนในโลกสามารถพิสูจน์ขั้นสูงสุดขั้นสุดนี้ได้เป็นวิทยาศาสตร์ “**โลகுตระ**”จึงเป็นศาสนา“**ของคน-โดยคน-เพื่อคน**” ที่แต่ละต้องสัมผัสได้ พิสูจน์ได้สูงสุดสูงสุดจะนะนี้

ธรรมติของการดับธรรมชาติ

มีผู้รู้หลายท่าน ที่ยืนยันว่า *ถ้าคนผู้ใดมีปัญญา รู้แจ้งแทงทะลุ ได้ว่า “ธรรม คือ ธรรมชาติ”* ก็ถือว่า นี่คือ ยอดปัญญาของผู้ที่รู้แจ้ง ชั้นสูงสุดของพุทธธรรมกันทีเดียว

ก็ขอยืนยันว่า ความรู้นั้น...*ยังไม่ใช่ “ความรู้แจ้งสูงสุดของ พุทธธรรม”*หรอก เป็นแค่ความรู้ขั้นต้น คือ รู้“โลก” หรือรู้ความหม่นวนสามัญ ซึ่งเป็น“**ธรรมชาติ**” แค่นับเป็นการเริ่มต้นว่ามีปัญญาเข้าใจ *ความแท้จริง* (สังขะ) ชนิดหนึ่ง เรียกว่า “**สมมุติสังขะ**” ยังไม่ใช่ “**ปรมาตตสังขะ**” ต่อให้ผู้รู้ลึกซึ้งยิ่งกว่านี้ คือ รู้“ไตรลักษณ์” หรือรู้ไปถึงขั้นรู้แจ้งในความจริงชั้น“**สามัญลักษณ์**” ว่า ธรรมชาตินั้น*เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป* นั่นเอง แล้วเข้าใจว่า ตนรู้แจ้ง*ความสูงสุดของพุทธธรรม*แล้ว ก็เป็นการเข้าใจผิด เพราะยังไม่ใช่ความรู้ขั้นสูงของพุทธธรรมจริง แถมต่อให้รู้ยิ่งขึ้นไปอีก ถึงขั้นรู้ว่า ธรรมชาติทุกอย่างนั้นแหละ ต่างก็ล้วนมี*“ความไม่เที่ยงแท้”* (อนิจจัง) และ*“ความไม่ใช่ตัวตน”* (อนัตตา) ถึงจะรู้ได้ปานฉะนี้ ก็ยังไม่ใช่ความรู้ขั้นสูงสุดของพุทธธรรมหรอก

ซึ่ง“**ความจริง**” ๒ อย่างนี้ คือ *อนิจจัง* กับ *อนัตตา* นั้น แม้แต่ทางวิทยาศาสตร์ควอนตัมเขาก็ได้พิสูจน์รู้แจ้งความจริงว่า ทุกสิ่งอย่างในมหจักรวาลนี้ ล้วน*“ไม่เที่ยงแท้”* และ*“ไม่ใช่ตัวตน”* ซึ่งเป็นที่รับรองกันทั่วไปด้วย หมายความว่า ทางวิทยาศาสตร์เขาก็รู้แจ้งแทงทะลุ “*อนัตตา*” กันแล้ว ...ว่านั่นแหละ แต่โดยสังขะ..เขาก็รู้ได้เพียง ๒ อย่างดังกล่าวแล้ว และที่รู้ก็เป็นแค่ด้านวัตถุธรรม หรือแม้จะเป็นนามธรรม ก็ยังมี*“อารยสัจ”* เป็นความสามารถที่รู้ได้เพียง“**สมมุติสังขะ**”เท่านั้น

ยังไม่รู้จัก“**สังขะ**”อีกชนิดหนึ่ง คือ “**ความทุกข์**” (ทุกข์) ซึ่งผู้ที่จะรู้ได้อย่างถูกต้องจนถึงจริงก็ต้องเรียนรู้อันรู้แจ้งแทงทะลุใน“**อารยสัจ ๔**”

และปฏิบัติมีมรรคมีผล เข้าขั้นบรรลุลोकุตระธรรม รู้แจ้งเห็นจริงใน “ความจริง” ที่เรียกว่า “ปรมาตตัสัจจะ” อันเป็น “ธรรมชาติ” เกี่ยวกับ “ความเป็นจิตวิญญาณ” อย่างยิ่ง

ดังนั้น ความรู้ที่รู้กันว่า **“ธรรม คือ ธรรมชาติ”** จึงยังไม่ใช่ ความรู้ระดับสูงของศาสนาพุทธจริง

เพราะธรรมะขั้นสูง หรือจะเรียกว่า ธรรมะของพุทธก็ได้ ที่เป็น “คุณลักษณะเอก” ของพุทธนั้น คือ นิพพาน มันไม่ใช่แค่ “ธรรมชาติ” ไม่ใช่แค่ “ความหมุนวน” แต่มันคือ **“ความดับธรรมชาติ”** กันทีเดียว ซึ่งเป็นการ **“ดับความหมุนวน หรือหยุดการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”** ซัดๆ ถึงกาละ **“สิ้นความเป็นธรรมชาติ”** นั้นต่างหาก โดยสามารถ **“ดับถึง เหตุ”** ที่ก่อเกิดธรรมชาตินั้นๆ อย่างถูกตัวถูกตนเสียด้วย นั่นคือ **“ดับ”** ก็เลसनไม่เหลือเศษแม้นิดแม้หน่อย **“ดับ”** สุขๆ ทุกข์ๆ ที่เป็น โลกียารมณห์ทั้งหมดสิ้นสนิท **“ดับ”** สังสารวัฏที่มันยังต้องวนเวียนมา เกิดมาดับ..จนหยุดวนจบสิ้นไม่เกิดอีกนิรันดร์ จึงจะชื่อว่า “นิพพาน” หรือ “นิโรธอาริยสัง” แล้วชีวิตก็อยู่ในโลกที่ **“เหนือธรรมชาติ”** จึงชื่อว่า **“โลกุตระ” หรือ “เหนือโลก” (โลก + อุตตระ)** ซึ่งหมายความว่า ธรรมชาตินั้นหมดอำนาจที่จะทำให้เกิดอีกได้เด็ดขาด นี่คือ **“ความตาย ที่ไม่เกิดอีก”** ที่เรียกว่า “นิพพาน” ซึ่งเป็น “อรหัตผล” อันหมายเอา **“กิเลสไม่เกิด-สุขทุกข์ไม่เกิด-อารมณโลกีย์ไม่เกิด”** ไม่ใช่.. หมายเอา การตายหรือการไม่เวียนวนเกิดอีกทางร่างกาย ที่เป็นชีวิต ของร่างกายเวียนตาย-เวียนเกิด

เรื่องการเกิดทางร่างกายนั้น อย่าไปพูดว่า **“พระอรหันต์ตายแล้ว ไม่เกิดอีก”** หมายความว่า ใครก็ตามอย่าไปคิดแทนพระอรหันต์ท่าน อย่าไปกำหนดแทนพระอรหันต์ท่าน ท่านตายแล้วจะเกิดหรือไม่เกิด มันก็เรื่องของท่าน ใครพูดว่า **“ผู้เป็นพระอรหันต์แล้ว เมื่อตายลง(หมาย**

ถึงการตายของร่างกาย) คือ กายแตกตาย(กายัสสะ เมทา)ลงเมื่อใดก็ต้องดับสูญ ไม่เกิดอีก คนผู้พูดเช่นนี้เป็นบาป เพราะเป็นความเข้าใจผิด ทิฏฐิพิดนี้เป็น“ทิฏฐิอันชั่วช้า” ตามภาษาบาลีที่ว่า “ปาปกัง ทิฏฐิคัง” หรือ“ทิฏฐิปาป”(“ยมกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๗ ข้อ ๑๔๘) เรื่องนี้ทางเถรวาทรู้สึกจะยังเข้าใจยากอยู่ ไว้ค่อยคุยกันในโอกาสหน้าต่อไป

โลก หรือ**โลกียะ** คือ **ธรรมชาติ** *ความเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป* ตามเหตุปัจจัย แต่**“ความดับไป”**ของโลกียะนั้น ยังไม่ใช่**“ความดับ”**ที่เป็นสัจจะสัมบูรณ์เด็ดขาดถาวร เพราะจริง ๆ นั้น ธรรมชาติ คือ สภาพที่ยังมี**“การเกิด”** ยังไง..ก็ยังมี**“การเกิด”** จึงเรียกว่า ธรรมชาติ แม้แต่พยัญชนะที่ซึ่งบ่งยืนยันอยู่โต้งๆ ชัดเจน ว่า ยังเป็น**“ธรรม”**ที่มี**“ชาติ”**(การเกิด) ยังไม่ใช่**“สูญ”**อยู่เห็นๆ

จะโมเมให้... **ธรรม = ธรรม + ชาติ** ก็เห็นชัดๆแล้วว่า ผิด ยังมี**“ชาติ”**อยู่แต่ๆก็เห็นแล้ว มันไม่เท่ากัน ไม่คือกัน เห็นอยู่ไหนไหน ส่วน..โลกที่พระพุทธเจ้าค้นพบนั้น เป็น**“โลกใหม่”** ชื่อว่า **โลกุตระ** มีอุดมคติใหม่ที่**“ดับธรรมชาติ”** สำเร็จแท้ ซึ่งเป็นสภาพที่**“ดับสนิท** หรือดับการเกิด” ดังนั้น **“ความไม่มีการเกิด”** หรือ**“สูญ”**จริง จึง**ตรงกันข้ามกับ**“ธรรมชาติ”**** และ**“ความไม่มีการเกิด”**นี้ยังมีนัยสำคัญลึกซึ้งที่จะได้พูดกันอีกต่อไป

แต่ไม่ได้หมายความว่า ไม่ต้องศึกษา**“ธรรมชาติ”** ต้องศึกษา นั้นถูกแล้ว ผู้ที่จะไปนิพพานก็ต้องศึกษาให้รู้แจ้งในธรรมชาตินั้นๆ นั้นเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่ง หรือขั้นตอนขั้นแรกของพุทธธรรม ที่จะต้องรู้แจ้งเห็นจริงก่อน

การรู้แจ้ง**“ธรรมชาติ”** ได้จริงแท้ จึงเป็นเพียงการรู้**“สัจจะ”**หนึ่ง เรียกว่า **“สมมุติสัจจะ”**

ต่อจากนั้นก็ต้องศึกษา **“ปรมัตตสัจจะ”** ให้รู้แจ้งเห็นจริงเป็นสำคัญ เพราะ“ปรมัตตสัจจะ”(ความจริงที่เป็นประโยชน์สูงสุด)ของพุทธนั้นคือ “นิโรธ” หรือ “นิพพาน”นั่นเอง ซึ่งจะต้อง **“ดับธรรมดา”** นั้นๆ ให้ได้สำเร็จ ซึ่งการดับที่สัมบูรณ์ที่สุดก็คือ จะต้อง **“ดับเหตุที่พาเกิดธรรมดา”** นั้นๆ อันเรียกว่า **“เหตุอารยสัจ”**(สมุทัยอารยสัจ) เมื่อจับตัวตนของ **“เหตุ”** ได้แล้ว ก็จัดการ **“ดับ”** เหตุนั้นๆ ลงไปให้สำเร็จเด็ดขาดจน **“ดับสิ้นเหตุแห่งการเกิด”** นั้นเกลี้ยงสนิท และเที่ยงแท้ถาวร ไม่กลับมากำเริบใหม่อีก(อสังkupปัง) อย่างสัมบูรณ์ จึงจะเป็น **“ธรรมะชั้นจบบริบูรณ์”** สูงสุดของพุทธ

การรู้แจ้งรู้จริงใน **“ธรรมดา”** โดยเฉพาะ **“ธรรมดาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์อยู่กับตัวเราและอยู่ใกล้ตัวเรา”** กล่าวคือ ตาหูจมูกลิ้นกายใจของเรายังมีสัมผัสอยู่กับสิ่งที่ก่อให้เกิด **“ธรรมดา”** นั้นแหละ **“ธรรมดา”** คือ **“ความหม่นวนอยู่”** คือ **“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปอย่างไม่มีสิ้นสุด”** คือ **“โลก”** ดังนั้น **“โลกหรือโลกีย์”** นับตั้งแต่ขั้นต่ำเป็นต้นไปก็คือ **“โลกอบาย”** ต่อมาก็เป็นโลกธรรม โลกกาม โลกอัตตา ซึ่งหากเรายังวนเวียน **มีธรรมชาติของ“รสสุขๆ-ทุกข์ๆ”อยู่ในจิตวิญญาณของเรา ไม่ว่าจะวนอยู่ในโลกต่ำหรือสูงขึ้นใดๆที่ยังเป็นโลกีย์** นั่นก็คือ เรายังมีความวนของ **“สุข-ทุกข์”** ในเรื่องนั้นอยู่ ยังไม่หมด **“รสสุขๆ-ทุกข์ๆ”** (อัสสาทะ)กับเรื่องนั้น ฉะนั้นเอง ที่ **ยังไม่หมด“ธรรมดา”** ยังไม่หมดความเป็น **“โลก”**(โลกีย์) เพราะมันยังมี..การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปของ **“รสสุขๆ-ทุกข์ๆ”**

เพราะยัง **ไม่ได้ปฏิบัติแบบโลกุตระ** จนดับกิเลสในจิตได้ถึงขั้น **“อุกกขมสุข”**หรือ **“อุเบกขา”** และปฏิบัติยิ่งกว่านั้นไปอีกกระทั่งถึง **“สัญญาเวทิตนิโรธ”** นั้นทีเดียว

ดังนั้น “ธรรมชาติ” ก็จำเป็นที่ผู้ศึกษาเพื่อไปนิพพานจะต้องเรียนรู้ให้รู้แจ้งเห็นจริง เพราะจะต้องเข้าใจ **“ความเกิดของธรรมชาติ”** นั้นๆ จนมีญาณหยั่งรู้อย่าง “ถ่องแท้” (โยนิโส) หรือหยั่งรู้ “ลงไปถึงที่เกิด” (โยนิโส) ของมัน กระทั่งรู้แจ้ง “เหตุ” (สมุทัย) ที่ทำให้เกิดอยู่ ชนิดจับ “ตัวตนของเหตุ” (อตตตา) นั้นๆ ได้ อย่างถูกต้องตรงตัวแม่นยำจนคมชัดลึกสุดกว้างครบแล้วดับให้สิ้นซาก **“ไม่มีส่วนเหลือ” (อเสส) หรือสิ้นอาสวะ ไม่มีแม้เศษธุลีละอองน้อยนิดใดๆ**

เรามาทำความเข้าใจให้กระจ่างชัดกับคำว่า **“ธรรมชาติ”** กันดูที่วิธีรู้ลึกรู้แจ้งจะนิยามไปคนละอย่างคนละความหมายกันอยู่

“ธรรมชาติ” ที่อาตมาหมายถึงนี้ คือ สภาพที่ยังเกิดยังเป็นยังเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป แต่**ไม่ได้ดับขาดสูญสิ้นสนิทชนิดไม่เกิดอีก** **นිරันดร**แบบโลกุตระอันมี **“วิชา ๘”** ดังนั้น ธรรมชาติจึงยังต้องวนเวียนเกิดอีก มีการแปรตัวหรือเปลี่ยนแปลงไปบ้าง เปลี่ยนภพภูมิ เปลี่ยนสถานที่ เปลี่ยนสถานะ เปลี่ยนสภาวะ ได้ทั้งสิ้น ซึ่งยังหมุนวนอยู่ในโลกในสังสารวัฏ นั่นคือ **“ธรรมชาติ”** ยิ่งอะไรที่เกิดที่เป็นอยู่อย่างเป็นเรื่องธรรมดาของโลก ก็ยิ่งนั่นแหละยังเป็น “ธรรมชาติ” อันสามัญอยู่ในโลก ทั้งสิ้น

เพราะฉะนั้น อันใดที่ “ดับสนิท” ไม่มี “ตัวตน” อีก สภาพนั้นไม่ได้แปรไม่ได้เปลี่ยนเป็นอะไรอีก ไม่มีอะไรเหลือสืบต่อ (ขาดสันตติ) อีก หรือไม่มีธรรมชาตินั้นอีกแล้วในโลกในมหาเอกภาพ นั่นคือธรรมชาตินั้นถูก “ดับสนิท” **ถาวร**นिरันดร ไม่มี “ธรรมชาติ” นั้นเวียนวนเกิดขึ้นมา ณ ที่ไหนๆ อีกแล้วในมหาเอกภาพนี้สัมบูรณ์นिरันดร

ธรรมชาติของรูปธรรม ดับง่าย เห็นได้รู้ได้ง่าย คึกขาง่าย และมันไม่มี **“ความรู้ลึกลึกลับซุกซุก”**

แต่ธรรมชาติของนามธรรม โดยเฉพาะธรรมชาติของกิเลส

ดับยาก เห็นได้รู้ได้ยาก คึกขายาก และมันอยู่กับจิตวิญญาณ ยึดครองจิตประหนึ่งเป็นตัวตนของตน ทำให้จิตวิญญาณมี“ความรู้สึกสุขทุกข์”

ผู้สามารถรู้ธรรมชาติต่างๆที่เป็นรูปธรรม แม้ธรรมชาติที่เป็นนามธรรมบางลักษณะ ก็ยังไม่สามารถ“ดับสุขดับทุกข์”ได้เด็ดขาด จนไม่เกิดอีกอย่างถาวรนิรันดร์สัมบูรณ์

“ธรรมชาติที่ชื่อว่า กิเลสหรือตัณหาหรืออุปาทาน” หรือ“โลภ-โกรธ-หลง” นี่แหละที่เป็น“ธรรมชาติ”สำคัญ ที่จะต้องเรียนรู้“ตัวตน”(อัตตา)ของมันให้ถูกตัวแม่นยำตรงคมชัดลึก แล้วใช้ทฤษฎีอันเอกของพระพุทธเจ้ากำจัดมัน(ปหาน) กระทั่ง“ดับ”มันให้ตายสนิททันทีใจในใจ(มนสิการ) ชนิดลึก“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส) ถอนรากถอนโคนมันสิ้นเกลี้ยงสนิททีเดียว จึงจะชื่อว่า “ผู้มีธรรมะของพุทธ” หรือ“ผู้สามารถดับธรรมชาติ” สำเร็จจริง

ตัวอย่างง่ายๆ ชัดๆ เช่น ผู้ยังมี “*ธรรมชาติของกามราคะเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์*” เป็นต้น ถ้าเป็นคนที่ถือว่า ธรรมะชั้นสูงชั้นสุดคือ ผู้รู้แจ้งเห็นจริงว่า **“ธรรม คือ ธรรมชาติ”** คนผู้นี้ก็จะไม่หาทาง“ดับธรรมชาติของกามราคะ”นั้นๆเป็นแน่ เพราะ“*ธรรมชาติของกามราคะเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์*”นั้น เป็น“ธรรมชาติ”ของสัตว์โลกแท้ๆขึ้นไป**“ดับการเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปของธรรมชาติที่เป็นกามราคะ”** ก็เป็นคนที่มีธรรมะอันไม่สูงส่งสูงสุด ตามความรู้ยิ่งของตนแน่ๆ

แต่คนที่เห็นว่า ธรรมะชั้นสูงชั้นสุดของศาสนาพุทธนั้น คือ ผู้รู้แจ้งเห็นจริงว่า **“ธรรม คือ การดับธรรมชาติ”**นั้นได้สำเร็จ จนกระทั่ง**“ไม่เกิดอีกเลยนิรันดร์”** คนผู้นี้ก็จะเรียนรู้และปฏิบัติจนสามารถ**“ดับธรรมชาติของกามราคะเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์”**นั้นสำเร็จเสร็จสิ้นเกลี้ยงถึงขั้นไม่เหลือ“กามาสวะ-ภวาสวะ-อวิชชาสวะ”สัมบูรณ์ มี

“อัสวักขยญาณ” ถึงอรหัตผล **คนผู้นี้ก็..เป็นคนผิดธรรมชาติสัตว์โลก**
สามัญปุถุชนคนทั่วไปแน่นอน นี่คือ **ผู้มี“โลกุตระธรรม”** คือ **ธรรม**
ชั้นเหนือโลกของศาสนาพุทธ ธรรมะชั้นสูงของผู้มี**“ธรรม ไม่ใช่**
ธรรมชาติ” ต่างกับผู้มี**“ธรรม คือ ธรรมชาติ”** ด้วยประการฉะนี้

“เนื้อแท้ของพุทธ”

เป็นเนื้อหาสำคัญยิ่งในความเป็นคน

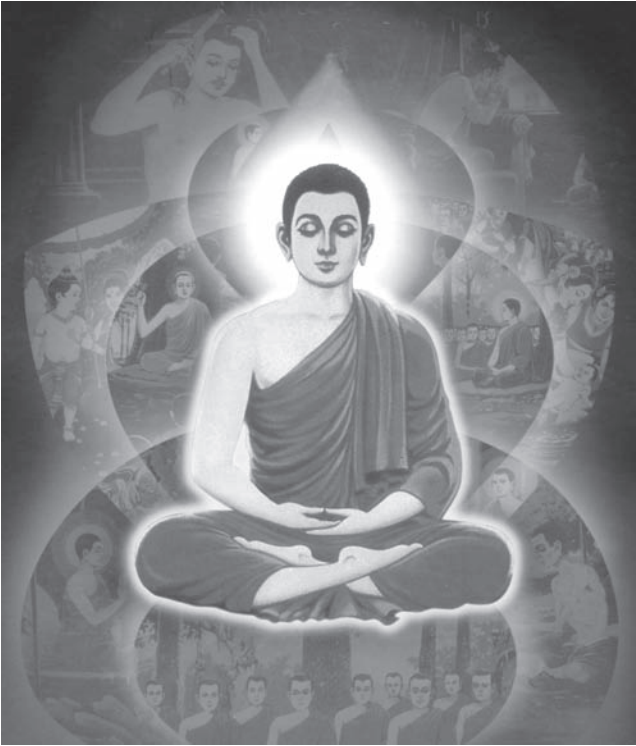
ผู้
 ป็นชื่อว่า **“คน”**..ใครเกิดมาอยู่ใน**“ฐานะ”**ใดก็ตาม จะเกิดแล้ว
 เกิดเล่าก็ชาติก็ตาม หากไม่ได้**“ธรรมะของพุทธ หรือเนื้อแท้ของพุทธ”**
 ก็เกิดมาวนเวียนอยู่กับ**“ฐานะ ๔”**(นักผลิต-นักบริการ-นักบริหาร-นักบวช)
แบบโลกียะปุถุชนอยู่นั้นแหละ เลวๆดีๆ-ทุกข์ๆสุขๆ-ต่ำๆสูงๆ
ไม่เที่ยงไม่แท้ สลับไปสลับมา เป็นสังสารวัฏ ไม่แล้วไม่จบ ไม่เจริญ
 ไม่ประเสริฐอย่าง**ถาวรเด็ดขาด**หรอก แม้จะพากเพียรมุ่งจะให้**“ดี”** ถาวร
 ปานใดก็ไม่เป็นไปได

เพราะไม่สามารถเข้าถึง**“ปรมัตตสัจจะ”** จึงไม่มีหลักประกัน
 ที่จริงแท้สัมบูรณ์เด็ดขาด

เพราะไม่เป็นธรรมที่**“ดับถูกตัวตนของกิเลสได้แท้จริง จนสิ้น**
หมดตัวตนที่เป็นอัสวะ”(อัสวักขยะ)

เพราะไม่เป็นธรรมที่**“ตนบรรลุเองเห็นของตนเอง ประจักษ์แจ้ง**
กับตนเอง ไม่ต้องอาศัยใครอื่น ไม่ต้องเชื่อจากปากของใคร”(สันตนิฏฐิกะ)
เพราะไม่มี“วิชา ๙”นั่นเอง

เพราะไม่เป็นธรรมที่**“เชิญชวนให้ใครๆมาชมได้เพราะเป็น**

ของวิเศษที่ควรปรารถนาให้มาดูแล หรือทำลายต่อการพิสูจน์เพราะเป็น
ของดีจริง”(เอทิปัสลิกะ)

เพราะไม่เป็นธรรมที่สามารถปฏิบัติจนเกิดมรรคผลที่“แน่นอน”(อัฐ)
“ไม่แปรเปลี่ยน”(อวิปริณามธัมมัง) “ไม่มีอะไรจะมากหักล้างลงได้”(อสังหิรัง)
“ไม่กลับกำเริบเดือดขาด”(อสังกุปปัง) “เที่ยงแท้”(นิจจัง) “นิรันดร์”(สัสตัง)

เพราะในโลกียธรรมทั้งหลาย ไม่มี“วิภา”นั่นเอง

โลกียธรรม จึงเป็นแค่เพียง..เกิดขึ้น-ตั้งอยู่ชั่วระยะหนึ่ง อาจ
จะนานมากก็ได้ แล้วก็เปลี่ยนไป ที่สุดถึงขั้นดับไป แต่ก็ยังจะเวียน
วนมา“เกิด” เป็นอย่างนั้นอย่างนี้ในโอกาสข้างหน้าอีก(ยังเป็นธรรมชาติ)
จะไม่“ดับ” จบสิ้นเด็ดขาด ชนิด“ไม่กลับมาเกิดหรือสูญสลายไปอย่าง
สัมบูรณ์” เหมือนพุทธธรรมที่เป็น“**โลกุตระธรรม**”ที่เป็นวิทยาศาสตร์แน่

อาตมามั่นใจที่สุดที่สุดว่า “**ธรรมะของพุทธ หรือเนื้อแท้ของพุทธ**” นั้น **เป็นคุณสมบัติหรือเป็นเนื้อหาสำคัญยิ่งๆในความเป็นคน** เพราะถ้าคนเราที่ได้เกิดมาเป็นคน ไม่ว่าจะใครก็ตาม หากตายไปไม่ได้เนื้อแท้ของ“**พุทธธรรมที่เป็นโลกุตระธรรม**” แม้สักนิดสักหน่อย อย่างต่ำก็เข้าสู่ “**โสดาปัตติมรรค**” ถึงจะต่อให้รวยล้นฟ้าแบบโลเกีย มียศสูงส่งขนาดไหน ได้รับการสรรเสริญเลอเลิศปานใด ผู้นั้นก็คือ ผู้เกิดมากับเขาชาติหนึ่ง เสียชาติเกิดแท้ๆ เพราะได้เกิดมาเป็นคนกับเขาทั้งที่ ได้พบพุทธศาสนา เสียด้วย แล้วตายไปอย่าง“**สูญเปล่า**” ไม่ได้“**เนื้อแท้ของพุทธธรรม**ไปเลย” **พระพุทธเจ้าตรัสเรียกคนชนิดนี้ว่า “โมฆบุรุษ” คือ คนเปล่า คนผู้เกิดมาเสียชาติเสียเวลาเปล่าๆ เพราะพลาดจากประโยชน์อันคนพึงได้พึงถึง**

ดังนั้น ไม่ว่า.. คนผู้นั้นจะเป็น**นักผลิต** หรือ**นักบริการ** หรือ**นักบริหาร** ก็**ต้องชวนเขาเอาเนื้อแท้ของพุทธธรรมให้ได้กันทั้งนั้น** จึงจะเป็นคนไม่เสียชาติเกิด เฉพาะอย่างยิ่งผู้เป็น**นักบวช** ยิ่งต้องมีแง่ๆ มิให้ครบๆ มิให้สมบูรณ์นั้นแหละจึงจะชื่อว่า **นักบวชแท้** หากไม่มีแม้แค่“**โสดาปัตติมรรค**” ก็**ไม่ใช่“นักบวช”**ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า “**สมณะ**” หมายถึง **อาริยบุคคล** หรือผู้บรรลุมรรคผลของพุทธธรรม ซึ่ง**สมณะ**นี้ มี ๔ ระดับ **สมณะที่ ๑** คือ โสดาบันบุคคล **สมณะที่ ๒** คือ สกิทาคามีบุคคล **สมณะที่ ๓** คือ อนาคามีบุคคล **สมณะที่ ๔** คือ อรหันตบุคคล (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘)

คำว่า **สมณะ** นี้ แม้แต่ฆราวาส ก็สามารถเป็นได้ ถ้าฆราวาสผู้นั้น**บรรลุธรรม** เป็นโสดาบันบุคคลขึ้นไป ก็คือ **สมณะโดยธรรม** ที่เดียว แต่ฆราวาสจะประพฤติอย่าง **ภิกษุ** ไม่ได้ เพราะไม่ได้อยู่ในกรอบหรือกฎ คือ **ต้องถือศีลอย่างน้อย ๑๐ ขึ้นไปเช่นสามเณร** จึงยังมีเงินมีทอง ใช้เงินใช้ทองอยู่ ซื่อกินได้ เพราะฉะนั้น ฆราวาสยังไม่มี

สิทธิ์เป็น“ผู้ขอ”(ภิกษุ) หรือยังไม่ใช่ผู้มีสิทธิ์บิณฑบาตเลี้ยงตน โดยเฉพาะคนผู้ถือศีล ๘ ยังไม่มีสิทธิ์บิณฑบาต เพราะศีล ๘ ยังมีเงินซื้อของซื้อกิน คนที่มีเงินเป็นของตน ยังใช้เงินอยู่ ยังไม่ใช่ฐานะผู้มีสิทธิ์เป็น“ผู้ขอ” จึงยังไม่ชื่อว่า“ภิกษุ” ดังนั้น ฆราวาส หรือผู้มีศีลน้อยกว่า ๑๐ จึงยังไม่ต้องประพฤติตั้ง ภิกษุ

สมณะ นี้ต่างจากคำว่า **ภิกษุ** อยู่แท้ โดยเฉพาะตามพยานุชนะ ภิกษุ นั้นหมายถึง ผู้ขอ หรือผู้อาศัยบิณฑบาตเลี้ยงตน ส่วนสมณะ หมายถึง ผู้สงบจากกิเลส หรือผู้ระงับบาป แท้ๆก็คือ อริยบุคคล หรือผู้ที่ได้บรรลุธรรมแล้วไม่ขึ้นใดก็ขึ้นหนึ่ง สมณะผู้มีรูปแบบอย่างภิกษุแล้ว ท่านไม่มีเงิน ไม่ซื้อกินซื้อใช้แล้วจริง ท่านจึงต้องบิณฑบาตเลี้ยงตน อยู่ในฐานะ“ผู้ขอ” ได้ ไม่ผิด แต่ท่านจะไม่มีพฤติกรรมของ“ผู้ขอ” ท่านจะมีลักษณะของ“ผู้โปรดสัตว์” หรือ“ผู้สงบ”(สมณะ) ผู้มีอาการที่หน้าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ความลึกซึ้งของ“สังขยอนสภาพ”(ปฏินิสสังคะ)ในประเด็นนี้ไว้โอกาสหน้าค่อยมาว่ากัน

ทุกวันนี้ ผู้ที่ยังไม่ได้บรรลุธรรม อาศัยความเป็นภิกษุ คือ เป็นผู้ขอ หรือผู้บิณฑบาตเลี้ยงตน ย่อมมีอยู่เป็นธรรมดา ก็ถูกแล้ว แต่ที่ไม่ถูก หรือผิดนั้น ก็คือ *ภิกษุผิดศีลผิดวินัย* ทั้งๆที่อยู่ในกรอบของศีลของวินัยชั้นภิกษุแล้ว แต่ยังมีเงินมีทองเป็นของตน ยังใช้เงินซื้อนั่นนี่อยู่ ภิกษุเช่นนี้แล คือผู้ผิด เมื่อเป็น“ผู้ขอ”(ภิกษุ) ก็อย่าผิดศีล

ส่วนผู้ได้ชื่อว่า สมณะ ก็คือ *ผู้บรรลุธรรม* แต่ถ้าผู้ใดยังไม่บรรลุธรรมเลย ทว่าผ่านพิธีบวชเข้าไปนั่งหม่มจิ๋ว ถ้าจะเรียกผู้นี้ด้วยคำว่าสมณะ ก็ต้องเรียกว่า “สมณกุตตกะ” ซึ่งหมายถึง *ผู้สวมเครื่องนุ่งห่มของสมณะ* เท่านั้น เพราะเนื้อแท้ความเป็นจริงยังไม่ได้เป็นสมณะ

ดังนั้น คำว่า **นักบวช** จึงมีทั้งที่เป็น ภิกษุและสมณะ **ภิกษุ** นั้น ก็คือผู้ผ่านพิธีบวชโกนหัวนุ่งหม่มจิ๋วมีรูปแบบบ่งบอกชัดเจน จึง

แยกชัดว่า *ฆราวาส* ไม่ใช่ *ภิกษุ* รู้เห็นได้ง่าย ส่วน *สมณะ* รู้เห็นได้ยาก จะอยู่ในรูปของภิกษุก็ได้ อยู่ในรูปของฆราวาสก็ได้ แต่หมายเอา *ความจริงซึ่งเป็นนามธรรมตรงที่ผู้นั้นต้องบรรลุธรรม*

เมื่อเข้าใจตามนัยะลึกซึ้ง แม่นในจุดสำคัญกันได้แล้วว่า *นักบวช* หมายถึง *ฆราวาส* ก็ได้ หากมีสัจจะบรรลุธรรมจริง เพียงแต่เราไม่เรียกขาน *ฆราวาสผู้บรรลุธรรม* นั้นว่า *นักบวช* ว่า *สมณะ* กันเท่านั้นเอง เหมือนเราไม่เรียกภิกษุ ว่า *ฆราวาส* ก็ฉันเดียวกัน เพราะภิกษุมีรูปธรรมของภิกษุขบถบอกชัด *ฆราวาส* ก็มีรูปธรรมของ *ฆราวาส* ขบถบอกชัด

เพราะฉะนั้น *นักบวช* หรือ *สมณะ* จึงไม่ได้หมายเอา ความเป็น “รูปธรรม” เป็นสำคัญ แต่หมายเอา “นามธรรม” เป็นสำคัญ และนามธรรมนั้นก็คือ มรรคผล หรือความบรรลุธรรมที่เป็นอาริยะ ที่เป็นโลกุตระ ตามสัจจะในบุคคลแต่ละบุคคล ใครจะมีคุณธรรมแค่.. โสดาบัน ก็ย่อมมีคุณงามความดีที่วิเศษแบบโลกุตระสมฐานะสมณะที่ ๑ เท่าเนื้อแท้ที่ตนมีตนได้ สกิทาคามี ก็มีเนื้อแท้แบบโลกุตระสมฐานะสมณะที่ ๒ เท่าที่ตนมีตนได้ อนาคามี ก็มีเนื้อแท้แบบโลกุตระสมฐานะสมณะที่ ๓ เท่าที่ตนมีตนได้ อรหันต์ ก็มีเนื้อแท้แบบโลกุตระสมฐานะสมณะที่ ๔ เท่าที่ตนมีตนได้

ซึ่งพุทธศาสนิกชนทุกคน จะอยู่ในรูปของภิกษุ หรืออยู่ในรูปของฆราวาส ก็ตาม หากศึกษาฝึกฝนตนจนสามารถบรรลุพุทธธรรมขั้นโลกุตระได้ ก็คือผู้ได้ชื่อว่า *สมณะ* และ *จุดนี้แหละที่สำคัญนักสำคัญหนา* ดังนั้น *นักผลิต นักบริการ นักบริหาร นักบวช* ที่มีพุทธธรรมแท้ หรือบรรลุธรรมโลกุตระ ย่อมประพาดิตนแสดงออกได้จริง ในสภาวะความเป็นอยู่ปัจจุบันจะเห็นคุณลักษณะ หรือพฤติกรรมที่สอดคล้องจริงกับ “*วรรณะ ๙*” ตรงตามพระพุทธรูปจะอย่างรู้ๆ เห็นๆ เป็นชีวิตสามัญ และจะสังเกตได้ว่า ผู้บรรลุธรรม

ประพัตติตนแสดงออก จะไม่ใช่แค่เพียงเป็นมารยาทสังคมเท่านั้นด้วย แต่จะจริงใจจริงกายทีเดียว

เช่น **นักผลิต**ฆราวาสคนหนึ่ง ผู้ได้“**ดับธรรมดา**”ที่เป็น “โลกอบาย”สนิหฺลีนเกลี้ยง **นักผลิต**ผู้นี้ ก็คือ สมณะที่ ๑ โสดาบัน ถ้าเป็นผู้“ดับถึงขั้นอวิชชาสวะ”ในความเป็น“โลกอบาย”สิ้นสัมบูรณ์ คนผู้นี้ก็จะ**ไม่ต้องเป็นสุขเป็นทุกข์กับโลกอบาย หรืออบายมุข บรรดามี ไม่เสีย“เวลา-แรงงานทางกายและทางสมอง-เงินทอง”ไปกับ อบายบันเทิง**(เสพสุขในอบายมุขและโลกอบายอื่นๆ) ที่นับวันครีเอทีฟทั้งหลาย ต่างก็ปรุงแต่งขึ้นมาอมเมาปุถุชนครอบงำสังคมให้หนักหนาสาหัสยิ่งๆ ขึ้น ซึ่งก็เห็นๆกันเต็มโลกว่า มันเพื่อ มัน**สูญเสีย“เวลา-แรงงานทางกาย และทางสมอง-เงินทอง”**ไปกับ“**อบายสุข**”ต่างๆเหล่านั้น อย่างน่าเสียดาย

ส่วนผู้ที่ยังหลงเสพหลงติดอยู่กับโลกอบาย ก็สุขๆ-ทุกข์ๆ วนเวียนเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป แล้วๆเล่าๆ อยู่กับโลกอบาย จะ“พิกยก” หรือเปื้อนมันบ้างก็เพียงเป็นครั้งเป็นคราว เพราะเขายังไม่มี“วิชา ๙” ที่จะรู้แจ้งแทงทะลุความเป็น“ธรรมดา”นั้น และยังไม่มีความรู้ ตามเห็น(อนุปัสสีหรือวิปัสสนาญาณ)ความจริงที่ตนได้ปฏิบัติกระทั่งละล้าง ก็เลจนหมดตัวหมดตนสิ้นเกลี้ยงจริง อย่างรู้เห็นเป็นจริง(ปาตุมุทญาณ)

เพราะไม่ได้เรียนรู้และปฏิบัติกระทั่งสามารถ“ดับธรรมดา” ที่ยังต้องหมุ่นวนอยู่กับสุขกับทุกข์นั้นลงสนิทได้ จนสิ้น“เหตุตัวแท้” โดยมี“วิชา ๙” เป็น“ธรรมาธุวิเศษ”จัดการกับธรรมชาตินั้นๆ และเห็น “ความดับเหตุของธรรมดา”นั้นๆ โดยมี“จรณะ ๑๕”ครบครัน ตั้งแต่ “จรณะ ๑”(ศีลสัมปทา) ไปถึง“จรณะ ๑๕” และมี“วิชา ๙”รู้้อยู่เห็นอยู่ เป็นปัจจุบันนั้นเกี่ยว(ซานโต บัสโต วิหริต)

แต่ถ้าหากผู้ใดมี“**วิชา ๙**” ซึ่งเป็น“**ความรู้แจ้งเห็นจริงครบ**

ทุกเหลี่ยมทุกซอกในธรรมที่ตนบรรลุนั้นๆของตน **ผู้อื่นไม่พลอยรู้เห็นได้ด้วย**”(ปัจจุบัน เวทีศัพท์ วิทยุทิ) **หรือมี“ญาณ ๗”** ซึ่งเป็นความรู้ในตน ที่ผู้เป็นโสดาบันจะต้องมีของตนเอง อันสามารถใช้ตรวจสอบคุณสมบัติของตนได้ สามารถอ่านกิเลสของตน อ่านการปฏิบัติที่เกิตรรรคเกิดผลของตน จนรู้แจ้งเห็นจริง ว่า ตนมีคุณสมบัติของความเป็นอริยะ อย่างไม่คลุมเครือ ไม่วิจิจจจ **ผู้นั้นก็ย่อมมั่นใจได้แน่แท้เพราะรู้เห็นของตนเอง ก็ไม่มงาย ไม่กลางแคลง ไม่ต้องไปถามใคร เพราะพิสูจน์ของตนด้วยตนเองอยู่โทหนโท เพราะรู้แจ้งของจริงในตนเองทุกสิ่งทุกอย่าง แม้จะเป็นนามธรรมขนาดไหนก็ย่อมรู้ได้ตามภูมิที่แท้ ไปตามลำดับ จึงเป็นวิทยาศาสตร์ทางนามธรรมจริงๆ**

เพราะฉะนั้น คุณสมบัตินุษย์ที่พึงมีพึงได้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง คือ “ความรู้วิเศษของพุทธและความประพฤติประเสริฐ”(วิชาและจรณะ) แล้วทรงเอามาประกาศสอนแก่นุชชาติ ถ้าผู้ใดที่ยังไม่มี“วิชา ๙ จรณะ ๑๕” อย่างสัมมาทิฏฐิแล้วไซ้ ผู้นั้นก็ยังไม่สามารถจัดอยู่ในฐานะ“**นักบวชโลกุตระ**” ซึ่งต่างกับกับ“**นักบวชโลกิยะ**”แน่ๆ ส่วนจะต่างกันอย่างไรนั้น ย่อมมีนัยสำคัญ ก็จะได้สาธยายกันในโอกาสข้างหน้า

มีการสอนมาผิดๆว่า “วิชา ๙”(ซึ่งก็อันเดียวกับกับ“วิชา ๘” ที่โบราณจารย์กล่าวไว้ในนั้นแหละ)นี่เป็น“**อิทธิปาฏิหาริย์และอาเทศนาปาฏิหาริย์**” ดังนั้น “วิชา ๙” จึงไม่ใช่“วิชา”พาตรัสรู้บรรลุธรรมของพุทธ **จะมีก็ได้ ไม่มีก็ได้** ก็ขอยืนยันว่า **ผู้จะบรรลุธรรมของพุทธทุกคน ต้องมี“วิปวา ๘”** ถ้าไม่มีบรรลุไม่ได้ **เพราะไม่เป็นไปตาม“สาวกชาตธรรม”**